

Jan Padych

Prastará tajemství 4

Jestřábí děvka

JAN PADYCH
Prastará tajemství
Jestřábí děvka
4. díl

šestidílný fantasy román z doby halštatské

(určeno pouze pro dospělé čtenáře)

JAN PADYCH
PRASTARÁ TAJEMSTVÍ
Jestřábí děvka
4. díl

© Nakladatelství DANIEL, 2016

ISBN 978-80-88205-09-8

Obsah

[Jan Padych: Prastará tajemství, 4. díl, Jestřábí děvka](#)

[Rejtrík jmen a názvů](#)

[O knize](#)

[O autorovi](#)

1.

- Krogala -

Hleděla do plamenů a nechala své myšlenky toulat se širou stepí i mezi kopci a dolinami krajin, kterými prošla a kde viděla tolik lidí bojovat a umírat. Té noci zůstala sama. Otec a bratři dleli na cestách společně s Lemote Alkonisem a jeho dhurgisy. Projížděli krajinou a konali návštěvy u významných Atreisů.

A přestože si umínila, že celou noc raději probdívá, nakonec se spánku oddala. Ještě předtím ale zatoužila po svých snech, které mívala kdysi hodně časté a hodně živé. Podařilo se. Její hrdina se objevil. Ve své moci a slávě. Ohlásil se svým nezaměnitelným řevem, na něj mu odpovědělo samotné nebe. A nejenom nebe. Nýbrž i celá země i s podzemím. Všechno se chvělo zvláštní silou. A pak uviděla i tu tvář. Klidnou, dokonce usměvavou a vlídnou. Trochu ještě na ní pozorovala rozpaky. Jako tehdy. Náhle ji překvapil, když se nahá umývala v potoce. A když se potkali příště, se jeho tvář náhle zbavila masky krutosti a nenávisti. I v tom se projevila nesmírná síla, že se celý ovládl a umožnil jí, aby sestoupila po žebříku a vzdálila se do bezpečí. V tom snu uviděla i něco dalšího. Svoji bohyni, sice jenom v náznaku, ale přesně věděla, že to je ona. Ale také uviděla jinou bohyni, avšak ji dosud ještě neznala a ve snu stála hodně daleko a jevila se nesmírně ohromná, že sahala odněkud z podzemí až do oblak. Obě bohyně ukazovaly vlídnou tvář, stejně jako na jednom ze dvou obrázků, které ona nosí přivázané na ruce. Koušek kůže, na které jsou ze dvou stran nakresleny dvě tváře téže bohyně. Jedna vlídná, druhá naopak velmi vzteklá. Ve snu postupně rozeznala i mužské postavy, několik jich nahlíželo skrz mraky dolů k zemi, jiní se váleli ve vysoké trávě a s požitkem něco pojídali ze zlatých misek a popíjeli ze zlatých pohárů. Občas odněkud zazněl dusot kopyt, avšak tentokrát vůbec neviděla ani jedinou kobytku, natož celé stádo, ani žádnou z divokých jezdkyň. A přitom je i v tom snu vyhlížela. Moc ráda by pozorovala toho mladíka zrovna ve chvíli, když kolem něho divoženky

proženou celé stádo. Nestalo se. Ale přece ji potěšilo, že svého neobyčejného bojovníka potkala alespoň takto.

2.

- Gudmegis -

V úkrytu vyčkali, až nastane příhodná chvíle. Potom se jenom dva, Gudmegis a Matvalis, odebrali k chatám před svatou jeskyni. Už odešli poslední návštěvníci a zůstali jenom domácí. Jeden muž na ně z dálky zamával, aby počkali, a vešel do jedné z chat, odkud potom chvatně vyběhl Selis Godchalis, tentokrát bez berly se znakem důstojnosti.

„Vždyť jsem vám řekl, že se máte vrátit až po zimě!“ durdil se světec. Avšak když slyšel, co se stalo, podrbl se na skrání a rozpačitě si mnul vousy.

„Takže Skendové a jejich spojenci rabují a vypalují,“ zamýšlel se. „A s nimi různé bandy.“

Ani se mu nechtělo věřit, že se kupec Sartakis zachoval tak podivně. On měl jenom způsoby, jak držet na uzdě všechny své muže, což mu nelze zazlívát. Není snadné cestovat s takovým pokladem.

„Své slovo by Sartakis určitě splnil,“ nehodlal svatý muž slevit ze svého přesvědčení. „Přivedl by vás po zimě.“

A oni se už víc neodvážili proti jeho slovu ani hlesnout. Jenomže Selis Godchalis se kabonil čím dál víc. Nakonec zavolał na mladého muže, který ho předtím za nimi přivedl, a něco mu sdělil. Muž se jich ujal. Zašel s nimi za ostatními hochy a všechny je odvedl z údolí na kopec, kde stála zchátralá chata.

„Nesmíte se nikam rozbíhat,“ řekl jim, než odešel. „Ať nepotkáte železné stíny.“

„Železné stíny?“ zaváhal Matvalis. „O nich jsem nikdy neslyšel.“

„Buď rád,“ prohodil muž na odchodu. „Jednu noc vydržíte.“

Kolikrát ještě jako malí slýchávali podivné věci o tavných kovů, hlavně o železe. Že někteří lidé obětovali svůj život, aby se tavičům a kovářům dařilo jejich dílo. Jsou celé zkazky o podivných bytostech a monstrech. Povídá se toho dost. Ale o železných stínech nikdo z nich dosud neslyšel. Proto na sebe zírali s rozpaky, někteří i se strachem. Vždyť se toho o jeskyních tolik

povídá! Třeba, že z podzemí vycházejí průvody stínů a ty pak mizí jako dým, který se rozplyne v tomto světě, ale dál pokračuje v jiném světě. Ty průvody jako by jenom procházely. Ukážou se a zmizí. Jako dým.

Avšak nemělo smysl příliš se strachovat něčeho neznámého, jestliže jim stačí poslechnout rady toho dobráka.

3.

- Krogala -

A opět se s ním chtěla setkat, jako už nesčetněkrát. Alespoň ve snu, když to nejde jinak. Stále na něho myslela, na jeho sílu a úžasnou moc. I na jeho rozpaky, když se potkali u Molbery. U potoka, prudce stékajícího shora. Ale hlavně myslela na docela krátkou chvíli, když stáli proti sobě na hradbě. A on se po ní neohnal. Nechal svoji sílu opadnout. Jeho nebeská moc ji ušetřila. Dovolil jí uniknout, což se kdekomu beztak jevilo jako nepochopitelné. Ovšem, jsou věci, které pochopit nelze. Člověk neví všechno. Ani nemůže vědět. Ani ona pořád neví, proč se jí ukazoval ve snech dávno předtím, než se spolu setkali. Ještě žila ve stepi a vůbec netušila, že se vůbec někdy ocitne u Molbery. A že ten mocný a nezdolný je nějaký mladík z jiného konce světa, odněkud ze západu. Ten, jemuž pomáhá nebe.

Potká ho ještě někdy? Alespoň na něho bude myslet. Hodně. Silně.

O snech dávno věděla své. Že někdy se podaří sny opakovat, nebo aspoň částečně, třeba jenom v tom nejdůležitějším, zatímco v jiném snu se pak odehraje něco dalšího, nesmírně odlišného.

Jako by člověk měl dostávat to nejcenější jenom na příděl. Co člověk ví o snech? Jenom to, co je mu umožněno.

Stále o něm přemýšlela a stále odháněla představu, že by se měla stát ženou místního velmože. Jednou z několika žen.

Moc a moc si přála usnout. A mít svůj sen. Jenomže neupadla do spánku, nýbrž se přímo vznesla a mávala křídly. Byla to křídla dravce, jestřába. Vždyť ona je přece jestřábí holka. Proč by nelétala?

Všude kolem ní vládl jakýsi zvláštní svit, vyzařující z hlubokého temna. Skoro stříbrné světlo, jako od měsíce. Všechno mělo zvláštní temně stříbrnou barvu. Nebe nahoře i lesy a louky dole. Obzvlášť vyzařovaly klikaté potůčky, jako vyřezané do krajiny. A ona věděla, kam letí. Směr už znala, i když z jiného pohledu, když tam nedávno jela v průvodu žen. Už

spatřila vrch, přesně v místě, kde stála prázdná křesla a sedátka. Ani hranice srovnaného dříví nehořela. Ani se tam nic nehýbalo, jako by všechno bylo z kamene. Jako nějaký kamenný svět, bez pohybu, ale všechno v barvě temného stříbra.

Přistála před prázdnými křesly. Ohlížela se. Nikde nikdo, všude naprosté ticho. Jenom zvláštní svit, takový z jiného světa. Vše možně se snažila, aby něco uviděla, nebo alespoň zaslechla. Sama sebe přistihla, jak se o to snaží. Zdálo se jí, jako by se odněkud shora snášela mlha. Žádnou neviděla. Odněkud z dálky zazněl dusot kopyt. Rozlehlo se však ticho. Nespatriła ani blížící se koně, ani žádné divoženky. Doufala, že aspoň vzplane oheň, když už je na hranici naskládáno dříví. Nic. Takže ani ta ohnivá tvář se neukázala. Jenom něco zaznělo jako z nesmírné dálky. Trochu to připomínalo řev toho mladíka, avšak jenom náznak jeho řevu, spíše jenom takový, jaký se jí už kdysi dávno ozýval ve snech. A pak zase nic. Jenom měla pocit, že země pod jejíma nohama se zachvěla. A o kus dál se země začala otevírat. I to se jí jenom zdálo. Všechno jenom jako. Nic skutečné. Ale ona aspoň pochopila, že zrovna tam je zvláštní místo. Ne nadarmo se tam scházejí ženy této krajiny ke svatým obřadům. Zřejmě zde odhalují velká tajemství. Něco se zrovna tam děje a ona se nic nedozví, pokud to sama nezjistí.

Takže když uprostřed temné noci procitla, už dobře věděla, co musí udělat.

4.

- Gudmegis -

Gudmegis nedbal na varování, že všude okolo se toulají železné stíny. Navzdory tomu se rozhodl navštívit starého Medlegise, u něhož chvíli pobýval, než odešel s průvodem kupce Sartakise. Nikoho s sebou nevezal, ani Matvalise. Chtěl se za starým kovářem podívat a promluvit s ním. Hlavně se ho chtěl na něco zeptat. Na to, co snad vědí jenom kováři. O drčení rudy a o síle ohně. Snad ho tentokrát pohne k větší sdílnosti. Předtím toho moc nenamluvili, stařík se většinou věnoval svému kusu dřeva, jako by šlo o to nejdůležitější na celém světě.

Vydal se za ním hned po jídle. A jenom Matvalisovi řekl, že se jde podívat do své předchozí skrýše a že tam půjde sám. Nikdo nic nenamítal. Sebral palici a šel. Do večera se přece vrátí. Určitě dříve.

V tu chvíli ho postihlo silné škytání. Takové, jaké dosud nezažil. I když v poslední době se mu škytalo často, ale ne až tak mocně. Musel se zastavit a sehnout, pak ještě stál a dýchal zhluboka. Pomohlo jen, že se napil ze strouhy, zurčící pod keříky. Ale jen trochu to pomohlo. Stále se mu škytalo, jenom už mírněji. Připomněl si, co kdysi říkala matka. Škytá se, když na člověka někdo myslí. Čím úporněji myslí, tím je škytání silnější. Hlavně se to děje mezi muži a ženami, kteří jsou od sebe odloučeni. Člověk může odejít někam na samý kraj světa a stejně se mu škytá, když na něho ten druhý myslí. Matka to pokaždé pověděla s úsměvem. Takovým zvláštním úsměvem, kdy se jí spíše smály oči a trochu se jí vraštilo čelo. Jako by sama na něco vzpomínala. Na něco, co se jí týkalo. Ale nikdy nic takového neřekla. Jenom mluvila o dvou lidech, kteří na sebe myslí. Jeden úporně soustředí myšlenky na druhého a ten poznává, o koho jde. Když opravdu pozná, škytání přejde, ale jenom zpočátku. Pak už jde o něco jiného. Možná o jiný druh škytání, někdy mírnější, jindy silnější, ale stejně vytrvalý. Takže zrovna v tu chvíli na něho někdo myslí. Určitě dívka. Ale která? Dukana už ne. Krogala? To spíš Vekvera. Ale proč tak pozdě? Nakonec ale usoudil, že je

to ta bojovnice od Skendů. Ale kde jí je konec? Do daleké stepi přece za ní nepůjde.

Našel správný vrch a stoupal do svahu. Docela se zadýchal. Přišel k malé chatě, nikoho neviděl. Zamířil k místu, kde stařec řezal do klády. A našel ho. Ale z klády už byla socha. Staříčkový Medlegis ležel nehybně. Zrovna na soše, potřísněné krví, částečně seschlou. Podle ran na zápěstích a pohozeného nože Gudmegis snadno poznal, že kovář si své zranění způsobil sám. Jako by mermomocí chtěl, aby jeho krev pila socha svými ústy, které vytesal. Tak se starý Medlegis nejspíš rozhodl stát se obětí dřevěné modly. A ta socha. Býčí tvář, a náznak lidského těla, určitě mužského. Něco mu to připomnělo. Rozpálené žároviště v jeskyni. A on hleděl do býčí tváře ohnivého zjevu.

Gudmegis se ani nestačil pořádně vydýchat a rozběhl se ke svaté jeskyni, kam se jenom dopotácel, vyčerpaný nadmíru. Vůbec nehleděl, že Selis Godchalis, sotva ho uviděl, málem se neovládl, jak do něho vjel vztek.

„Medlegis!“ ukazoval Gudmegis směrem ke vzdálenému kopci. „Mrtvý! Leží na soše. Ta je od jeho krve.“

„Neměl jsi nikam chodit!“ vztekla se na něho osopil svatý kmet. „Co jsi tam hledal? Na sochu zapomeň! Nikdy jsi ji neviděl! Rozumíš?“

„Rozumím,“ přikývl Gudmegis zkroušeně. „Tak já půjdu za svými.“

„Tam už nechod,“ zuřil kmet, „teď už běž za Mendhisem Deruchisem.“

„Hned teď?“

„Hned! A nikdy nikomu neříkej, že jsi tu byl!“

Ani netušil, že ho někdy tak rozhněvá. Nicméně, dovolil si hodně. Neuposlechl, a proto pyká.

5.

- Rafis -

Prohraboval se ve svém zkráceném šedivém vousu. Rozhlížel se a zaměstnával se úvahami nad snem, ve kterém se mu zjevil jeho nebohý pán Okris. Ukázal se, nic neřekl, jenom k němu vzhlížel s výčitkami v očích, brzy pak se vytratil, jako by se rozpustil. Dost ho to zamrzelo. Okris se za ním takto vypravil, aby se mu připomněl. A co vlastně má udělat? Má se jít vydat Skendům? Nesmysl. Dobře ví, co by ho čekalo odplatou za útěk.

Zato mladý Bhel se žádnými úvahami zaměstnávat nemohl. Ani na ně neměl čas. Jemu pořád někdo něco poroučel, hlavně muži od Atrise Grozdise, ale i místní, obyvatelé dvorce. Nejvíc pak Serchis, který patřil k lidem Lemoty Gedurchy. Hubený a neustále zamračený. Takže Bhel pořád něco nosil, jak si kdo usmyslel. Nejvíc dřevo, naštípané i celá polena. Aspoň se Rafis nemusel namáhat a mohl okounět. A hlavně sledovat, co všechno se kolem dokola děje. A také se dělo. Ani ne kolem domu Velkého Megha, ani kolem mužského domu, nýbrž hlavně kolem domu Lemoty Gedurchy. Každou chvíli tam někdo přicházel a odcházel. Samé ženy, dívky i stařeny. Žádný muž, toho si dobře všimal. Vlastně tam nikdy neviděl přijít žádného muže, ovšem kromě hubeného Serchise, který se ale jenom staral o dům Lemoty Gedurchy. A když se některý jiný muž přiblížil, pak jenom v uctivé vzdálenosti něco zavolal, nějaký vzkaz, a čekal na odpověď, které se většinou dočkal, někdy také ne. A také ho docela bavilo, když se mohl nepozorovaně vtlačit do nějakého kouta a sledovat aspoň z povzdálí, jak dhurgisové tráví svůj čas cvičením a zápasy, nezřídka s pravými zbraněmi, takže opravdu bylo nač se dívat. Nejraději sledoval, když Velký Megh vyzval najednou dva dhurgisy a zbraně se jenom míhaly a narážely na sebe, neboť Velký Megh měl úžasný postřeh a obratností všechny předčil, pokud ovšem schválně neprohrávali, což by dokonce připustil. Vždyť nehledí na takové zápasy poprvé. Kdysi hodně sledoval skendské bojovníky, pokud měl čas. A

tam toho viděl mnohem víc. Ovšem on žil mezi Skendy tolik let. A ve dvorci je sotva pár dní. Ale dhurgisové jsou také dobří. Kdykoliv pohotoví.

A stejně se pořád divil množství lidí, které stále potkával. A přitom odpověď byla prostá. Celá řada obydlí uvnitř dvorce má zahluběný sklep, kde jsou hlavně lůžka a lavice ke spaní. Stačí vstoupit a člověk nepřehlédne otvor a z něho trčící horní konec žebříku.

Také se dozvídal, že všichni tito lidé nepatří do klanu Velkého Megha. Podobně jako dhurgisové jsou vybíráni z jiných klanů podle svých schopností. Proto je ve dvorci mnoho dovedných lidí, řemeslníků i těch, kteří rozumí koním a dobytku.

A čeho si hodně brzy všimnul, tak toho, že ti, kteří žili v malých jizbách, většinou večer posedávali venku před domem u pecí a ohnišť. Což se málokdy týkalo těch, kteří žili ve velkých domech a světnicích.

Avšak hlavně ho zajímalo, co se dělo kolem Atreise Grozdise, jeho dobrodince. Musel se tím zabývat, když už se všechno tak seběhlo.

Člověk by si řekl, že nastávající nevěsta Angua by měla být u své budoucí tchýně hostem alespoň častým, ne-li nejčastějším. Spíše k ní viděl přicházet mladou Vekveru, hezkou Anguinu sestřenicí. Někdy přicházely společně, avšak hlavně k ní přicházela Vekvera. A také Skendka Dheilana. Ta, co se tak skvěle zakousla, a které proto Krogala často nemohla přijít na jméno. Dheilana se vždy objevila s doprovodem dvou tří ozbrojených Skendů a tehdy se Rafis pokaždé někam ukryl, aby ho nikdo z nich nepoznal. Nejenom Dheilana, ale kterýkoliv ze Skendů. Už se přesvědčil, že z bojovníků Lemote Alkonise, kteří bojovali u Molbery, ho nepoznal nikdo. Neboť šikovně změnil svoji podobu, když seřízl své vlasy a vousy a jeho oblečení je zdejší. Avšak Skendové by ho určitě poznali. Vždyť mezi nimi žil tolik zim! Dheilanu znal od jejího narození. Některé Skendy také. Velká step není až tak rozlehlá, aby se tam lidé neznali, obzvlášť když se neustále navštěvují a někam vyjíždějí a vracejí se.

Avšak ani ve dvorci neprožívá žádnou nudu. Bránou zrovna projel vůz, který se zastavil mezi obydlím Lemoty Gedurchy a dlouhým mužským domem. Na sedátku vedle vozataje sedí nějaká stará žena. Rafisovi je docela povědomá. Zřejmě ji už někdy viděl. Avšak tvář má odvrácenou. Buďto je to nějaká čarodějnice, anebo svatá žena. Pravděpodobně obojí. Což se dá snadno poznat podle berly s péry. Hlavně však podle přívěšků, amuletů a návazů.

Stařena sestupuje z vozu opatrně, vozataj ji ještě přidržuje. I její pohyby, i její chůze, jsou mu hodně povědomé. Vtom se stařena otočila, jako by na ni někdo zavolal. A upřela na něho své oči, které se usmívaly.

Bokerta!

Zděsil se, až ho zalilo horko.

Zrovna nevěděl, co má udělat. Zůstal tedy stát jakoby nic. Bába se odvrátila a zamířila k otevřeným dveřím, kde ji už čekala matka Velkého Megha s otevřenou náručí.

I když se od něho odvrátila, měl pocit, že ona ho stále vidí. Jako by měla oči i vzadu, mezi řídkými vlasy. Žádné oči však neviděl, to se mu jenom zdálo. Proto, že se vylekal.

To je konec. Už viděl sebe spoutaného v moci Skendů. Ona ho určitě poznala. Kdo ví, co jí probíhá hlavou. Pokud je spřízněná s Lemotou Gedurchou a ta zase se Skendy, potom se může stát cokoliv. Pravda, on žije na tomto světě docela dlouho a málokdo se takového věku vůbec dožije. Avšak ještě by rád kdeco viděl a slyšel. Ještě by si rád užil. Třeba s jednou vdovou z blízkého okolí. A ledacos dobrého by snědl. Ve dvorci Velkého Megha se jedí chutná jídla. Nic tak dobrého by u Skendů nedostal. Ti kdyby ho dopadli!

Co teď?

6.

- Gudmegis -

Pořád musel myslet na to, jak zklamal slovutného svatého muže. Ani ho nenapadlo, že se něčeho dopouští. Chtěl se jenom podívat za kovářem Medlegisem, doufal přitom, že se od něho něco dozví. A že uviděl, co uviděl? Vždyť bylo naprosto v pořádku, že s tím hned přiběhl. Za kým jiným, než za Selisem Godchalisem. Ten ho vzápětí poslal za Mendhisem Deruchisem. Tedy jde. Ani s kamarády se nesměl rozloučit. Aby jim neprozradil, co viděl.

Musel zachovat stejnou opatrnost, jako kdykoliv jindy. Po cestách jezdí skupiny ozbrojenců sem tam, mezi nimi i Skendové. Dobře je poznává už zdaleka. Hrubé kabátce a čepice se nedají splést. V krajině jsou tedy Skendové a určitě jich není málo. Nejraději by se plížil dál od cest, avšak tato krajina je skoro samé pole a holé louky, až na pár zalesněných vrchů. Proto je kolikrát lepší se za světla ukrýt v hustějším křovinatém porostu a na cestu se vydat až za tmy. Dobře věděl, že vhodné místo bude na jednom z vrchů, anebo těsně pod ním. O jednom takovém věděl. Když kolem něho procházeli spolu s Mendhisem Deruchisem, dozvěděl se, že tam se scházejí ženy ke svým oslavám, na něž nemají přístup žádní muži. Také se tam setkávají čarodějnice a vědmy, některé přilétají ve spánku a pak se zase vracejí zpátky do svých těl. Na takovém místě se nebudou procházet žádní dhurgisové a už vůbec ne Skendové. Proto zamířil právě tam.

Snadno poznal, že zamýšlený vrch našel. Na větvích prvních stromů se ve větru komíhaly hliněné a dřevěné přívěšky na nitích. Nešel do hloubi lesa, ani do vrchu. Zůstal na samém okraji, avšak našel si místo, odkud dobře viděl a sám se cítil dobře ukrytý před zraky všelijakých slídilů, i náhodných. Po nedaleké cestě hnali pastevci stádo vepřů. Dalo jim hodně práce, aby se jim hlavně štíhlá prasátka nerozběhla. Obával se, aby se jedno z nich nezatoulalo až k němu. Což se klidně mohlo stát! Avšak pastýř neměl s rychlostí potíže, takže zvíře se s chrochtáním vrátilo zpět do stáda. Potom

na cestě vládl dlouho naprostý klid. Až náhle. V dálce uviděl jakéhosi osamělého jezdce. Blížil se poměrně rychle, neboť svého koně nutil k trysku. Podle kabátce a čepice poznal, že je to Skend. Jenom se podivil, že se vydal na cestu sám. A ke všemu ještě si stačil všimnout, že jezdcův kabátec je poměrně pestrý, vyšívaný, což nebývá u mužů běžné. Je to tedy žena. Spíše dívka. Docela štíhlá. Poznal, že Skendka hledí k vrchu. Nejspíš tam asi má namířeno.

A nespletl se. Jezdkyně zastavila koně právě pod vrchem. V malé dolince, kde seskočila dolů a dál zvíře vedla za uzdu. Neviděl ji zblízka, ale zdálo se mu, že už ji někdy potkal. Přilétla mu myšlenka, avšak tu hned zavrhl. Ta dívka to určitě není, to by musela být šílená náhoda. Přesto se plížil v porostu, aby tu osobu lépe uviděl.

Za nedlouho ji spatřil docela zblízka. V místě, kde začínaly stromy a vedla cesta do vrchu. Uvázala uzdu koně o řemen a ten zahákla o nízkou větev, aby se kůň mohl napást. A tehdy ji poznal. Opravdu už ji předtím potkal. Ne jednou. Nýbrž dvakrát. Poprvé u potoka, podruhé na hradbě.

Rozhrnul křoví a vystoupil do vysoké trávy. Palici upustil na zem.

Vylekala se, ale jenom na chvíli.

„Krogalo,“ zašeptal. „Co tady děláš?“

„Gudmegis sun Bergh,“ vypravila ze sebe s nelíčeným údivem.

Táhlo je to k sobě, jako by je někdo neviditelný držel ve smyčce a utahoval ji. Velmi mocně a nekompromisně.

7.

- Gudmegis -

Vůbec to pro něho nebyla žádná Skendka, ani nikdo cizí. Zrovna cítil, že je pro něho nejbližší bytostí na světě. Jen mu vadilo její oblečení, hrubý kabátec i čepice. Ale to se dalo napravit. Odepnul jí pás a pohodil do trávy i s mečem a dýkou. Rozevřel kabátec, svlékl jí ho a pohodil stranou. Také čepice skončila v trávě a na světlo se vydraly její vlasy, jako by je schválně rozpustil. Také všechno ostatní, co měla na sobě, kleslo dolů, kromě talismanu, uvázaného na řemínku. Docela se blyštěl zlatě mezi jejími řadry. Také kožený návaz na ruce jí ponechal. Jenom na okamžik pomyslel, že není ve válce a tudíž se nemusí omezit.

Hladil a líbal její kůži, která voněla nejkrásnější vůní, jakou kdy ucítil. Její oči ho táhly někam do výšek i do hlubin, až z nich málem dostával závrať. Poddávala se mu až neuvěřitelně. Ani by nevěřil, že taková něžnost vůbec je. Pronikl do ní. Vnímal její vzdechy. Zněly stále hlasitěji a ty ho ještě více vtahovaly do ještě větších výšin i hlubin. Ani nevěděl, jak dlouho spolu leželi. Čas neměl význam. A už vůbec ne, když ucítil, jako by mu někdo vyrval kus hlavy a celým tělem mu prošlo ohromné chvění. To jeho zrno vyšlo jako do zorané brázdy.

Leželi pak spolu, přimknuti k sobě, jako by chtěli navzájem prolnout. Mlčeli a velebili v sobě sílu, která je stáhla dohromady. Oba zrovna moc dobře chápali, že opravdové zázraky se skutečně stávají.

Vtom se k nim donesl vzdálený dusot kopyt. A ten se povážlivě blížil. Gudmegis se vztyčil opatrně a rozhlédl se. Po cestě se tryskem hnali jezdci a odhadl jich mnoho. Skoro samí Skendové. Vztyčila se i ona a přimkla se k němu.

„Moji bratři,“ zašeptala zděšeně. „Jedou pro mě.“

Bylo to kruté probrání. Oba sesbírali své svršky a bleskově se oblékli. Mezitím jí ve spěchu prozradil, že on je pravým synem starého Lemote

Alkonise a nikoliv dnešní Lemote Alkonis. Že se to dozvěděl nedávno od muže, jemuž věří každé slovo.

„Rychle se schovej, Gudmegisi!“ řekla, když si zapínala pás s mečem a dýkou. „Ať tě nedopadnou.“

Chvatně se políbili a on se vedral do křoví. Odtud sledoval, jak oddíl jezdců zastavil a několik mužů a žen se rozběhlo k dívce, která odhákla řemen od uzdy svého koně a vyšla jim vstříc.

Slyšel zřetelně, že spolu hovoří, avšak nerozuměl ani slovo. Jenom se mu sevřelo všechno v hrudi. Když si pomyslel, že tuhle skvělou bytost už možná nikdy nepotká. Ani se jí nestačil zeptat, jestli na něho myslela až tak, že se mu často škytá.

8.

- Krogala -

Stejně tak uvažovala i ona, když se na kobylce od něho vzdalovala stále víc. Vzácné místo, pomyslela si. Ale rozhodně neměla na mysli celý posvátný vrch.

Jako by ji nechali napít opojného nápoje, po němž nastává jakýsi podivný útlum, ale spíše nádherný, než nepřijemný. Pořád ho cítila, svého hrdinu. Bojovníka ze svých dávných snů. Na sobě, v sobě i vedle, třebaže zrovna cválala na kobylce a po jejím boku stejně tak cválal bratr Ormagh a nepřetržitě jí vyčítal, že se dopustila ztřeštěnosti, když nikomu nic neřekla. A že ještě si s ní promluví i otec. A to se jí nebude líbit.

Vůbec se jí nechtělo odpovídat, všechno samá otrava. Kromě myšlenek na jejího hrdinu. A na tu neuvěřitelnou chvíli. Na ohromnou sílu. Jeho i její. A on? Bez tetování. Žádné neměl. Jako nějaký výrostek. A přitom...

Ormagh popohnal koně a hnal se někam do čela průvodu. Po jejím boku se zničehonic objevila ženská silueta. Dheilana!

„Ty?“ podivila se.

„Ano, já,“ usmála se Dheilana. „Se divíš, že mám o tebe starost?“

„Se tedy opravdu divím.“

„Neměla bys.“

„A proč?“

„Budeš se vdávat! Lemota Gedurcha tě chce mít na očích.“ Dheilana náhle zpomalila koně. „Slíbila jsem jí, že na tebe dohlédnu!“

Ona dohlédne? Ona? Její štěstí, že zpomalila a dostala se Krogale z dosahu. Svatba? Snad ne. Něco se musí stát.

A když usnula, opravdu se stalo něco neobvyklého. Velmi ji překvapil ohnivý zjev zrzavé holky z Molbery. Oheň vyzařoval sotva znatelně. Vlastně viděla trochu zřetelněji jen oči, nos a ústa. A ku podivu žádný vztek, žádné vyhrožování. Jen klidný pohled, spíše zkoumavý, oči jako by se trochu

usmívaly. To ji opravdu překvapilo. Docela příjemně. Akorát nepochopila, proč taková proměna. Čím si ji zasloužila?

9.

- *Matvalis* -

Hned z rána kmet Selis Godchalis poslal za ukrytými mladíky dva muže. Přinesli jim koše s jídlem, které však toho dne neměli vůbec jíst. Namísto toho měli jenom pít vodu ze studánky, zurčící v tenoučké strouze kolem chaty a o kus dál se ztrácející v zemi jako vpitá samotnou zemí. Jídlo v koších, jak jim vyložili oba muži, bylo určeno zatím jen k tomu, aby ovládli svoji chuť i hlad. Jednalo se většinou o moučné placky a kousky uzeného vepřového. Vlastně jídlo, které si lidé s sebou berou na dlouhé cesty.

Co měli dělat jiného, než poslechnout. Takže pili vodu a na koše s jídlem jenom hleděli z povzdálí.

Před setměním za nimi přišli ti samí dva muži a ještě z dále na ně zamávali, aby šli za nimi. Vedli je dolů do údolí a přivedli je ke svaté jeskyni.

Matvalis se ohlížel, zda někde neuvidí Gudmegise. Zkusil se na něho zeptat těch dvou, avšak nic se nedozvěděl. Oba jen pokrčili rameny, že nic nevědí, a jenom se zašklebili, že je to nezajímá. Pak vyzvali Matvalise i ostatní mladíky, aby vstoupili do potoka, vytékajícího z vchodu jeskyně, a aby prošli dovnitř. První do vody vstoupil Matvalis, ostatní za ním. Oba průvodci zůstali venku, a když se po nich Matvalis ještě ohlédl, viděl, že do vody nevkročili. Zřejmě dávali pozor, aby za nimi nikdo nešel.

Voda ledově studila a temnota vládla jenom těsně za vchodem. A odněkud z nitra jeskyně se ozývalo kovové zvonění pod těžkými údery. Mladíci se brzy ocitli v rozlehlé jeskynní síni, jejíž nepravidelně se svažující stěny osvětlovaly plameny ze dvou ohnišť. U většího ohně seděli na křeslech dva ctihodní muži v temných oděvech, jedním z nich byl Selis Godchalis, kterého už znali. Oba měli u svých nohou položené berly. Selis Godchalis se soškou býčka, druhý ctihodný kmet se slunečním terčíkem. Na hrdle Selise Godchalise se nedal přehlédnout božský nákrčník, což spolu s býčí berlou ukazovalo, že nepůjde o běžný rozhovor. Za jejich zády se tyčil sloup, nahoře dvojhlavý. Na sloupu se rovněž stkvěl božský nákrčník. Úplně

stejný, jaký měl na sobě svatý kmet. U druhého ohniště svalnatý kovář bušil kladivem do svítícího a čadícího kusu železa, které si na balvanu přidržoval dlouhými kleštěmi. Nahoře, z jeskynního otvoru, pronikalo světlo, avšak nějak zvláště se rozplývalo. To jen potvrzovalo, že zrovna tam je vzácné místo, kde se střetávají dva rozdílné světy.

Selis Godchalis vyzval mladíky, aby se usadili kolem většího ohně, a ukázal na druhého kmeta: „Hlavní kovář, slovutný Gludis. Mě už znáte.“

Odněkud z nitra jeskyně zaznělo bubnování, které naprosto souznělo s rytmem, jímž svalnatý kovář bušil do žhavého kousku železa. Ozvaly se i zvuky flétny, avšak nebylo vidět, kdo hraje.

Ze tmy se skoro zjevili tři muži v kovářských zástěrách, výrostek, dospělý muž a stařec. Přinesli větší hliněnou nádobu s naběračkou a mladíkům rozdali keramické pohárky s vypálenými znaky slunce a ohně. Oběma ctihodným kmetům podali misky z naleštěného bronzu. Nejmladší kovář postupně všem nabral do pohárku nápoj z hliněné nádoby.

Selis Godchalis všechny mladíky pobídl, aby se napili. Ale to už se ozvalo zasyčení kovu ve vodě a svalnatý kovář dokončil své dílo. Sám přišel k Selisovi Godchalisovi a uctivě mu podal kousek kovu. Svatý kmet zvedl nad hlavu něco černého, co připomínalo srpovitě zahnutou čepel nože.

„Znamení naší smlouvy,“ pronesl slavnostně a podal čepel hlavnímu kováři Gludisovi: „Kováři, učiň, co máš učinit!“

Gludis nařizl žílu zápěstí Selise Godchalisovi a nechal skanout jeho krev do misky s vodou a vzápětí ránu pevně ovázal kouskem plátna. Potom Gludis přistoupil a sklonil se k Matvalisovi. I jemu nařizl žílu a pustil krev do misky. Kovář mu pevně obvázal ruku kouskem plátna. Totéž následovalo i u ostatních sedících mladíků. Potom Gludis vлил krvavý obsah misky do velké hliněné nádoby s nápojem. Ještě obešel všechny mladíky a toutéž srpovitě zahnutou čepelí každému z nich odřízl pramínek vlasů a všechny vložil do malého váčku a podal je Selisovi Godchalisovi.

Z temnot jeskyně se opět ozvalo bubnování jako v rytmu kovářského kladiva. Přidaly se i tóny několika fléten.

Kováři nabírali kmetům i mladíkům krvavý nápoj do jejich misek a pohárků, zatímco Selis Godchalis pronesl hlasem značně zastřeným: „Stáváte se mými dhurgisy. Já z vás učiním velké bojovníky. Napijme se na naši smlouvu! Tato krajina vás potřebuje!“

Matvalis cítil, jak se mu třesou kolena, roztráslo se mu celé tělo. Určitě ne strachem, ale něčím zcela jiným. Nápoj v pohárku se mu ani nezdál červený po krvi. Spíše jako něco temného, ještě temnějšího, než nejtemnější tma. Napřed jenom usrkl. Žádnou chuť nepocítil, jenom jakési zvláštní opojení, které zvolna sílilo. Avšak třes ho neopustil.

10.

- Rafis -

Pořád se bál, že ho vědma Bokerta prozradí. Prozatím se nedělo vůbec nic, alespoň ne s ním. A jeho zkušené oči nevidí, že by se něco chystalo. Jinak se toho ve dvorci událo poměrně dost. Dhurgisové společně se Skendy přivedli před dlouhé domy zástup spoutaných lidí. Většinou mladé muže, mladé ženy a děti. Dva staré muže pohodili na udusanou hlínu před křeslem Lemote Alkonise. Ten si dal na čas, než se uráčil přijít, zasednout do křesla a rozhodnout, co se všemi spoutanými bude. Nakonec Lemote Alkonis něco zašeptal jednomu z dhurgisů a mávl rukou, ať tu špínu, či spíše ten smrad, někam odvanou. Dokonce se ani neráčil obtěžovat, že by alespoň s oběma starými pohovořil. Dhurgisové pak oba staré muže zbičovali do krve a ostatní spoutané se na to nechali dívat, než si pro ně přišli Skendové, kteří je odtáhli někam ven. Sem tam někoho z nich přetáhli bičem, nebo udeřili holí, aby nezdržovali a šli poslušně, kam je třeba. Co s těmi ubožáky bude, Rafis moc dobře ví. Kupci je odvedou někam daleko na poledne a pak někteří z nich budou o něco málo šťastnější, než ti druzí, avšak o žádném lidském štěstí se uvažovat nedá.

Snadno pochopil, že jde o zbytek vzpurného klanu. Osada nebo dvorec vyplundrovány a zapáleny, klanové a rodinné ohně rozmetány, muže se zbraněmi pobili, možná i starce i stařeny, anebo je možná nechali, ať si živoří, a třeba i pojdou hlady, když jim přece všechno sebrali. Zřejmě výstraha pro ostatní. Tak dopadnou ti, kteří se vzeprou vůli Velkého Megha. I vůli jeho spojenců. Možná hlavně vůli spojenců. Rafis moc dobře zná Skendy. Jenom si nepředstavoval, že jeho vlastní návrat domů nebude žádným návratem do skutečného domova. Ale jenom aby nebylo hůř, pomyslel si, když viděl záda odcházejících spoutaných žen v bráně. A tehdy se obrátil, aby se poohlédl, co zrovna dělá Bhel, když vtom zpozoroval mezi přihlížejícími obyvateli opět tu starou ženu.

Bokerta!

Vidí ho, dokonce ho pozoruje. A trochu se usmívá.

Je si úplně jistý, že ho poznala.

Na chvíli uvažoval, co má udělat. Avšak raději se zahleděl jinam a pokud možno klidně se odebral za Bhelem. Moc klidu si neodnášel. A kdo by na jeho místě zachoval úplný klid? No, ona zná i Bhela. Pokud ho zde uviděla, nemá smysl si nic předstírat. A buďto hned uprchnout, anebo se smířit s tím, co bude. Co je lepší? Asi zůstane. Kam by utíkal? Ale vždyť ta bába, pokud je oba poznala a pokud by je chtěla prozradit, už by to udělala. Ale věřit čarodějnici? Je to vědma a nejenom čarodějnice. Ona bude lépe vědět, co se zrovna děje. A třeba není až tak oddaná matce Velkého Megha. Třeba má raději Gudmegise a tím trošinku i jeho a Bhela. Třeba. Vždyť by se už něco stalo, kdyby chtěla. Tehdy na jejím vrchu. Spolu s Gudmegisem vzpomínali na nějakou dívku. Oba ji znali. Vědma i hrdina. Děvče podle všeho už není mezi živými, ale úplně mrtvé asi také nebude. Podle toho, co slyšel a co si domyslel. Určitě si nevyprávěli jenom nějakou zkazku, na to opravdu nevypadali, ani Bokerta, ani Gudmegis.

Takže čarodějnice Bokerta je u Lemoty Gedurchy, ale zatím se nic neděje. Ještě pořád se něco stát může.

11.

- Krogala -

Uzavřela stan a zachumlala se do přikrývek. Pořád ho cítila. Na sobě, uvnitř sebe. Jako Skendka ho má považovat za nepřítele a nenávidět ho. A jako zasvěcená? Nanejvýš se po něm měla projet jako noční zjev Avdnoka, či Ferchava, a pak ho podříznout nebo uškrtit. Avšak tolik něžnosti, kolik mu dala. Ani sama netušila, čeho je schopná. Šlo to samo. Nejenom že se nemusela nutit. To vůbec. Vycházelo to z ní. Jako vůně z květin. Něco tak silného dosud nezažila. Ani všechny vidiny, stádo kobyly a divoženky. Vždycky to v ní něco zanechá. Ale tady je srovnání jednoduché. Nadarmo se jí neukazoval ve snech. Jako silný, mocný, neodolatelný. A takový byl, když se setkali. Poprvé cítila jenom něco z toho, co nyní. Když se umývala v potoce a on se zničehonic zjevil, jako by přilétl z nebe. Pozorovala jeho rozpaky, dokonce silnější, než její. Podruhé, na hradbě v boji. Všechny zabíjel, jenom ji ušetřil. Odeslal svoji moc a sílu zpátky k nebi a ji nechal odejít. A teď se setkali. Doopravdy. Tělo s tělem. Nikdo jiný u toho nebyl. Určitě nikdo z lidí.

Ani jí příliš nezajímalo, že v dózičce se udržely jiskry, takže oheň neuhasl. Ale i kdyby. Rodinný a klanový oheň hoří jinde. V jiném stanu. Vlastně ve více stanech. Hlavně ve stepi. Takže by se nic hrozného nestalo. Akorát nějaké výčitky by ji možná dostihly, ne příliš závažné.

Do stanu vešel otec Konugu Arvis a za ním i její oba bratři Ormagh a Karmegh. Zabalila se do dek a aspoň si sedla. Otec usedl vedle ní na podušku a bratři na rohože, rozložené po zemi.

„Krogalo, tvoje chvíle se přiblížila,“ pronesl otec vážně. „Už to přece víš.“

„Proč já?“ ponuře sklonila hlavu. „Proč zrovna já? Je tolik skendských děvčat!“

„Jsi dcerou významného Skenda, tak proto!“ naklonil se k ní Ormagh.

„Musí to být, dcerko, musí to být.“ snažil se otec konejšivě.

„Není to Skend,“ zasyčela.

„Je to Skend,“ podotkl Ormagh.

„Po otci je Skend,“ přidal se Karmegh. „A jeho otec...“

„Byl Vůdcem zástupů a stád!“ pospíšil si Ormagh.

„Ale jsem zasvěcená!“ úporně se zahleděla dolů.

Chvíli mlčení, které následovalo, přerušil otec: „Krogalo, to všichni víme. Chonši Konugu Sikela už poslal pro svatou Alchavtlu.“

Objala si kolena a schoulila se. Takže ji zbaví zasvěcení. A potom? Jestli vůbec ještě bude nějaké potom.

12.

- Gudmegis -

Vůbec tomu nerozuměl. Že ji potkal, a že zrovna na tomto místě. A že se stalo, co se stalo. Ještě se za ní díval, když odjížděla mezi svými, mezi Skendy. Také ona se ohlížela, ale nemohla ho vidět, jenom věděla, že se zrovna tam někde ukrývá. Opět se mu začalo škytat, sotva se mu ztratila z dohledu. A že se spolu setkali?

Asi to tak mělo být, usmyslil si Gudmegis. Žádná náhoda. Jasný úradek mocností nebe i podzemí. Jinak se to pochopit nedá. Už tehdy, když ji uviděl v potoce, něco se v něm hnulo. Ne proto, že ji uviděl nahou. Ani to nebylo proto, že už nějaký čas v tom smyslu strádal. A na té hradbě, když ji nechal uniknout. Také nemohl jinak. A teď, pod svatým vrchem. Jako by to všechno někdo připravil do nejmenších podrobností. Vždyť není normální, aby on a Skendka. A přitom jsou si blízcí. Možná očarování. Jako by spolu vypili zázračný nápoj. Nic takového se nestalo. A kdo by jim ho přichystal? A kdo by jim ho dal vypít? Jenomže tady jde zřejmě o něco víc. Tolik se toho přihodilo! Proto by se neměl divit už ničemu. Všechno to bylo zvláštní. Úplně všechno.

Chvilí váhal, co má udělat. Musí se náležitě omýt. A to co nejdříve. Našel si malý potůček, skoro nepatrnou strouhu. Napřed požádal vodu, aby mu dala svolení k napití. Potom se umyl.

Hodlal počkat do setmění a pak se vydat dál. Na cestě se občas někdo objevil, pěší i vozy. Pastevci hnali zvířata. Ale nejčastěji ze všech byli vidět dhurgisové, kteří projížděli sem tam. Rozeznal je už z daleka. Pouze jednou jich viděl pohromadě několik. Zrovna vedli spoutané nějaké ženy a děti. Usoudil, že to se zase někde postavili proti vůli Velkého Megha a doplatili na to. Co se opravdu stalo, to on samozřejmě neví a ani nemůže vědět. Jenom se domýšlí.

Den se nachýlil, stíny se prodloužily. Pod vrchem zastavil průvod s lidmi na vozech a jezdcí. Pokud si stačil všimnout, na vozech seděly samé ženy a

jen skupinu jezdců tvořili muži a ještě ke všemu Skendové. Z úkrytu viděl dobře na všechny. A ke svému údivu i někoho poznal.

Vekvera! žasnul.

Co ona tam dělá?

Držela se v blízkosti nějaké sice nevzhledné, avšak bezpochyby velmi významné dívky. A Vekvera vypadá skvěle, jako vždy. Ale už se mu nezdá, že by na něho myslela tak, aby se mu škytalo. Ta má určitě jiné zájmy, než myslet na kluka, který zničehonic zmizí a nikdo o něm neví.

Takže se s ní určitě už nesejde. V křoví u dvorce jejího klanu.

A žasnul ještě víc, když rozeznal i stařenu, které dvě mladé ženy pomohly sestoupit z vozu.

Bokerta! Vědma.

Ale odkud se tam vzala? Její posvátný vrch je daleko na východě. Avšak on už toho stejně má za sebou tolik, že by se vůbec neměl divit. Ničemu na světě.

Vědma Bokerta se rozhlédla a najednou její pohled zůstal upřený k němu. Až se zalekl. Ona ho přece nemůže vidět. Je dobře ukrytý. Avšak u vědmy člověk nikdy neví.

A také když společně s ostatními ženami mířila cestou do vrchu, ještě se ohlédla. Přesně k němu. A zdálo se mu, jako by se usmívala. A i když se odvrátila, měl zvláštní pocit, že ho pořád sleduje. Oči vzadu určitě nemá, ale u vědmy člověk nikdy neví. Hlavně u takové, jako ona. Ale on dobře ví, že Bokerta je na jeho straně. Cítí to.

Všechny ženy odešly nahoru. Dole pod vrchem zůstaly vozy se zapřaženými koňmi. A několik Skendů, kteří své koně nechali volně pást a jenom na ně dohlíželi.

A on si musí dát pozor, aby na něho nepřišli. Svoji slavnou palici u sebe sice má, avšak jeden nikdy neví. Hlavně se musí dostat dál. Aby ho nezpozorovali. Ale to až se úplně setmí.

13.

- Rafis -

Zatím se kolem něho nic nedělo a on se uklidnil. Vědma Bokerta si ho buďto plete s někým jiným, anebo se rozhodla, že ho neprozradí. Každopádně se nic nestalo, alespoň nic, co by se dotýkalo přímo jeho, Rafise, anebo Bhela. On sám se vyhýbá Skendům a daří se mu to. Dobře udělal, že zůstal. Vždyť ve dvorci není špatně. Ani špatně nebude, pokud je tam oba nechá Atreis Grozdis. Ten zatím mlčí, kdo zůstane a kdo ne. Avšak už brzy by se měl rozhodnout. Svatba jeho dcery Anguy s Velkým Meghem se blíží. Aspoň o tom Atreis Grozdis mluví. A mluví o tom i jiní, hlavně jeho lidé.

Toho dne dhurgisové přivedli před dlouhé domy další zajaté lidi. Tentokrát samé ženy a děti. Lemote Alkonis, sice zasedl do křesla, ale jenom na chvíli. Ani k těm ubožákům nepromluvil. Jenom rozhodl, aby si je odvedli Skendové. Ti si pro ně přijeli na koních a odehnali je přes bránu biči jako nějaká tupá zvířata. Něco takového Rafis vidí hrozně nerad. Skendy zná moc dobře. Dokonce víc, než lidi své rodné země.

Brzy poté se do dvorce začali sjíždět hosté. Přijížděly parádní vozy, hlavně čtyřkolé, ale i dvoukolé, všechny s naleštěnými plechy, některé zdobené rytím, vybíjením a tepáním. Také koně se blyšteli ozdobami a zraky přecházely i z pestrosti barev. Vozy přijížděly, vždy někdo sestoupil na zem, pokaždé ti se širokými filcovými klobouky s okraji zpředu i zezadu zahnutými nahoru. Samí znamenití muži z celé krajiny, což Rafis nejenom pochopil podle toho, co měl před očima, ale také něco vyslechl od lidí kolem sebe. Atreis Grozdis se vítal se všemi, zatímco Velkého Megha nebylo zatím nikde vidět. Takže namísto něho se úlohy domácího pána ujal Atreis Grozdis, který se beztak cítil k vítání oprávněný. Když přece neuplyne příliš mnoho dní a jeho dcera se provdá za toho nejpřednějšího. Velmoži, jeden po druhém, skládali hold a nechali pokládat své dary k nohám Atreise Grozdisa. Dary velmi rozmanité a nezřídka i hodně vzácné. Zlaté a stříbrné

nádoby, i bronzové, ale i zbraně, třpytící se zlatem i stříbrem, když ne čepelí, alespoň obložením rukojeti. Hromada se nestačila nakupit a několik místních mužů s uctivými úsměvy odnášelo drahocenné věci do domu Velkého Megha. Takže Atreisovi u nohou nezůstalo nic.

Rafis vše sledoval z patřičné vzdálenosti a všímal si, o kom hovoří lidé v jeho blízkosti, většinou domácí muži i ženy. Znali jména a význam hostů, zatímco on jenom naslouchal. Zajímalo ho všechno. Zjistil tak, jak vypadá nejvýznamnější muž jeho rodného klanu. Ale i otec jeho přítele Gudmegise. Oba velmoži se vyšňořili a v tom nezůstávali za nikým vzadu. Zdáli se mu úplně jiní, než jak si je představoval. Atreis jeho klanu s nikým nehovořil a držel se stranou. A Gudmegisův otec? Ten úplně překvapil. Zatímco jeho syn je opravdovým hrdinou, o něm se to říct nedá. Spíše připadal, jako by se pořád něčeho bál. Krčil se a skláněl hlavu, jako by mu ji někdo tlačil k zemi a s jinými hovořil poněkud zdola. Chvilími sice zvedal hlavu a oči se mu zajiskřily a ústa rozesmála, avšak vzápětí se opět zatvářil zkroušeně. Že by se bál kvůli synovi? Možná, pomyslel si Rafis a z bezpečné dálky sledoval, co bude dál.

Do dvorce vjela i řada skendských bojovníků, rozmístili se po stranách dvora. Někteří sesedli s koní, jiní zůstali vsedě na koňských hřbetech. K nim se přidružili dhurgisové, kteří se s nimi vybavovali přátelsky a zdálo se, že si rozumějí. Ostatně posuňků využívali hodně a ty svědčily o jejich dobrých úmyslech a vzájemném pochopení.

Kromě značně vysokého a objemného křesla Velkého Megha se na dvoře před dlouhými domy objevily dřevěné sedačky, všechny samozřejmě podstatně nižší a úzké. Místní muži rovněž připravili hranici dřeva a tu zapálili, zrovna když se dostavil sám Lemote Alkonis. Dřevo praskalo a plameny se vyšvihovaly vzhůru. Tehdy jako první promluvil Atreis Grozdis. Postavil se po boku sedícího Lemote Alkonise a všechny přítomné velmože uvítal jako hosty své a hosty Velkého Megha. Neopomněl přitom sdělit, že je všechny bez výjimky zve na slavnou svatbu své dcery, která se odbude už brzy.

Slovo si po něm vzal Velký Megh, Lemote Alkonis. Také on všechny přivítal a oslovil je jmény. Když začal hovořit, brzy někteří velmoži znejistěli. A ještě větší rozpaky Rafis pozoroval, když Velký Megh zdůraznil, že svatbu s dcerou Atreise Grozdise prozatím odkládá. Nejhuř přitom vyhlížel sám Atreis Grozdis, který si raději zakryl vousatá ústa, snad aby sám

sobě zabránil něco povědět. Dále Velký Megh hovořil velmi vzletně. O velkém přátelství s nesmírně mocnými Skendy. Každý čestný bojovník bude mít možnost odejít za slávou a kořistí, neboť až zima skončí, dojde k velkému tažení. Skendové jsou vděční spojenci! zvolal několikrát. Ale také dokáží trestat zrádce! upozornil přitom pokaždé. A každý velmož se musí ukázat, jak smýšlí! pronesl v závěru své řeči, když řekl, že do dalšího útlňku očekává, že všichni přítomní velmoži pošlou do jeho dvorce některé ze svých nejmladších dětí. Bude o ně postaráno. Chlapci projdou výchovou bojovníků. Děvčata se naučí všechno, co budou k životu potřebovat. A k tomu všemu si Rafis stačil všimnout, že všude dokola stojí dhurgisové i se Skendy, z nichž někteří dosud ani nesesedli s koní. Ozbrojenci čekali pohotově, kdyby Velký Megh dal sebemenší pokyn. Zdaleka ne všichni velmoži se tvářili zkroušeně. Někteří hodně zarputile, jiní ale, jak viděl, slova Velkého Megha vítali s vřelým očekáváním. Každopádně ale Rafis na všech pozoroval neskrývaný údiv. Jejich mladý vůdce se podle všeho velmi změnil. Něco odkoukal od Skendů, něco od Scholtů.

Obzvlášť si Rafis všímal Atreise Grozdise, jak ho řeč zasáhla. A docela mu rozuměl. Svatba jeho dcery se nekoná, určitě ani konat nebude. Jeho milá dceruška Angua se nejenom nestane nevěstou nejmocnějšího muže v krajině. Ona se určitě nestane ani jeho souložnicí, což vůbec není třeba zdůrazňovat. Zrovna se z ní stalo pouhé rukojmí. Kdyby se Atreis Grozdis vzepřel, odnesla by to právě ona. A to velmi krutě.

14.

- *Gudmegis* -

Palice se mu jevila čím dál těžší a stále mu zavázela. Nejrady by ji někam odhodil, ale nesměl. Kým by byl Gudmegis bez své zbraně?

Nikdy by neřekl, jak cizí se člověk může cítit poblíž místa, kde se narodil. Vlastně se ani nebál tolik o sebe, jako spíše, aby neohrozil nikoho z blízkých. Z těch, mezi kterými celá ta léta vyrůstal. On je sice někým úplně jiným, než byl předtím, když odcházel se starým Mendhisem Deruchisem. Avšak pořád je to tatáž hlava, totéž tělo, paže, nohy. Akorát už se nejmenuje Tekas, nýbrž Gudmegis. A jak je to s jeho otcem? Teď už to má jednoduché. Stal se synem Rozbřesku. Tudíž svého otce přímo nikdy neviděl, nevidí, ba ani neuvidí, třebaže každé ráno se ukazuje na nebi.

Z úkrytu sledoval, co se děje v okolí dvorce a čekal do setmění. Dobře znal všechny, kteří vycházeli a přicházeli bránou, vlečení svými povinnostmi. To on, pokud zde žil, nemusel nic. Ani jeho bratři neměli tolik volnosti jako on. Vlastně se cítil jiný, než ostatní, a nevěděl proč. Teď už ví. A vůbec ho to netěší. Žil zde úplně bez starostí. V poslední době se staral hlavně o to, jak se nepozorovaně sejít s Vekverou. A dařilo se mu to. Všechno mu vycházelo. Nebo skoro všechno. Co si umanol, to měl. Naposledy trval na tom, aby ho otec, či spíše ten, jehož považoval za svého skutečného otce, vzal s sebou k Býčí jeskyni, aby na vlastní oči uviděl slavnost a upálení zločinců. Tam si zase umínil, že kolem sebe povzbudí všechny ty skleslé lidičky, když jim ukáže svůj jantarový talisman. A pak se děly věci! Nic z toho, co by si přál. Akorát jedno se mu nakonec vyplnilo. Setkání s Krogalou. Hodně nečekané, spíše jako by je připravila vyšší moc. A zřejmě je opravdu připravila.

Zrovna se mu začalo škytat. Musel zatajit dech a vydržet, až se škytání zmírnilo. To by se mu asi ani nevyplatilo ukrývat, kdyby každý i na dálku slyšel samé škyt škyt škyt.

Počkal do setmění a pak se připlížil k ohradě, kterou moc dobře znal, zevnitř i zvenčí. Tím se tam nikdo další pochlubit nemohl. Podle

pootevřených dvířek poznal, že Mendhis Deruchis je uvnitř a klidně může přijmout kohokoliv, kdo ho zrovna potřebuje.

Nahlédl a nikoho neviděl. Jenom okrouhlý prostor s kůly nahoře zakulacenými a vzadu malou skromnou chatu. Prošel podél ohrady. Neslyšel žádný rozhovor, jenom zaslechl, že někdo uvnitř chaty něco roztírá dřevěnou paličkou v dřevěné misce. Osmělil se a zaklepal na dřevo. Tření ustalo a zevnitř vyhlédla rozcuchaná šedivá stařecká hlava.

„Tekas! Gudmegis sun Bergh!“ ozvalo se šeptem.

Kmet Mendhis Deruchis vyběhl ven a hbitě vtáhl Gudmegise dovnitř. Do šera, které mírně ozařovaly dva zavěšené kahany.

„Viděl tě někdo?“ vyhlížel Mendhis Deruchis ven z chaty, aby se ubezpečil, že o jeho návštěvě nikdo neví. „Počkej, zavřu ohradu!“

Na svůj věk se rozběhl hodně čile, dvířka ještě pro jistotu podepřel dvěma kůly.

„Nikdo mě neviděl,“ zašeptal Gudmegis, když se stařec vrátil dovnitř, a opřel palici o stěnu vedle dřevěné lavice. „Nechci nikoho ohrozit.“

„To nesmíš, Gudmegisi, to nesmíš,“ ukázal Mendhis do opačného rohu, kde stála jiná lavice, „posad' se a pověz, jak to, že jsi tady.“

„Poslal mě za tebou Selis Godchalis,“ posadil se Gudmegis na tvrdé dřevo.

„Pověz, co se stalo, náš hrdino. Čekal jsem, že se ukážeš, ale až skončí zima.“

Gudmegis mu vylíčil, jak dopadlo putování s průvodem kupce Sartakise. A také o své neposlušnosti, když se zašel podívat za starým kovářem a našel ho ležet mrtvého na dokončené dřevěné soše.

Mendhis Deruchis nervózně naslouchal a prohraboval si šedivou bradu.

„Není to dobré, není,“ pronesl v zamyšlení. „A víš, co se děje tady? No, jak bys to mohl vědět, Gudmegisi. Včera přijeli dhurgisové a chtěli vidět oba tvé bratry. Přivedl je mladý Rivakis, toho už znáš.“

„Znám!“ přikývl Gudmegis. „Nic dobrého si o něm nemyslím.“

„Nejsi sám, chlapče, nejsi sám,“ mávl rukou kmet. „A chystají se hrozné věci.“

„Kdo chystá?“ opáčil Gudmegis. „Lemote Alkonis? Rivakis?“

„Něco chystá Lemote Alkonis, něco chystají Skendové, něco Atreisové, kteří stojí za Velkým Meghem, něco chystají Atreisové, kteří s ním nesouhlasí. A něco chystá i Selis Godchalis. Povídám ti, že zima ještě bude možná docela klidná. Ale jak pro koho. No, víš.“

Nenacházel slova. Ale snad všechno nedopadne úplně zle.

15.

- *Matvalis* -

„Nechte nás!“ výkřik ve tmě Matvalise probudil.

Prudce vyskočil a sáhl po sekeře.

V chatrči vládla tma, avšak něco kolem něho se hýbalo.

„My to vrátíme!“ znovu zděšený výkřik.

Něco začalo šramotit. Otevřely se dveře, tma venku se jevila o něco světlejší, než uvnitř. V otvoru dveří se naráz tísnilly postavy, které se snažily vyběhnout ven a nějak se vzpřícily jedna o druhou.

Kdosi několikrát zakřesal a pár jisker přskočilo na suchou trávu ve vyhaslém ohništi. Malý plamínek narostl, když několik dlaní na něho nasypalo suché listí a větévky.

Mladíci stáli i klečeli a rozhlíželi se kolem dokola. Jenom v koutě jeden stále ležel a chvílemi sebou škubal a zmítal sebou. Matvalis se k němu prodral a zatřásl mu ramenem: „Probud' se! Co jsi viděl?“

Probuzený se prudce posadil: „Přišli si pro své zbraně!“

„Kdo?“ posadil se u něho Matvalis. „Kdo to byl?“

„Ti mrtví, kterým patří. Chtěli si je vzít na svoji dalekou cestu,“ mladík odvrátil hlavu do tmy. „Byli tady. Viděl jsem je.“

Divné! pomyslel si Matvalis. Stejně rozpačité výrazy viděl na tvářích ostatních i ve skromném světle. Vždyť všechny věci těch mrtvých pronesli mezi ohni.

„Něco se ti jenom zdálo,“ snažil se působit klidně, aby napětí polevilo.

„Kdybyste je viděli,“ schoulil se mladík na zemi.

„Ráno zajdu za Selisem Godchalisem,“ pronesl Matvalis rozvážně a položil se na své místo, aby dal najevo, že věc není natolik vážná, aby se jí zrovna zabýval. Vždyť si může raději zdřímnout. Viděl, že na svá místa uléhají i ostatní. Dokonce i ti, kteří předtím utekli ven. Asi v poslední době hodně mluvili o všelijakých tajemných příhodách, které slyšeli u domácích ohňů. Třeba o bábě, která očarovala hodně lidí loutkami a někteří z toho

onemocněli, dokonce připomínali i nějaké zemřelé. Bábu nakonec pověsili na vysoký strom, kde se ještě hodně dlouho ve větru houpaly její ostatky, oklované supy a černými ptáky. Jeden z hochů se rozvykládal, čím se vychloubali jeho kamarádi ze sousední osady. Vždycky někoho cizího přivedli na jedno velké pohřebiště a vyzvali ho, aby zahvízdal. Dotyčný poslechl a přitom dostal pořádnou facku, avšak fackujícího nikdo neviděl. Mrtvým se prostě nelíbilo, když někdo v blízkosti jejich hrobů zahvízdal. A nelíbí se jim to dosud, jak tvrdil ten hoch. Daleko na poledni, přidal jiný vyprávěč, jsou osady, jejichž mužští obyvatelé se v určitý den v roce vydají ve spánku proti jakémusi průvodu čarodějů a čarodějnic. Odcházejí hromadně ze svých těl, aby se s průvodem porvali. A pak se vracejí do těl a po probuzení mají na svých tělech šrámy a boule, dokazující, že se opravdu prali. Avšak nejvíc ze všeho se hovořilo o mrtvých, jak se zachovali k živým. Třeba jeden mrtvý muž stále žárlil na svoji ženu, která zůstala naživu. Chodil k ní v noci, byl úplně stejný, jako když byl předtím naživu. Vždy se mu musela podvolit, jinak zuřil a všechno rozbíjel a převracel. Další zase chodil žalovat na nevěrné ženy z celého okolí. Jiný zase rád přihlížel, jak si ženy z jeho klanu vedou se svými muži pod příkrývkou. Ty ženy, když ho uviděly stát nad svým lůžkem, zděšeně pištěly a vyřvávaly a on pak rychle zmizel, rozplynul se jako dým. Těch mrtvých, kteří obtěžovali živé, bylo hodně. Nejhorší jsou prý jejich doteky, které člověk nečeká. Úplně ledové.

Ráno si Matvalis dal na čas, aby ukázal, že není žádný důvod k panice. A když se pak z dálky blížil k Býčí jeskyni, náhle se rozběhl do křoví a ukryl se. To když zahlédl několik mužů, kteří přijížděli na koních, nebo kráčeli pěšky. Rozeznal tři dhurgisy, které dosud nikdy neviděl, a dva muže, které znal od malička velmi dobře. Svě vzdálené příbuzné ze sousedního klanu. A rozhodně si nevšiml, že by je dhurgisové vedli či hnali násilím. Čím to, že spolu navzájem vycházejí? Na jedné straně jim dhurgisové povraždili příbuzné. Na straně druhé zase jejich příbuzní přepadli kupecký průvod a přitom zabili dhurgise. A teď společně přicházejí. Proč vlastně?

Jedna odpověď by tu byla.

Určitě hledají jeho, Matvalise.

Vždyť on jediný zná přesné místo, kde je ukrytá kořist z přepadení kupců. Hotový poklad!

To bude asi důvod, proč spolu tihle vycházejí i přes to, co předcházelo. Dhurgisové určitě vědí, že také zabil jejich tři druhy. Museli to poznat podle

značek na jeho šípech. On se vůbec nesnažil své značky skrýt. Nepoužil žádné jiné šípy, ale své. Se značkami svého klanu a svými osobními značkami. Vlastně chtěl, aby věděli, kdo je tím střelcem a mstitelem zároveň.

Pětice mužů se setkala se svatým kmetem, Selisem Godchalisem, zrovna před jeskyní. Z dálky se jejich rozhovor jevil docela přátelsky. Jako by měli stejný zájem. Selis Godchalis sice několikrát potřásl hlavou, nejspíš jako že neví, kde se Matvalis zrovna ukrývá, avšak jinak těm pěti mužům ukazoval jenom vlídnou a vstřícnou tvář. Opíral se o berlu a většinou se usmíval. A když se pětice mužů od něho pak vzdalovala a mířila do svahu, Selis Godchalis už se neusmíval. Spíše se ošíval a drápal po své šedivé hlavě a hleděl do země, jako by pečlivě sledoval každý svůj krok.

Matvalis chtěl vyjít z úkrytu a opatrně se k němu připlížit mezi křovím, avšak rozhodl se jinak. Raději zamířil ke kovářům. Vyhledá hlavního kováře Gludise. To je přece ten nejpovolanejší, pokud jde o očistu ohněm. Vždyť Selis Godchalis by ho stejně odkázal na kováře. Kdo jiný by to dokázal lépe?

16.

- Krogala -

Do stanu se donesly hlasité zvuky, ržání koní, skřípání dřeva, zvedl se pokřik, jako by někoho vítali. Krogala vyhlédla ven. Vše se ozývalo ze shluku lidí kolem koní, vozů a hostů, kteří dorazili zdaleka. Až ze stepi, což Krogala poznala i přes to, že jí o tom nikdo neřekl. Vlastně vycítila kousek domoviny, který zrovna přispěl do této cizí krajiny.

Brzy zahlédla svatou Alchavtlu. Spatřila ji moc ráda. Už dávno pochopila, že svatá Alchavtla se vůči ní vždy chovala vstřícněji, než vůči ostatním mladším družkám, pannám a bojovnicím.

Avšak co vůbec neviděla ráda a spíše ji to zaskočilo, bylo, jak srdečně se přivítala s Dheilanou. Jako by se odjakživa kdovíjak obdivovaly, a přitom... Alchavtla se dala slyšet, že Dheilanu mezi svými družkami jenom trpí a nikdy z ní nic nebude, že ji stejně brzy provdají a bude spíše vydatně rodit, než aby oslavila bohyni. No a Dheilana? Vždycky se vystavila, když viděla nablízku chlapa, který by mohl zajímat některou z družek. Zejména pokud se ocitl poblíž Alchavtly, která kdysi bezpochyby vypadala velmi dobře, avšak nějaké ty vrásky učinily své. Na to všechno vypadá skvěle. Takže ty dvě si teď náramně rozumí. A že tak najednou. Čím to asi bude?

A k ještě většímu údivu Dheilana uvedla svatou Alchavtlu až do Krogalina stanu. A sama se s Krogalou přivítala, jako by se kdovíjak měly rády. Zato objetí a políbení od svaté Alchavtly jí připadlo opravdové. Snadno pochopila, o co svaté ženě jde. Ani ona se neobejde bez přízně mocných, spíše nejmocnějších. Avšak takovou opatrnost, či spíše prozíravost, by zrovna od ní nečekala. Po tom všem, co vyprávěla o příhodách bohyně a o hrdinství zasvěcených bojovnic. A další její zkazky.

„Sestřičko Krogalo,“ pronesla svatá žena vesele. „Přináším pozdravy od tvých nejbližších, všichni ti přejí štěstí. A nejvíc tvoje matka.“

„A také tvoje věno přivezli,“ celá užaslá vyhlédla ze stanu Dheilana. „Dvanáct skvělých koní!“

Krogala se chvatně vydrala ze stanu. Opravdu, stádo koní. Sice malé stádo, avšak koníci jsou nádherní.

„Lemote Alkonis se zaraduje,“ usmívá se Dheilana poněkud zasněně. „K nevěstě jako jsi ty, získá ještě krásné koně.“

„Jsou nádherní,“ vyhlédla i Alchavtla. „Takoví rostou jenom v naší velké stepi.“

Krogala se ohlédne po vzdalujícím se stádu, hnaném dvěma jezdci. Uvědomuje si, že ačkoliv je na koně po právu pyšná, žádná radost ji nenaplňuje. Spíše naopak.

Kdyby aspoň Dheilana nežvanila. Od ní jí vadí všechno, ať udělá cokoliv. Třeba i to, co je snad míněno v dobrém. Ovšem, kdo se v ní má vyznat? Lépe je mít se před ní na pozoru.

„Svatá Alchavtlo, chci, abychom si promluvily o samotě. Jen my dvě a nikdo další. Opravdu nikdo.“

„A já?“ rychle se vmísila Dheilana. „Já bych ráda.“

Avšak Alchavtla rezolutně spráskla dlaně.

„Krogala si to tak přeje. Má na to právo. Takový je obyčej.“

Dheilanina hezká tvářička se smutně protáhla. Skousla rty, odvrátila se a odcházela. Ale i zezadu jí to slušelo.

Krogala moc dobře chápala, čeho se Dheilana chtěla stát svědkem. Pro ni velmi významné chvíle, kdy se ze zasvěcené panenské bojovnice stane obyčejná holka z klanu. Ještě, že u toho nebude. Ovšem jako útěcha to opravdu nestačí.

17.

- Krogala -

A zase ty Alchavtliny nápoje. Už jich kdysi několik vypila a vždy se pak ocitla někde úplně jinde. Ale teď, když obě spolu seděly u ohníčku a od zbytku světa je oddělovaly stanové stěny, Krogala své velitelce i učitelce v jedné osobě otevřela nitro. A svatá Alchavtla naslouchala. Když ale Krogala připomněla hrdinu ze svých snů a to, co se přihodilo na hradbě Molbery, Alchavtla poznamenala: „V celé stepi se o tom vypráví. Nikdo ale neví, že Gudmegis sun Bergh je mužem z tvých snů. Všichni si myslí, že jsi na něho vrhla nějaké mocné kouzlo.“

„Tehdy mě viděl podruhé v životě.“

„Tak proč tě nezabil? Byla jsi pro něho nepřítel.“

„Nevím.“

„Tak přece kouzlo.“

Co na to měla Krogala říct? Že ji předtím viděl nahou? Určitě viděl víc dívek nahých, nejenom ji.

„Povídá se,“ upřeně se zahleděla Alchavtla Krogale do očí, „že shořel při požáru Molbery, protože ho hledali a nenašli.“

Hledal ho hlavně Lemote Alkonis, chtěla Krogala dodat, ale raději o tom pomlčela.

„Nenašli, protože je stále naživu.“

„A jak to víš?“

„No,“ sklonila se, dobře si vědoma, co na sebe prozrazuje, „vím to, protože jsem se s ním setkala.“

„A kde?“

„Nedaleko odtud. Pod vrchem. Zdejší ženy to tam dobře znají. Je to jejich svaté místo.“

„Co se tam přihodilo?“ Alchavtla se viditelně zalekla toho, co se dozví. „Byli jste sami?“

„Jenom my dva,“ přikývla Krogala.

„A stalo se?“

„Stalo.“

Svatá Alchavtla až zalapala po dechu. „Snad ne...“

A v té chvíli se poplašily snad i plameny v ohništi. Jako by se přes ně prohnal vítr, několikrát sem a tam.

„Děvče, víš, co mi říkáš?“

„Vím.“

„A víš, co ti hrozí? Vždyť jsi zradila Velkou Bohyni.“

„A co Dheilana? Je v pořádku?“ odvrátila se Krogala od ohně ke svému stínu.

„Dheilana nikdy nebyla úplně zasvěcená. Ale ty ano.“

„A Uladha? Ta je v pořádku?“

„Uladha odešla za svým pánem. Mluvme raději o tobě.“

Dlouhé mlčení, jenom hlasitý dech a praskání ohně.

„Ví to někdo?“ vydechla svatá.

„Jenom on a bohové.“

„Děvče, děvče...“

Alchavtla dýchala, jako by oběhla aspoň půlku tábora. Ale neztrácela vlídnost, stejně jako jeden ze dvou obrázků, které Krogala nosí na ruce.

Najednou se jí začalo škytat, a to poměrně silně. Svata Alchavtla jen bázně hlesla: „To on?“

Krogala jen přikývla, což ale úplně stačilo, aby svatá spráskla dlaně a opřela si o ně čelo.

„Děvče, děvče,“ zopakovala.

Asi zrovna nedokázala víc.

18.

- Krogala -

Ráno se obě šly projít k potoku v nedalekém lesíku. Za nimi si pospíšila Dheilana, avšak Alchavtla ji opět odmítla.

„Já nevím, proč jste si to už všechno neřekly,“ odvrkla dotčená krasotinka a zamířila na opačnou stranu, zrovna ke stanu svého otce.

Svatá Alchavtla se pousmála: „Vy dvě se asi nemáte moc rády.“

„Kdybych mohla,“ sevřela Krogala pěsti, „hned bych jí nechala zmrskat zadnici.“

„Myslím, že ona tobě také.“

Na trávě ještě seděla rosa a místy se maličko blýskala. Podle toho, jak skrze zbytky mlhy pronikaly paprsky.

Alchavtla ukázala na hbitě tekoucí potůček: „Tady pozdravíme mocnosti vody. Ale ty mi ještě pověz. Určitě nejsi těhotná?“

„Myslím, že ne. Určitě ne.“

„No, i kdyby ne, tak jenom to, že už nejsi panna, je příliš. Nemyslíš?“

„A co mám na to říct?“

„Třeba, že toho lituješ. Aspoň trochu.“

„Nelituji.“

„Já ti rozumím,“ Alchavtla se sklonila a dřepala si k tekoucí vodě. „Ale brzy se staneš znovu pannou. Tvé zasvěcení skončí. Budeš následovat svého muže. Svého pána. Budeš dělat to, co bude chtít on.“

„A co mi jiného zbývá?“

„Nic.“

Kruté. Velmi kruté.

„Krogalo, a ještě jsem ti něco chtěla. Proto jsme tady, aby nás nikdo nezaslechl ani náhodou. Prozradím ti jedno velké tajemství žen. Ale pověz mi, ten hrdina. Zdál se ti sám od sebe, anebo jsi své sny přivolávala?“

„Přivolávala?“ Krogala poklekla vedle své učitelky. „Copak to jde?“

„No, jinak bych o tom nemluvila.“

„Ale já nic takového neumím.“

„Třeba o tom ani nevíš. Někdy stačí jen málo. Když si děvčata hrají pod dekou samy se sebou. A když přitom myslí na některého chlapce, pak se jim někdy jejich přání splní. A nejenom pouhé sny.“

Krogale se to nějak nezdálo. Čekala, že se Alchavtla rozesměje, zůstala však vážná jako předtím.

„Děvče, nediv se.“

Ale já se divím! myslí si Krogala. Kdyby všechno šlo tak jednoduše. Ale Svatá jenom žertuje. Snad jenom aby něco řekla. I když, dosud nikdy nemluvila jen tak, do větru.

„Takže, Krogalo, pochopila jsi?“

Pochopila? Pořád se jí to nezdá. No, jestli zrovna tohle je velké tajemství žen, pak ano. Pochopila.

„Pokud jsi pochopila, dokážeš ještě víc. Sama uvidíš a pochopíš další.“

Že sama uvidí? A pochopí další? No, tak na to je opravdu zvědavá. Pokud se takto dají dělat zázraky.

19.

- Krogala -

Na přání svaté Alchavtly dal Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela, postavit zvláštní stan, který dosud nikdo nepoužíval a v budoucnu také nikdo už ani nepoužije. Malý nízký plstěný stan ve tvaru kostky stál na samém okraji tábora. Když k němu Krogala přicházela, setkávala se s rozdílnými pohledy mužů. Někteří hleděli skoro s výsměchem v očích i na rtech, jiní zase jevili úctu i závist. Kdo ví, co všechno o ní kdo napovídal. Všelijaké výmysly a lži. A kdo ví, zda by skutečná pravda tyto lži dokonce ještě nezastínila.

Když poodhrnula vchodovou deku, do tváře jí vrazily spousty dýmu. Rozeznala svatou Alchavtlu. Naštěstí uvnitř seděla úplně sama. Takže i tentokrát bezpochyby odmítla Dheilanu. A o tom, že se ta pijavice měla snahu vetřít, vůbec nepochybuje.

„Sestřičko, Krogalo,“ natáhla k ní ruku svatá žena, „posad' se vedle mě a odjedeme spolu za naší milou bohyní.“

Krogala přijala podání ruky a sedla si. Dým měl nasládlou i hořkou chuť zároveň a trochu štiplavou vůni.

Alchavtla volnou rukou nabrala z rozvázaného vaku suché listí a vhodila je do ohně. Dým ještě o poznání zhoustl a dráždil v krku, až se Krogala rozkašlala.

„Sestřičko moje,“ pronesla Alchavtla mile, „za chvíli něco uslyšíme, něco uvidíme. Tady nezůstaneme.“

A opravdu. Spouštěla se mlha. Krogala brzy zaslechla povědomý dusot kopyt. Sice ze značné dálky, avšak dusot sílil. To se zřejmě blíží stádo koní, pomyslela si. A vzápětí už něco uviděla. Zprvu jenom části koňských hlav, pak i celá těla i míhající se běhy a kopyta. A na třech kobylách rozjásané jezdky, na nichž by oděv pohledal. Až jim ňadra prudce poskakovala nahoru a dolů. A do dusotu kopyt se míchá výskot a pištění divoženek.

Tuší, že i svatá Alchavtla něco vidí, nejspíš totéž stádo s divoženkami. Stisk její dlaně a silných prstů je křečovitý a náhle povolí.

Krogala vstane a rozběhne se proti přibíhajícímu stádu. Jedna kobyłka zastavuje a způsobně čeká, až se jí Krogala vyšvihne na hřbet. A už pádí za ostatními kobyčkami. I za divoženkami. Také Krogala výská a piští. Nemůže jinak, stala se divoženkou. Všude kolem vládne hustá mlha.

20.

- Krogala -

Když procitla, skláněla se nad ní vlídná tvář, jako na jejím obrázku.

Svatá Alchavtla!

„Jsem to já, Krogalo,“ ucítila na tváři jemné pohlazení. „Kde jsi se tak dlouho toulala?“

„Co?“ posadila se celá zkoprnělá. „Jak dlouho jsem byla pryč?“

„Celé tři noci. Kde všude jsi byla?“

Na to se špatně odpovídá. „No, já ani nevím, kde to bylo.“

Jenom si uvědomovala, že předtím spolu se Svatou seděly v podivném stanu, plném zvláštního dýmu. Napřed stádo, koně, divoženky. A potom? Bylo toho tolik! A všechno tak zvláštní.

„Já vím,“ tvář svaté ženy vyjadřovala pochopení a sounáležitost. „Zase přijely.“

„Přijely.“

„A ty jsi odjela s nimi.“

„Odjela.“

„A já,“ svatá Alchavtla nasadila smutný výraz. „Mě jste tam nechaly.“

„Já tě tam neviděla!“ brání se Krogala.

„Nevadí,“ nevydržela Alchavtla a rozesmála se. „Odletěla jsem s vlaštovkami. Úplně nahoru, do nebe. Dál jsem už letěla sama.“

„A doletěla jsi?“

„Doletěla, sestřičko, doletěla,“ svatá Alchavtla náhle zvažněla. „A mám ti něco říct.“

„Zase nějaké velké tajemství žen?“

„Tvoje velké tajemství, Krogalo.“

Proč tak tajemně? A proč zrovna takhle?

„Děvenko, bohyně tě nepustí. Pořád zůstáváš její družkou, ať se děje, co se děje.“

Naděje? hrklo v ní. „Takže ze svatby nic nebude?“

„Bude, sestřičko, bude.“

Bude? To nechápe! Něco se stalo? Přece všechno se to provádělo kvůli tomu, aby ji bohyně propustila do normálního života. Aby se mohla provdat. Jako obyčejná dcera znamenitého otce. Nic víc, nic míň.

„Tedy zůstávám bojovnicí?“

„Nezůstáváš, Krogalo. Ty ses jí stala znovu. Tři noci jsi žila v jiném světě, pro tento svět jsi byla mrtvá. Znovu ses narodila. Znovu jako Krogala, dcera Konugu Arvise. Jsi zasvěcená. Jsi bojovnice. Jsi dokonce i panna. A to, co se stalo mezi tebou a tím hrdinou, zůstalo v jiném světě a ty si na to jenom vzpomínáš jako na sen. Tady se ti nic takového nepříhodilo. To tam, jinde.“

„Já a panna?“ no to se jí nějak nezdá. „Ale vždyť...“

„Žádné vždyť, Krogalo. Prostě je to celé tak, jak ti povídám. Já jsem se s ničím takovým dosud nikdy neseťkala. A doufám, že se už ani neseťkám. Panenská bojovnice i nevěsta zároveň! Bohyně to tak chce.“

Podivné. Hodně podivné!

Bohyně si ji nechává a zároveň ji propouští.

To není normální. To přece nemůže být normální!

A ještě k tomu všemu se jí začalo škytat.

21.

- Rafis -

Prohnaný Rafis kolem sebe všechno pozoroval a o všem hodně uvažoval. Odjakživa si říkal, že i sebemenší souvislosti k něčemu jsou a hodí se o nich vědět. Tím, že se takříkajíc nechal zamíchat mezi lidi, od nichž se očekává jenom a jenom práce, stal se jedním z nich. Popravdě, raději by patřil k bojovníkům, třeba k těm, které poznal, co se musejí ukrývat. Být bojovníkem, třeba i hladovým a stále na útěku, je víc, než si nechat poroučet, co má dělat. Vzato z druhé strany, zase až tak špatně se nemá. Atreis Grozdis ho nezaměstnává ničím a ani jeho lidé se neodvážejí mu poroučet, což se nedá říct o mladém Bhelovi, který si někdy ani nemá kdy odpočinout a od časného rána až skoro do tmy ho pořád něčím vytěžují. Zřejmě si váží zkušeností staršího muže s šedinami, který toho na světě hodně viděl a slyšel. V posledních dnech se rozpovídal. Hlavně ve světnici, kde se pokaždé sešlo několik vděčných posluchačů. A naslouchal dokonce i Atreis Grozdis, sice vždy z povzdálí a vestoje, jako že je na odchodu, ale zvědavost se mu nedala upřít, stejně jako ostatním. A Rafis vyprávět umí. Hlavně si dává pozor, aby o sobě příliš neprozradil. Obzvlášť ženy se ho vyptávají, někdy až příliš vtíravě. Nejvíce Ovistra, starší vdova, na svůj věk docela k světu. Rozhodně nesmí prozradit, že žil mezi Skendy. Vymyslel si proto malou osadu pastevců na půlnoc od Molbery, která byla vypálena neznámými muži. A jenom on se zachránil a odešel, ještě nějaký čas pobýval v lesní osadě u Molbery, než se vrátil do své domoviny. A právě u Molbery potkal Bhela, který ho následoval, když on se rozhodl vrátit se tam, kde se narodil.

„A povím vám jedno,“ těkal po tvářích, které ho napjatě poslouchaly. „Je dobré se vrátit domů, ale někdy je lepší zůstat tam, kde si vás váží a mají vás rádi. A co já? Vlastně jsem neměl to štěstí ani v cizích krajinách, ani ve své rodné hroudě. Tak jsem tady a vyprávím vám. Takže aspoň vím, že tady je moje místo.“

„Rafisi!“ zaševalila vdova Ovisra. „My tě máme opravdu rádi! Tedy já určitě, nevím jak vy ostatní!“

Temná světnice se zaplnila smíchem. Prohýbal se i stojící Atreis Grozdis, který zvedl paži: „To bylo otevřené vyznání! A před svědky!“

Atreise Grozdise už nějaký čas nikdo neviděl se zasmát. Hlavně od chvíle, kdy Lemote Alkonis odřekl svatbu s jeho dcerou a rozhodl se ji ponechat u sebe, nejspíš jako rukojmí.

„My to také slyšeli!“ přizvukoval jeden z mužů, sedících u ohně.

„My také! My také!“ přidávali se ostatní.

Vdova Ovisra se spokojeně usmívala a Rafis stál jako opařený. Ne, že by mu byla proti mysli. Naopak. Ale přece jen mínil, že není vhodné na sebe někoho poutat, pokud sám není v bezpečí a kdykoliv se s ním může něco přihodit. Stačí, když ho pozná některý ze Skendů. A těch denně přijíždí do dvorce několik. Hlavně přední Skendové a ti se všichni znali se zesnulým Okrisem a vůbec by neváhali ho tam za ním poslat. Co by potom bylo s ní? I když jí by neublížili, ale určitě by ji to ranilo. Je hodná a přímá žena a na svůj věk vypadá skvěle. Spíše jako by léty a zimami dozrávala. A když na ni hledí ve svitu zažehnutých kahanů, jako by v ní zahlédl něco z Albechy, Krogaliny matky. Ta přece pochází také z této krajiny. Co když jsou spolu příbuzné? Albecha a Ovisra. Vlastně i podoba by byla podstatně větší, než si předtím uvědomoval. Takže Ovisra mu připomíná Albechu. Opravdu mají spolu něco společného. Krogalině matce vždycky mohl věřit a ona mu také věřila. Jenomže Albecha je ženou velkého Konugu Arvise. Ovisra je vdova. Má dceru, jmenuje se Gouga, která dost často hovoří s Bhelem, hlavně posuňkovou řečí, někdy dost živě, i divoce. O čem, to neví. Kdyby ti dva, Bhel a Gouga. No, stálo by za to mít už konečně svůj domov.

Ale je tu nebezpečí.

Obrovské.

22.

- Rafis -

Atreis Grozdis se rozhodl opustit dvorec. Po krátkém rozhovoru s Velkým Meghem. Zašel za ním do jeho domu a pak rychlým krokem odešel za svými lidmi a nařídil, aby se okamžitě připravili na cestu. Rafis viděl, jak je rozčilený a něco si šeptá. Rozumět mu nebylo, ale dalo se uhádnout, co si velký Atreis pro sebe říká. Rafis se akorát chtěl ujistit, jestli oba s Bhelem zůstanou, anebo je Atreis vezme s sebou. Nijak zvlášť by se chystat na cestu nemuseli, sebrali by jen své věci a už by mohli jít. Nakonec by bylo asi nejlepší, kdyby odešli. Velké nebezpečí by pominulo. Ve dvorci Atreise Grozdise by se určitě žádní Skendové tolik nestrídali. Ani nikdo jiný, kdo by ho mohl prozradit.

Zašel k domu, kolem kterého se to hemžilo Atreisovými muži. Na světlo vyšel i Atreis Grozdis. Tentokrát bez klobouku, bez baretu, jen tak, prostovlasý, jako by najednou přišel o svoji značnou proslulost. Rafis ho zastavil a tázal se, zda se mají na cestu připravit také oba s Bhelem.

„Vy dva zůstanete,“ opáčil Atreis Grozdis. „A ty, Rafisi, pamatuj, že budeš dohlížet na moji dceru, ať se jí neděje nic zlého.“ A dodal rázně: „Budeš ji ochraňovat!“

Atreis Grozdis si sáhl za široký pás a vyprostil odtud náhrdelník z jantarových korálek a se zvířecím drápem, nepochybně medvědí.

„Tady máš ode mě odměnu za ochranu mé dcery,“ vložil mu Atreis zmuchlaný náhrdelník do dlaní. „Tak na to pamatuj.“

„Rozumím, Atreisi Grozdisi, rozumím,“ bylo vše, na co se Rafis zmohl.

Takže zůstane a bude dohlížet. A dál se bude děsit, že ho někdo pozná. Ale co, není mu tam špatně.

No, co má dělat? Slíbil, dal slovo. On sice není významný, ani jeho rodiče nebyli, ale jeho slovo je pevné. Jen jednou v životě nedodržel svůj závazek. Když utekl od pána Okrise, protože ho nechtěl doprovázet na onen svět. A hlavně chtěl ještě jednou uvidět svoji rodnou krajinu.

Vzácný náhrdelník si zastrčil za pás. Velmi opatrně, aby se řemínek nepřetrhl. Pak jen pozoroval, jak odjíždějí vozy a jezdci. A stejně smutně jako on, možná smutněji, se za odjíždějícími dívaly i obě mladé dívky, Atreisova dcera Angua a její sestřenice Vekvera. Jenomže u Vekvery se smutek vpravdě až tolik neprojevoval. Rafis měl dokonce dojem, že se jí chvílemi rty usmály a ona úsměvy zakrývala grimasami s návaly pláče, dozajista předstíraného. Docela by řekl, že Vekvera je ráda, že Atreis odjíždí. Kdo ví, co má za lubem?

Všechno se pozná. Třeba časem, třeba hodně brzy, umínil si.

A poznalo se opravdu brzy. Ještě toho večera. Zrovna obcházel stáj, poté i mužský dům, a mířil tam, kde bydlela Atreisova dcera Angua se sestřenicí Vekverou. Náhle se pootočily dveře a ven se vyplížila štíhlá dívčí postava. Poznal ji spolehlivě. Vekvera! Kráčela opatrně, aby ji nikdo neviděl. Avšak Rafis se vždy uměl skrývat, aby viděl a nebyl viděn. Hbitě ustoupil ke stáji a hned zase se plížil dopředu. Obešla mužský dům a zamířila přesně k domu Lemote Alkonise. Jen trochu pootevřela dveře a vklouzla dovnitř. Ještě se za sebou ohlédla, aby se ubezpečila, že ji nikdo nesleduje. A pak co nejtíšeji zavřela.

Tak to je s ní! pomyslel si Rafis a opřel se o dřevěný roh srubu. Kdo by to do holky řekl? Ale třeba to není tak, jak by si člověk mohl myslet. Třeba tam šla jenom něco vyřídit. Anguin vzkaz, třeba. Ovšem za nedlouho už to vnímal úplně jinak. Když se začaly ozývat vzrušené vzdechy. Nedalo příliš námahy uvědomit si, komu patří.

Takže Vekvera a Velký Megh.

Vzdechy sílily a srovnávaly se do rytmu, velmi pravidelného. Nebylo třeba příliš uvažovat, aby člověk uhádl, o co jde. A trvalo to docela dlouho. Velký Megh je zřejmě dobrý hřebec.

„Kdo tak krásně zpívá?“ zaslechl blízko ucha vzrušený ženský šepot.

Prudce se ohlédl. Vdova Ovistra! I ve tmě ji poznal, třebaže odněkud z dálky dopadaly na její tvář jen slabé odlesky hořících pochodní. Opět jako by viděl Albechu! Ta podoba...

„Chce se mi zpívat,“ šeptala a přivinula se k němu, „a tančit.“

Jako by se mu plnil jeho dlouholetý sen. Není to sice Albecha. Ale jako by byla. Ve tmě se jí stává. Už jí není jenom podobná. Je to ona. Určitě je to ona. Jeho přání se ztělesňuje. A stejně už dlouho neměl ženu. Ve stepi to bylo jiné. Takovou nouzí tam rozhodně netrpěl. Ženy pastevců byly

vděčné. Hodně vděčné. Obzvláště když jejich muži měli potíže, hlavně ti, co pořád jezdili na koních a zřejmě se jim při jízdě něco otlouklo nebo přiskříplo, takže jejich ženám dalo často hodně námahy, aby je vyburcovaly, třeba svými smyslnými tanci s pohyby břicha a třesením ňadry. A bylo jich hezkých pár, které si ho tajně zvaly k sobě do prázdných stanů, i když už dávno nosil úctyhodné šediny. Ostatně nikdy nezklamal. Ani ženy. Ani sám sebe. Kořínek míval vždycky pevný.

Uchopila jeho dlaň a odváděla si ho jako nějaké pokojné a tupé zvíře na pastvu.

23.

- *Matvalis* -

Hlavní kovář Gludis souhlasil, aby Matvalis přivedl své druhy i se zbraněmi, i s ostatními věcmi, které bylo nutno očistit od stop po předchozích majitelích.

„Tady pomůže jenom oheň a železo,“ ukázal berlou na planoucí ohně a kameny, na nichž dvojice kovářů bušila do svítících kusů železa.

Obřad vykonali bez odkladu, sotva mladíci přinesli své zbraně a jiné věci. Kováři každého z nich potřeli po tvářích a rukou sazemi a jejich zbraně protáhli ohněm, přiložili k nim rozžhavené, ještě svítící kusy železa, pokládali je na kameny a naznačovali, že do nich buší kladivy. Pak je naskládali na jednu hromadu.

„Teď už jsou věci vaše, mrtví už na ně nemají nárok,“ pronesl Gludis majestátně.

Mladíci si zbraně posbírali, mezi kováři ale ještě zůstali až do rána. U ohně se rozpovídali jedni i druzí. Matvalis se až podivil, co všechno kováři vědí o každém klanu v celé krajině. Dva kováři, mezi kterými seděl, když srkal polévku z hliněné misky, mu dokonce vyprávěli o jeho otci, jaký byl, než se stal Atreisem. Dřív, než se Matvalis narodil. Kdysi zmizel a žil mezi mladými lupiči a pak se vrátil do dvorce, stejně jako Matvalis. Potom ale o něm nějakou dobu nikdo nevěděl, až se opět objevil, když už si všichni mysleli, že nadobro zmizel ze světa. Nikdy neprozradil, kde se po celou dobu zdržoval, avšak lidé z klanu se domnívali, že se zúčastnil jakési tajné válečné výpravy. Přinesl si tehdy měch plný zlatých věcí a vysypal je před svým otcem na zem, aby se pochlubil. Od té chvíle se budoucí Atreis z dvorce nevzdálil a plně se podřídil vůli svého otce. Starý kovář tam chodíval kovát, ale i jinde po okolí, kde ho bylo zapotřebí. Pamatoval si nejenom Matvalisova otce, ale i další lidi z dvorce. I jeho matku, ačkoliv ji uviděl sotva dvakrát v životě. Ženy se před kováři někdy ukrývají a jeho matka tento zvyk bezpochyby dodržovala.

Matvalis byl tomu muži vděčný, že se rozpovídal. Moc by si přál, aby jeho rodný dvorec stál jako kdysi a otec s matkou dále žili. No nic, události nelze vrátit. Zůstávají jenom vzpomínky. Dobré i špatné. Ale stejně by ho zajímalo, kam tehdy otec zmizel, než se vrátil. To se už nikdy nedozví.

Každopádně se hodlá za smrt svých blízkých ještě pořádně pomstít. Jenom ještě neví, jak to udělat. Jedině touha po pomstě dokáže zmírnit výčitky, že neplní, co by měl dělat jakožto správný syn skvělého otce. A poslední z rodiny. Jenomže jeho nepřátelé bezpochyby číhají u hrobů. A také si není jistý, že zrovna je na tom správném místě. A jestli právě kováři s Gludisem v čele a hlavně Selis Godchalis, jsou zrovna praví spojenci pro jeho pomstu. Zatím ale nemůže dělat nic jiného, než čekat. Na něco, co moc dobře nechápe.

24.

- Gudmegis -

Odněkud ze vzdálené cesty se k němu donesl skřípot kol těžkých vozů, dusot kopyt koní i krav, zvuky vydávané zvířaty a sem tam i lidské hlasy. Gudmegis hbitě přiběhl k vysoké ohradě a podíval se škvírou mezi prkny. Kolem dvorce procházel početný průvod lidí, jezdců i pěších, jely vozy, lehké i těžké, tažené hlavně dobyt看em, a muži hnali s sebou i početná stáda.

„Někdo se to stěhuje?“ zaslechl vedle sebe Mendhise Deruchise.

„Celý klan?“ užasl Gudmegis.

„Nechod' nikam, buď opatrný,“ pronesl kmet tiše a vydal se ven z ohrady.

Gudmegis za ním pohotově zajistil dveře a pozoroval ho, jak odchází k průvodu. Naproti mu vyšel muž, se kterým se Deruchis určitě znal, neboť zamával a tvářil se přívětivě. I ten se při chůzi opíral o berlu, stejně jako Mendhis Deruchis, a dalo se poznat i podle šatu, že mají něco společného, nejenom přibližný věk. Oba spolu hovořili jen krátce, neboť cizí muž hleděl, aby se mu průvod příliš nevzdálil.

Když se pak Mendhis Deruchis vrátil, pečlivě za sebou zavřel dveře ohrady a zajistil je. Nezdálo se, že by ho nové zprávy těšily.

„Matvalise dobře znáš. A říká ti něco jméno Eremiš?“ zamířil k chatrči.

„Eremiš?“ bodejť by to jméno neznal! „To je přece dhurgis, který chtěl zabít Lemote Alkonise v souboji a zabil ho Chubis...“

„Přesně tak,“ ohlédl se ještě Mendhis Deruchis. „Lidé, co tu procházejí, jsou z klanu dhurgise Chubise, nejvěrnějšího bojovníka Velkého Megha. A stěhují se do dvorců, které byly vypáleny a lidé pobiti, anebo si je Skendové odvedli neznámo kam. Dostali území po odbojných klanech. Tihle zabírají území klanu, ze kterého pocházel Eremiš.“

„Velký Megh trestá nepřátele a odměňuje své nejvěrnější,“ kajícím sklonil Gudmegis hlavu. „Proto bych měl rychle někam zmizet.“

„Odejdeš už brzy, chlapče, až přijdou kováři.“

„Kováři? Kdy přijdou?“

„Zítřa,“ ohlédl se Mendhis Deruchis pootevřenými dveřmi. „Ale odejdou až za dva dny, mají tady hodně práce.“

„Kam půjdu?“

„Není to daleko. Jsou to přátelé. Moji i tvoji. A měli hodně společného se statečným Eremišem.“

„S Eremišem?“ zaskočilo ho to. „Byl hrdina, nebo zrádce?“

Mendhis Deruchis se posadil a zjevně hledal slova, což se mu běžně nestává: „Zrádcem on určitě nebyl.“

„Ale vždyť přísahal Velkému Meghovi!“

„A také přísahal někomu jinému. Ještě předtím, než se stal dhurgisem.“

„Komu přísahal?“

„Selis Godchalis moc dobře ví.“

„Ale ani Selis Godchalis, ani kovář Gludis, Eremíše neznali, pokud vím. Já u toho souboje byl.“

„Znali, chlapče. Dobře ho znali,“ mudrc váhal, jestli má pokračovat. „Ale všechno se dozvíš, až přijde čas. A pak také ledacos pochopíš. Víc ti zrovna teď nepovím. Vůbec by ti to neprospělo.“

Takže Selis Godchalis, Eremiš, přísaha, říká si Gudmegis.

Ale jak je něco takového vůbec možné?

Toho dne se Gudmegis odvážil a zeptal se na kousek jantaru ve tvaru slunce, který nosí na hrudi: „Co mi o něm povíš, moudrý Deruchisi?“

„Ten přívěšek můžeš přijímat jako talisman, pokud chceš, aby jím byl,“ trochu zaváhal Mendhis Deruchis. „Ale jinak je upomínkou na tvého otce. To on jej dal tvé matce, abys ho pak mohl nosit. Ale zatím jsi ho neměl nikomu ukazovat. Hlavně ne lidem, kteří poznali jeho původ. Vždyť víš.“

„Vím, dobře vím, co jsem si tím způsobil.“

„Ale na druhé straně,“ opět zaváhal Mendhis Deruchis. „Možná to, co se stalo, je pro tebe příznivější. Ale to se teprve ukáže, Gudmegisi sun Berghu.“

Že by?

Neměl důvod moudrému Deruchisovi nevěřit. I přes to, jaký zmatek mu v hlavě vířil poté, co spolu hovořili o velkém dvojhlavém bohu. Jeho jméno se raději nevyslovuje přímo, ale člověk se s ním setkává všude. Je to kůl uprostřed svatého pole. První viditelné znamení, že co je nahoře, je i dole na zemi, ale také pod zemí. Dvojhlavý vidí dopředu i dozadu. Vidí, co je zde, ale i tam, kam jiní nedohlédnou. Je dobrý, ale i strašný ve svém hněvu. Je sluncem i temnotou. Zná minulost i budoucnost. Je strážcem hranic a

cest. Je válkou i mírem. Ale že by byl zároveň mužem i ženou? Otcem i matkou? A co ostatní bohové? Jsou sami sebou? Nebo jsou jeho dětmi? Anebo jen částmi jeho samého? Složitě! Hodně složitě.

25.

- Gudmegis -

Škvírou ve dveřích proniká ostrá linka světla. Gudmegis se odkryje a vstane z tvrdé lavice. Je v chatě sám. Pootevře dveře a vidí, jak u jednoho ze vztyčených kůlů leží schoulený Mendhis Deruchis, přikrytý jen temným pláštěm. Také si všiml, že má na tváři masku v podobě ptáka, který snad ani neexistuje. Kůl, u něhož leží, je opatřen rozložitými jeleními parohy. Na dalších třech kůlech jsou přivázány věci, o jejichž smyslu ví nejlépe ten, kdo je tam umístil. Zdá se, že ostatní kůly kmet ke svým hovorům zrovna nepotřeboval.

Gudmegis se sotva stačil opláchnout vodou ze štoudve a Deruchis už se zvedal ze země. Sňal s tváře masku a málem odstrčil Gudmegise od štoudve se zbytkem vody. Ponořil ruce a našplíchal si vodu na tvář. Pak se sebe shodil všechno, co na sobě měl, kromě svého talismanu. Postavil se nahý: „A teď to na mě vylíj!“

Hubené stařecké tělo se celé roztrásl, ještě než se ho dotkla voda. No jo, pomyslel si Gudmegis. Očista musí být a Mendhis Deruchis ji dodržuje. Před obřadem i po něm. To proto, že setkání s jiným světem si to vyžaduje, což on moc dobře ví.

Rozklepaný Mendhis Deruchis na sebe natahuje svršky. Přitom se mu klepe brada: „Dozvěděl jsem se o tobě, chlapče. Za chvíli ti prozradím.“

A také vzápětí prozradil. Mendhis Deruchis vyhrabal z jedné ze svých skoro bezedných truhlic dvě staré bronzové dýky s koženými pouzdry, poněkud delší, než bývá zvykem. A k tomu ještě malý hrudní pancíř, také z bronzu, i s bronzovými řetízky. Věci měly na sobě nánosy prachu. Podle všeho je nikdo nepoužil už hodně dlouho. Beztak je mezitím ani nikdo nedržel v rukách.

Mendhis Deruchis věci vložil Gudmegisovi do dlaní: „Od této chvíle to jsou tvoje zbraně, nauč se s nimi zacházet. Nosil je tvůj otec, pokud ještě

nebyl Velkým Meghem. Potom mi tyto zbraně vrátil, protože už nosil zlaté.“

„Můj otec?“ nějak se Gudmegis pořád k tomu nemá, aby se smířil s tím, že jeho otec byl někdo jiný, než si donedávna myslel.

„Vidím, chlapče, že jsi pořád zmatený, ale já dobře vím, co říkám,“ ohlédl se mudrc, kam by se posadil, vědom si toho, že jeho proslov bude opět delší. „A povídačky o tom, jak se lidé rodí z květin, stromů a kamenů, teď zapomeň. Netvrdím, že to jsou nesmysly, něco na nich je, ale tvůj otec byl opravdu Lemote Alkonis, skutečný Velký Megh. Takový, kterého uznávali mocní muži ze všech stran světa. Toho dnešního uznávají jenom Skendové a jeho matka, kterou nelze nazvat jinak, než zaprodanou děvkou. Skutečnou děvkou, která vydala sebe i celou zemi lupičům.“

„Tak dobře,“ pronesl Gudmegis ne příliš přesvědčený. „Ale proč mi dáváš jeho zbraně, když o mně všichni vědí, že bojuji s palicí.“

„No,“ trochu se kmet začíná ošívát, promne si tvář a poškrábe se po hlavě. „Ještě pořád jsi Gudmegis a pro všechny jím budeš, ten slavný hrdina z Molbery. Jenomže.“

„Jenomže?“

„Tvá moc a síla asi už dlouho nepotrvá.“

„A proč?“ diví se Gudmegis. „Proč by neměla? Sám jsi říkal. Tvrdil jsi mi.“ Kmet se jevil poněkud zmatený. Tak ho Gudmegis neznal.

„Chlapče, něco se stane.“

„Pořád se něco děje.“

Mendhis Deruchis se odmlčel, zdálo se, že už nechce nic povědět. Ale přece jenom se odhodlal: „Můj chlapče, ty máš svoji sílu od jistého nebeského boha. Pokud je na nebi, dává ti sílu. Ale on sejde dolů a sílu bude dávat druhým.“

„Tak proto jsi mi dal dýky?“ Gudmegis zavřel truhlu a posadil se na víko. „Proto mám cvičit?“

Mudrc přikývl: „Tvoje síla už nebude přicházet z nebe, ale z podzemí. Už nepotřebuješ oheň ani světlo, abys v sobě rozpálil žár. Nebudeš rozbíjet hlavy jako železné kameny. Teď budeš nepřátele porážet už z dálky, než se přiblíží. Ostrším dýk budeš odřezávat jejich šňůry, které je pojí se zemí, s nebem, s vodou, se stromy, s trávou, s větrem. Takový nepřítel, odřezaný od své síly, je náhle slabý a sám to přitom neví. Když se přiblíží na dosah, stačí na něho silně zařvat a on se vyvrátí a sám se bude divit, co se to s ním

děje. Takový nepřítel se ti už příště nevzepře, pokud vůbec ještě zůstane naživu.“

To se Gudmegisovi nějak nezdá: „Chceš, abych odložil palici a bojoval s dýkami?“

„Palici si klidně nechej, určitě na ni ještě dojde. Kým by byl Gudmegis sun Bergh bez své palice? Ale s dýkami se nauč zacházet, budeš je potřebovat,“ kmet se ohlédl ke dveřím. Zdá se, že někdo za vysokým plotem chce dovnitř, ale dveře jsou vzpříčené.

Mendhis Deruchis chvatně zavře dveře chatrče a Gudmegis ho škvírou sleduje, jak jde otevřít. Ve dveřích poznává mladíka, nesoucího dvě vědra s vodou.

To je přece Ketel! Jeho mladší bratr, pokud se ještě sám jmenoval Tekas. Neviděl ho už hezkých pár dnů. Zase až tak dávno to nebylo. Akorát se mezitím toho stalo příliš hodně. Ketel chtěl zřejmě dovnitř, avšak Mendhis Deruchis mu krátce něco vysvětlil. Nechal vědra s vodou i krosnu postavit na zem a zase dveře zavřel a vzpřičil.

Gudmegis přiběhl, aby vědra vzal, a Deruchis odnášel krosnu. Řekl přitom: „Kováři už přijeli a zítra s nimi odjedeš.“

Samozřejmě! Nemůže připustit, aby třeba Ketel, který se vším tím nemá nic společného, utrpěl. Ani matka, ani Atreis, kterého měl ještě nedávno za svého otce.

Sotva však postavil vědra vedle chatrče, ohlédl se dovnitř na obě zaprášené dýky v kožených pouzdrech a na hrudní pancíř s řetízky.

„Můj otec znal ten způsob porážení nepřátel dýkami na dálku?“ zastavil se ve dveřích.

„Neznal,“ postavil se před něho kmet. „Myslím, že nikdo z živých lidí ho nezná. Jen my dva.“

Cože? Nikdo nezná? Gudmegis se nemůže zbavit pochyb. „A odkud ho znáš ty?“

Mendhis Deruchis na něho upřel zrak a rozevřel oči, zřejmě aby dal najevo význam toho, co řekne: „Prozradil mi to dědek, co vyskočil z muchomůrky.“

„Kdo?“ myslel si Gudmegis, že špatně slyší. „Kdo ti to řekl?“

„Je nesmírně moudrý,“ zvedl mudrc prst k čelu. „Ukázal se mi. Pověděl mi, že ti mám dát tyto zbraně a také poradil, jak máš s nimi zacházet v boji.“

Gudmegis vejde do chatrče a vynese ven obě dýky. Chystá se jednu z nich vytáhnout z pouzdra, kmet mu však pokyne, aby ji nechal uvnitř.

„Chlapče, tady to nezkoušej, je to svaté místo a může tu být někdo, koho nevidíš. A ten by se mohl pomstít.“

Gudmegis se ohlíží všude kolem, nahoru i dolů. Už toho zažil tolik, že raději zůstane opatrný. Avšak dýky ho téměř začaly pálit v dlaních.

Ohlásilo se mu škytání. Poměrně silné. Což odvedlo jeho pozornost jinam.

Do houštin pod svatým vrchem.

26.

- Gudmegis -

Zdál se mu podivný sen. Bloudil temnými jeskynními chodbami, plnými nerovností a kamenné sutě. Nedokázal najít východ na světlo. Až najednou. Kamenná stěna se rozevřela jako při nějakém zaklínadle a oči se mu zalily prudkým jasem. V té chvíli se probudil. Zrovna svítalo. Vyšel z chaty a zůstal civět před sebe dolů na zem. Před ním malé klubko plné ostnů a z toho příznivě zírající očka s vystrčeným čumáčkem. Ježek! Ale vůbec se nebojí. Naopak. Zírá přátelsky, skoro jako by se usmíval.

A vtom se za jeho zády ozve: „Přišel za tebou, Gudmegisi. Copak se ti ukázalo ve snech?“

Ježkovi se příliš nechtělo odejít, ale Mendhis Deruchis ho citlivě, s mírným podupáváním kolem něho, odvedl k malé díře v dřevěném plotu, kudy ježek, ač zjevně nerad, nakonec zmizel.

„Tak mi to pověz,“ obrátil se na něho kmet.

Když mu Gudmegis líčil, co ho potkalo ve snu, svatý muž příkyvoval a usmíval se přítom.

„Takže teď pozorně poslouchej, Gudmegisi sun Berghu. Tvým zvířetem, které tě doprovází, ve skutečnosti není býk, ale ježek.“

„Co? Obyčejný ježek?“ nesouhlasně se zatvářil Gudmegis. „To přece...“

„Není obyčejný. Je to obránce, stejně jako ty. Tvoje síla nespočívá v útoku. Ale v obraně. A tvůj sen znamená, že tvoje síla vyšla ze země, spíše z podzemí, ale spolu se slunečním ohněm. Ježek, když ho vidíme zepředu a odmyslíme si jeho oči a čumák, je obrysem slunce, jeho ostny jsou ohnivé plameny. Obojí dohromady ukazuje na pradávňý strom s kořeny v podzemí a s korunou v nebi. A kmen stromu, to jsou živí lidé, mezi které patříš a kteří patří k tobě. Tady máš obraz, který bys měl nosit na své hrudi. Tvé tetování velkého hrdiny. Je to hodně významný obraz, Gudmegisi sun Berghu. Obraz hodný tebe i tvých předků. Ale i tvých potomků, kteří se teprve narodí. Dvě hlavy, jedna v nebi, druhá pod zemí.“

„Otec Nebe a Matka Země,“ odušil Gudmegis, když si připomenul, co před časem slyšel od vědmy Bokerty. „Muž a žena.“

„Správně, Gudmegisi sun Berghu,“ nezdržel úžas Mendhis Deruchis. „Jsi nejenom hrdina, ale pochopil jsi to, co je dáno jen vyvoleným.“

Slova Mendhise Deruchise ho zasáhla. Takovou poctu si nezaslouží. On ve skutečnosti není žádným hrdinou. Co vykonal, zůstalo kdesi na východě. Ve zpusťované Molbeře. A že zachránil sebe a své druhy? Zase to na něho přišlo. Právě včas. Ale šlo jenom o zbabělé lupiče, nic víc v tom nelze hledat. A že si přidal souvislosti, to z něho mudrce nedělá. Ale proč si neužít i takovou chválu? Přímo od... Je to poprvé!

Toho dne přijeli kováři s vozíkem, taženým jedním starým unaveným koněm. Gudmegis je viděl. Dva muži, zamračení mrzouti už na první pohled. Tváře a ruce černé a špinavé. To ale nebylo důležité. Hlavně, že přijeli. Mendhis Deruchis mu podal krosnu s jídlem a on si ji dal na záda. Obě dýky měl připnuty u pasu, i sekeru. Také malý hrudní pancíř s řetízky uschoval v krosně. Vzal si i svoji palici, bez které se málokdy odloučí. Když chtěl vyjít z ohrady, Mendhis Deruchis mu natáhl na hlavu masku, sešitý hadr s vyřezanými otvory pro oči: „Chlapče, nemusí tě tady nikdo poznat. Tak ať tě bohové nebe, země i podzemí hlídají a opatrují!“

Vděčně se zahleděl na starého muže a pak se tiše obrátil a šel. Vhodil na vozík palici, po ní i krosnu a sám vyskočil za svými věcmi. Kováři se po něm jenom ohlédli a zamávali k ohradě, kde sice Mendhise Deruchise neviděli, avšak tušili, že se určitě dívá.

Masku si sňal, až se vzdálili od dvorce. A když se tak ohlížel, než mu výhled ztížil, ba později úplně znemožnil, křovinatý porost u cesty, připomínal si všechno možné z toho, co v rodném dvorci zažil. Jeho domov, ještě nedávno. Teď je z něho uprchlík. A přitom on sám mohl být Velkému Meghovi hodně blízko, kdyby... Mohl, ale není. A zřejmě ani nikdy nebude.

Oba kováři se už nezdáli takovými mrzouty jako předtím. Naopak, jeden z nich po něm zašilhal: „Mladý, já tě už viděl!“

„A kde?“ držel se Gudmegis krajnice drkotajícího vozíku.

„Tam u nás, u Býčí jeskyně!“ na to kovář. „Ty jsi přešel přes oheň.“

„Přešel.“

„Dobrý!“

Tedy muži od hlavního kováře Gludise, objíždějící dvorce a osady a konající svoji práci podle toho, kdo co potřebuje. Na vozíku si vezli kleště i kladiva, dokonce i kámen jako kovadlinu, i kožené měchy na dmýchání. I pytle s něčím, co Gudmegis odhadoval na dřevěné uhlí. Alespoň tak usoudil, když se o pytle opřel. Jeden z pytlů se náhle rozevřel. Podle trošky vysypaného obsahu poznal, že se nespletl.

Je dobré, že ho znají. Ale on se jim také může pochlubit, že znal jednoho z nich.

„Znal jsem Medlegise!“ zvýšil hlas, aby ho slyšeli i při drkotání. „Patřil k vám!“

Kováři se na sebe podívali a ten, co neřídil koně, se k němu obrátil: „Ten, jehož jméno jsi vyslovil, k nám už hodně dlouho nepatří. A my o něm hrozně neradi mluvíme.“

Po cestě se blížila skupina jezdců. Poznal v nich několik dhurgisů a hlavně Skendy. Hbitě pozvedl pytle s dřevěným uhlím a strčil pod ně palici. Vzal do dlaní pár kousků dřevěného uhlí a načernil si ruce a tvář, aby se aspoň trochu podobal kovářům.

Když se míjeli s jezdci, někteří z nich si ho prohlíželi, dokonce dva z dhurgisů už někdy předtím určitě viděl. A zrovna ti se na něho zahleděli víc, než ostatní. Poněkud to v něm hrklo, avšak nepohnul se a snažil se tvářit, jako by se ho nic netýkalo. Za chvíli uviděl záda posledních dvou jezdců a oddechl si. Avšak vzápětí se musel zase ohlédnout, když zaslechl koňský cval. Byli to dva dhurgisové, které už někdy předtím viděl. Pochopil, že přijíždějí kvůli němu.

Měl nutkání vyprostit palici zpod pytlů, anebo zkusit s dýkami, co mu radil Mendhis Deruchis. Na to všechno už měl málo času. Jezdci zarazili koně u vozíku. Kovář s opratěmi v rukách přiměl koně zastavit.

„Je to on?“ naklonil se jeden z dhurgisů, stejně mladý jako Gudmegis. „Nebo není?“

„Není to on!“ vyklonil se stranou druhý dhurgis, snad aby lépe viděl a z jiného místa, než jeho druh. „A co by tu dělal? Vždyť shořel!“ ukázal někam k východu.

„Je to on!“ znovu tvrdí své ten první. „Ale nevím, nevím.“

„Vždyť se povídá, že shořel,“ brzdí ho ten druhý. „Co by dělal tady? A nechejme kováře, ať na nás něco nepošlou.“

Gudmegis se bál, že budou chtít vidět jeho tetování. A hlavně, že se budou všetečně vyptávat, kdo je a odkud přichází. Naštěstí je to nenapadlo. Spíše si uvědomili, že zastavili kováře a obtěžují je, což se jim nemusí vyplatit.

Nakonec zamávali namísto omluvy a hnali koně za svými.

Oba kováři se k němu nahnuli se smíchem: „A že ti ta černá sluší, mladý! Sluší! Hodně sluší!“

Zasmál se s nimi. Raději. Avšak do smíchu mu nebylo. Pokud jeho síla už odezněla a s dýkami to zatím ještě neumí, pak to mohlo dopadnout hodně špatně. A pořád ještě může. Stejně neví, kam jede a za kým. Ale na něco takového si už zvykl.

Ti dva dhurgisové. Kde se s nimi setkal? V táboře vojáků určitě ne. Asi je viděl v Molbeře. Kde jinde?

27.

- Rafis -

Vdova Ovistra byla na Rafise nejenom milá. Také se od ní ledacos dozvěděl. Kromě jiného i to, proč Velký Megh zrušil dlouho předtím dohodnutý sňatek s Anguou, dcerou Atreise Grozdise. V době, když Lemote Alkonis bojoval u Molbery, Atreis Grozdis přemluvil dvě kupecké výpravy, aby namísto do dvorce Velkého Megha zamířily k němu. Tak získal vzácné dary, mezi nimi i velké zlaté nádoby s vytepanými figurkami lidí a zvířat, a také hodně jantaru na výrobu perel a korálek. Kdo to na Atreise Grozdise prozradil, Ovistra nevěděla. Atreis Grozdis tyto dary nepředal, komu měl, ani se o svém konání nezmínil. Atreis Grozdis si také dovolil něco dalšího, stejně závažného. Ve svém dvorci měl slévače, který vyráběl malé bronzové kroužky, jaké jen Velký Megh mohl rozdávat velmožům i dalším osobám jakožto projevy své přízně. Pro něho je odlévali jeho kováři. Nikdo jiný je nesměl odlévat. Ale také se mezi lidmi šeptá, což Ovistře rovněž neušlo, že Atreisovi Grozdisovi závidí mnoho proslulých mužů a žen. Kdysi dávno se hodně nelichotivě vyjádřil o matce Velkého Megha, když ji nazval skendskou čubou. Sice později Lemotu Gedurchu už jenom vychvaloval, jak jen mohl, ale co jednou vyřknul, zpátky už vzít nedokáže.

Do dvorce začali přivážet mladé lidi, dokonce i děti. Podle toho, co měli na sobě, rozhodně doma netrpěli nouzí. Rafis dobře viděl, že někteří mladíci a dívky se vzájemně už znali, někteří spolu hovořili velmi přátelsky. Zato malé děti většinou bulily, celé vystrašené, co s nimi bude. Rafis pochopil, že jde o rukojmí. Synové a dcery vlivných Atreisů i jejich příbuzných. Takto si Velký Megh hodlal pojistit věrnost významných, hlavně nejmocnějších, velmožů celé krajiny. Očividně mu nestačily sliby a přísahy věrnosti. Chtěl víc. Něco takového zažil Rafis u Skendů. Totéž Velký vůdce zástupů a stád, Chonši Konugu Sikela, vyžadoval od spojenců, ovšem nikoliv od Skendů. A spojenci pak posílali své oddíly bojovníků, kteří získali výsadu, ba přímo čest, umírat pod hradbami Molbery přednostně. A tyhle

děti, starší i mladší, k čemu je asi Velký Megh bude mít? Jenom aby je živil? Aby se s nimi spřiznil? Aby s nimi trávil chvíle vzájemné pohody? Určitě ne. Ovšem pokud si vybere pod svoji příkrývku některá z mladých děvčat, potom dojde i na nějaké ty příjemnosti, což velmi chrabře předvedl u hezké sestřence nehezké dcery Atreise Grozdise. U Vekvery. S ní si užil. Vždyť to také museli slyšet široko daleko. A ona? Chodí si a uculuje se, když si myslí, že ji nikdo nevidí. Snad se už považuje za něco jako jeho hlavní milou. Podobně jako se cítí Dheilana u skendského Pána zástupů a stád. Obě mají něco společného. Muži se po nich ohlížejí, mladí, staří, i výrostci. Všem se líbí. Pro ně samotné je zřejmě důležitější, že se líbí zrovna nejvyšším, tedy nejmnocnějším z mužů. Bylo to dobře vidět na Dheilaně. To samé Rafis pozoroval na Vekvere, a to se zřejmě kroutila pod vytouženou příkrývkou zatím jenom několik nocí. A přitom to všichni ve dvorci už vědí.

Z jednoho obydlí s nízkou střechou vyšly dvě dívky, které zrovna toho dne přivezli do dvorce. Obě pohledné, vkusně oděné a upravené, vlasy do copů, stažené řemínky. Krátké sukénky a lesklé ozdoby, spony a přívěšky. Rafis usoudil, že Vekvera bude mít sokyně. Avšak něco se k němu doneslo od dvojice mladých dhurgisů, z nichž jeden uštěpačně prohodil:

„Ty dvě v osadě vojků spaly s Matvalisem. Ta vyšší, Keslina. Ta druhá Bebela. Pozor na ně, střílí z luku lépe než ty.“

Cože? přiblížil se Rafis nenápadně k oběma dhurgisům, aby neměli podezření, že naslouchá.

„Ale teď už ani ta upištěná Vekvera nebude dlouho zahřívát matraci našemu dobrodinci,“ dodal druhý z dhurgisů. „Ani na ty dvě lučičnice se neujde.“

„A proč ne?“ jeho druh ve zbrani se zahleděl na Rafise, jako by pochytil podezření.

„Protože už brzy se Lemote Alkonis ožení s tou, no, s tou jestřábí děvkou!“

„Jmenuje se Krogala, poznáme, jak ta bude pískat! Pod jeho kožichem!“

„Povídal, že ji bude krotit jako divokou kobylu! Chycenou v lese!“

Dhurgisové se rozřehtali. Jejich žvásty jim určitě připadaly hodně vtipné. Zato Rafisovi vůbec ne.

Krogala? Dcera Albechy, na kterou dlouhá léta myslel. Holčička, kterou má snad stejně rád jako její matku. Obou si nesmírně váží. Vždycky se k němu chovaly vlídně, přátelsky. A tihle blbecci, skoro ještě výrostci, si dovolí o ní mluvit jako o sprosté děvce?

Víc už nenaslouchal. Kdyby mohl, s oběma dhurgisy by něco provedl a vůbec by se jim to nelíbilo. Ani nikomu dalšímu z toho jejich slavného mužského domu, který tak sveřepě zabírá značný kus dvora.

Kdyby mohl. Pak by toho udělal víc. A nejenom se dvěma pitomci.

Kdyby jen trochu mohl!

28.

- Rafis -

Rafis se znovu nestačil divit. Když přišel za Anguou, dcerou Atreise Grozdise, už se tam zabydlelo několik dětí. A Angua? Zírala na Vekveru jako na děsivé zjevení. Vekvera si zřejmě s ní vyměnila místo. Podle toho, jak se obě tvářily. Angua měla oči uplakané, celé doruda. Seděla pokorně na lehátku, jako by jenom byla zvyklá čekat na to, co přijde, a hlavně poslouchat. A Vekvera? Sebrala z tvrdé dřevěné lavice své pokrývky a hodila je na lůžko vedle Anguy. Vzápětí porvala Anguiny pokrývky a pohodila je na lavici.

„Tak to bude! Od této chvíle! Tak a ne jinak!“ syčela Vekvera výhrůžně a posuňky naznačila své bývalé paní a velitelce, aby si přisedla, že místo na lehátku je už její, tak aby to chtě nechtě vzala na vědomí.

Proti tomu se ani Rafis neodvážil nic udělat. Anguin otec mu sice nařídil, aby jeho dceru chránil, avšak totéž zřejmě chtěl po Vekverě, což je velmi pravděpodobné. Natolik ji velmož znal málo, že nemohl předpokládat, jak se věci vyvinou po jeho odjezdu.

Dostala sílu, řekl si Rafis. Jako by se k té síle přidala i křídla. Vůbec jí asi nevadí, že o ní teď kdekdo mluví nejspíš podobně jako předtím ti dva pitomí dhurgisové o Krogale. Jako o děvce. Ona snad doufá, že s Velkým Meghem otěhotní a pak se dobře přisaje. Anebo že bude navěky zahřívát Alkonisovy svaly.

„A ty, šedivče,“ obrátila se Vekvera pro změnu zase na něho. „Když budeš dělat, co ti poručím, neprohloupíš.“

Ta štěnice si chce ochočit i jeho? Slyší snad dobře? Slyší. Akorát neví, co má zrovna udělat. Pokud, mrcha, vylizuje Alkonisovy strupy, neměl by se vzpouzet. Anguy je mu líto, ale ne zase tolik, aby na sebe zbytečně upozorňoval. Třeba by si ho všimli dhurgisové, kteří ho zahlédli u Molbery. A ti by ho mohli prozradit Skendům. Po tom vůbec netouží. Proto kývnul na souhlas.

„Dobře, šedivče,“ vychutnávala si Vekvera svoji náhle nabytou moc. „Tak zavolej toho lenivce Bhela, ať to tu trochu uspořádá. Chci, aby kolem mého lehátka stála nějaká clona, nějaký závěs, aby na mě všichni necivěli. Ať se zbytečně nestarají, jestli spím tady, nebo někde jinde.“

Zaznělo to od ní dost nadneseně. Kde by asi jinde mohla spát? Velký Megh ji k sobě určitě nenastěhuje.

„Ale nevím, Vekvero,“ zkusil to s vytáčkami. „Jestli Bhela hned najdu, má přece tolik práce. Všichni po něm něco chtějí.“

„Tak potom to uděláš ty, jednoduchá rada,“ sice se usmála, avšak její úsměv se mu nelíbil ani zbla. A to, co si zde tak trochu vydobyl, nechtěl najednou ztratit.

„Hned ho najdu, Vekvero,“ poslušně vyběhl.

Co jiného mu zbývalo? Kdo by se zachoval jinak? Tedy z těch, kteří by se dostali do podobné situace. Ale, popravdě, zažil už horší.

Takže kde jen máme toho lenivce Bhela?

Kde se nám ukrývá?

Kde nám zahálí?

Darebák jeden.

Uvědomil si, že pod halenou na krku a na hrudi ho hřeje jantarový náhrdelník s medvědím drápem. Co se slibem, který dal Anguinu otci? Jak ji má ochraňovat? Ten jantar na těle je velmi příjemný, taková velká vzácnost. Jeho však netěší. Ten slib.

29.

- Gudmegis -

Ucítli zápach pecí, který se táhl při zemi. Až teprve pak zahlédli střechy a hradby dobře opevněného dvorce. Čmoud ucítli ze všeho nejdříve, neboť u potoka s jámami na břehu stály dvě chatrče a přístřešek. Ze tří nevelikých kopulovitých pecí, uplácáných z hlíny, se kouřilo. Poblíž chatrčí dva muži a jeden mladík uhlazovali dosud nezaschlé nádoby, džbány a misky. Všechny z bláta, ještě syrové, bez barev a mokré. O kus dál stály, pěkně v řadě, hotové nádoby, doslova svítící novotou, hezky pestré, s ornamenty, jaké jsou běžné v celé krajině. Hrnčíři zpozorovali vozík s kováři a zamávali na pozdrav špinavýma rukama. Oba kováři jim oplatili stejným zamáváním. Zamával i Gudmegis, ruce měl stejně černé jako kováři.

Vozík zamířil do dvorce a bez zastavení projel bránou z těžkých klád, otevřenou dokořán. Kolem vozíku se seběhlo několik mužů a žen. Vždyť kováři jsou vždycky vítáni. Zde nepochybně i ženami. Gudmegis si všímá hlavně staršího muže s širokým kloboukem na hlavě, s dýkami u pasu a stříbrnými jehlicemi na oděvu, z nichž jedna byla opatřena vícenásobnou hlavicí. Bezpochyby domácí velmož, usoudil. A opravdu hodně proslulý.

Atreis oba kováře přivítal velmi přívětivě, akorát jejich pasažér se mu nějak nezdál.

Kovář, který zrovna přivázal opratě o vozík, na velmože zavolal: „Vážený Atreisi Glankisi, toho mladého ti posílá Mendhis Deruchis!“

Atreis Glankis kováře pobídl, aby se cítili jako doma. Zato na Gudmegise pohlédl stroze:

„Ty nejsi kovář.“

„Nejsem.“

„Proč tě Mendhis Deruchis poslal?“

Gudmegis pohledem naznačil, že je poblíž příliš hodně lidí na to, aby hned řekl všechno. Atreis kývnul, aby s ním poodešel k velkému domu na okraj rozlehlého dvora. Gudmegis sebral z vozíku palici a krosnu a

následoval velmože k domu. Dostihl ho před vchodem. Viděl, že jsou sami, proto se odvážil: „Jsem Gudmegis sun Bergh.“

Atreis vytřeštil oči a zvedl obočí: „Gudmegis? Ale vždyť ten přece zůstal v Molběře. Celý shořel.“

Ale zrak mu spočinul na palici, kterou Gudmegis držel v obou rukách. „To je ta zbraň?“

„Je to palice, kterou jsem získal v boji. S ní jsem bojoval v Molběře,“ položil Gudmegis zbraň na udusanou hlínu. „Ale mám tady ještě něco.“

Vytáhl z pouzder obě dýky, které mu daroval Mendhis Deruchis: „Patřily tomu, kdo mi dal život.“

Velmož obě zbraně ihned poznal: „Vím, kdo je nosil.“ Strohost z jeho tváře vymizela. „Dal ti je Mendhis Deruchis a ten vždycky ví, co dělá. A co chceš po mně?“

„Abys mě naučil s dýkami bojovat,“ osmělil se Gudmegis. „Proto mě sem poslal.“

„Ale nikomu ani muk. A už vůbec ne, jak se jmenuješ. Jenom mým vlastním pastýřům můžeš důvěřovat. Nikomu jinému.“

„Slibuji.“

„Velký Megh si nechal poslat moji dceru Keslinu jako rukojmí. Víš, co to znamená? Kdyby.“

„Keslina je tvoje dcera?“ zůstal Gudmegis jako opařený. „Společně s Matvalisem a Bebelou postříleli muže, kteří mě chtěli dopadnout.“

Toho se Atreis zalekl ještě víc: „A o tom opravdu nikomu neříkej!“
Samozřejmě!

30.

- Krogala -

Mnohokrát toužila uvidět osadu, kde se narodila její matka Albecha. Jenom věděla, že to místo se nazývá Surmoja, sýr v měchu. Zнала i zkazku, kterou slýchávala od matky mnohokrát, hlavně když byla ještě maličká.

Sama nevěděla, jak se tam dostat. Cizích lidí se ptát nechtěla. A přitom ji to tam opravdu táhlo.

Kdo by jí mohl pomoci? Přece Rafis! Pomohl vždy. Ale jak ho přimět? Sám se, chudák, bojí, aby Skendové nepřišli na to, kým vlastně je. Bývá opatrný, dokonce změnil délku vlasů i vousů. Avšak ona ho poznala. Bezpečně ho poznala. I když ho neviděla zblízka a stačil zmizet, než se k němu mohla přiblížit. Rozhodla se, že ho překvapí. Ale se vši opatrností.

Tentokrát zašla do Alkonisova dvorce pěšky a nepřijela na kobylce. Za bránou se pak držela těsně u kraje. Sama se podivila, že toho prohnaneho šedivce uviděla na tomtéž místě, jako už dvakrát předtím. V uličce mezi menšími chatami, odkud měl výhled na všechno, co se pohnulo mezi bránou a oběma dlouhými domy. Asi už není tak opatrný jak býval, řekla si a blížila se k místu, odkud Rafis okouněl, co se kde děje.

Stanula před ním zdánlivě bez zájmu, dívala se jinam a procedila přes zuby: „Rafisi, musím s tebou mluvit.“

Poznala, že se zachvěl a jeho dech zesílil, jako by vystoupal do pořádného kopce.

„Neboj se, můj příteli, neprozradím tě.“

„Krogalo, já mám strach. Pochopil jsem, že jsi mě poznala.“

„Ty zase nesmíš prozradit, že znám zdejší řeč.“

„Holčičko, spolehni se. Co chceš?“

Poklekla, aby si převázala oba stěvíce s řemínky, omotanými až po kolena.

„Chci se podívat, kde žila moje matka,“ sledovala úkosem, zda je někdo nesleduje. „Osada Surmoja. Kde to je?“

„Já to vím, ale nemůžu tam s tebou.“

„Tak mi aspoň pověz, kde to místo najdu.“

Snažil se co nejstručněji. Pochopila, že když se dá cestou na poledne, mine několik dvorců od cesty zprava a teprve pak, při cestě do osamělého vrchu, nalezne, co hledá.

Ještě se jí rozhodl oznámit dobrou zprávu: „Gudmegis je naživu, přišli jsme spolu od Molbery.“

„Já s ním také byla, Rafisi,“ pro jistotu se ohlédla kolem. „A ráda bych znovu.“

„Zešilela jsi, nebo co?“ skoro se na ni obořil.

„Zešilela,“ usmála se trpce. „A vůbec nelituji. To jsem řekla i svaté Alchavtle.“

Rafis náhle znervózněl ještě znatelněji: „Pozor, sleduje nás ta moje vdova.“

Začal předstírat, že i on si převazuje své krpce. „No ta, co u ní bydlím.“

Krogala se pokud možno nenápadně ohlédla. Střevíce už měla převázané, vstala a šla dál, jako by nic. Ale všimla si ženy, starší, ale vcelku dobře vyhlížející. Trochu jí připomněla její matku, Albechu. Ale jen trochu.

Tak s touhle Rafis dovádí pod jednou pokrývkou.

Že by kvůli té podobě?

Náhoda?

Rafis zatím zmizel. Zato si všimla, že otevřenými vraty vjelo do dvorce několik jezdců. Okamžitě poznala Skendy. A mezi nimi Dheilanu. Ta se rozhlížela a upřeně spočinula zrakem na Krogale. Asi chtěla vědět, kam zamířila, obzvlášť když z tábora odešla pěšky.

Určitě ji hlídá.

Naštěstí neviděla Rafise. Stačil zmizet včas. Měl to o fous, jak se říká.

O malý šedivý fous.

31.

- Rafis -

Tak hloupě se nechat zaskočit! vyčítal si Rafis. Ale na druhé straně byl hodně rád, že se s Krogalou setkal a že zrovna před ní se nemusí ukrývat. I tak je hodně těch, před kterými musí.

A co to povídala o Gudmegisovi? Že se s ním setkala. A že se s tím svěřila svaté Alchavtle.

Ona se opravdu pomátla. Nic přesného nepověděla, ale i tak prozradila dost. Až moc. Kdyby jí mohl pomoci, udělal by to. Ani by nezaváhal. Ale snad se nebude mít špatně. Určitě už není zasvěcená. A bude z ní poslušná žena. Porodí Alkonisovi syna a on si jí bude vážit. Ona je přece ze znamenitého klanu Skendů! Co by mohl chtít víc? Jenomže.

Moc by jí přál poklidný život, několik dětí, kolem sebe přátele. Samé hodné lidi. Avšak když se ohlíží po dvorci, takoví lidé tady opravdu jsou. Ale rozhodně ne všichni.

A jak dál?

Ovistra se dozvěděla, co on už stejně dávno věděl. Že na jaře začne velké tažení na západ. Každopádně odejdou Skendové. S nimi určitě i Lemote Alkonis. A kdo další, to se ještě neví. Je mnoho velmožů, kteří je chtějí následovat. A jsou i takoví, kteří napodobují Skendy, jak jen mohou. Začínají dokonce spát ve stanech, stany si nechávají stavět i na vozech.

Mnoho velmožů i jejich oblíbenců touží po válečné kořisti. Daleko na půlnoci a na západě jsou sice velká hradiště, snad tak veliká, jako byla Molbera, ale není prý těžké je dobýt a vydrancovat. A kořisti v nich je dost pro všechny.

Uvidí se, co bude. Molbera byla jenom začátkem. O tom nikdo snad ani nepochybuje.

32.

- Rafis -

Rafis zahlédl obě mladé dívky, Keslinu a Bebelu, pohromadě. Šel jakoby náhodou kolem nich a zrovna, když je chtěl oslovit, osopila se na něho Keslina: „Co dědoušku! Co bys rád!“

„Já?“ nenechal se odbýt. „Znám vašeho společného přítele.“

„Jo, a kterého?“ zašklebila se Bebelu.

„Matvalise, abyste věděly.“

Opravdu zapůsobil, což ale očekával.

„Je to skvělý mladý muž, akorát se teď musí ukrývat.“

Obě se na sebe podívaly se zájmem a Keslina spíše zašeptala: „Nejraději bychom obě byly s ním.“

„Je to nebezpečné,“ podotkl.

„Nevadilo by,“ odsekla Bebelu. „Hlavně tady je to samý hnus.“

Což vcelku dokázal pochopit. Žít jako rukojmí.

„Přál bych vám oběma, abyste mohly domů.“

„Kdybychom věděly, kde je,“ zašeptala Keslina vzrušeně. „Třeba můžeme pomoci.“

Kdosi vyšel z mužského domu a přiblížil se zezadu. Rafis se ohlédl a poznal jednoho z mladých dhurgisů, kteří o těchto dvou dívkách hovořili, když dorazily do dvorce.

„Stará parta z osady vojků se schází, co?“ rozšafně prohodil bojovník.

„Ale my se s tebou v žádné partě nescházely,“ odbyla ho Keslina.

„No jo,“ zjevně se dhurgis cítil uražený. „Vy jste dolézaly za Matvalisem. Ale až ho dostaneme.“

Obě se s nechutí odvrátily a dhurgis také ukázal záda a rázně odešel.

Jako by mu střelily pár facek, pomyslně si Rafis. A po zásluze.

A tehdy, sotva se ohlédl po kraválu, který zrovna nastal, uviděl, že bránou do dvorce vběhla jakási roztřesená bába.

„Jedou sem! Jedou sem!“ vykřikovala a běžela značně nejistě, nohama jen pletla. „Jedou sem ti, co padli ve válce! A chtějí se pomstít!“

Zastavila se a dýchala, až ji to málem skolilo. Obklopilo ji několik lidí, hlavně dhurgisové. I Rafis přiběhl a naslouchal. I vdova Ovisra. I mnoho dalších.

„Všechny pobijí! Skendy i nás všechny!“ vyřvávala. „Nemají ohledy! Zabíjí nás!“

Dhurgisové spěšně zavřeli bránu a poslali jezdce do tábora Skendů, aby se i tam připravili. Sami přitom rozkládali rukama a krčili rameny, že jim není úplně zřejmé, o co jde.

Nic se nedělo. Ani bezprostředně po vběhnutí té báby, ani poté. A nikdo nic nerozhlásil, ani když dhurgisové vyjeli na výzvědy. Rozmohly se řeči, oč vlastně šlo a kdo to může být. Asi ti velmoži z ciziny, co padli kdysi v boji proti Skendům. Tak to nakonec pochopili všichni, kteří se zrovna seběhli. Takové věci se přece stávají, že někdo něco takového uvidí. Ve snu, nebo také při vědomí. A když potom se někdo chtěl zeptat na to, co kdo přesně zahlédl a co to vlastně má znamenat, nikdo tu bábu už ani neviděl. Prostě zmizela, jako by se z dvorce dalo jen tak zmizet. Ve dvorci i v táboře Skendů se všichni bojeschopní připravili zasáhnout, ale pořád se nic nedělo. Nakonec i Rafisovi zasvítilo, že o tyto věci by se měly spíše starat vědmy z blízkosti Lemoty Gedurchy, anebo raději přímo Mendhis Menslach ve svém ohrazeném svatém poli se vztyčenými kůly.

33.

- Krogala -

Ani nedoufala, že se jí podaří přesvědčit bratra Ormagha, aby ji doprovodil do osady, odkud pochází její matka Albecha. Ormagh neodmítl, jenom ji trochu odbyl. Že o tom bude uvažovat, ale zrovna má něco důležitějšího. Schválně pak nahlížela k otcovu stanu a Ormagh se tam brzy objevil. Pochopila, že se šel poradit s otcem. A když pak přišel, vybídl ji, ať se spolu vydají na cestu hned, pokud opravdu chce.

Vyjeli bez otálení a s nimi ještě pětice jezdců. Udivilo ji, že Ormagh znal cestu a vůbec se jí nezeptal ani na správný směr, ani na vzdálenost.

Minuli několik dvorců zprava od cesty a pak se vydali do osamělého vrchu. Přesně, jak jí cestu popsal Rafis. Takže pochopila, že pokud ne Ormagh, pak otec Konugu Arvis, to místo určitě navštívil.

Brzy se jim ukázalo několik chatrčí, které už na první pohled potřebovaly pořádně opravit, ne-li přímo zbořit, či zapálit a postavit novou osadu. Nízko sahající střechy, nejspíš ožrané od koz, zdi oprýskané a odrolené až běda, skoro bezbarvé, spíše jen zaschlá hlína s proutím, a ještě k tomu značně opadaná v hromádkách u zdí.

Lidé se tam nejevili spokojeni, ani zajímaví, jak je matka vždycky líčila ve vzpomínkách. Spíše se vyděsili nečekané návštěvy. Zřejmě ve strachu, co hrozného se na ně chystá. Většinou staří a děti, jen dvě dospělé ženy s kojenci v náruči. Ostatní dospělí zřejmě pracují někde poblíž, nebo dále od osady.

Hlavně si prohlížela ženy s kojenci a usoudila své. Kdyby matka pořád žila právě zde, asi by vypadala úplně jinak, než vypadá. Byla by stejně udřená a utahaná nekonečnou prací pořád a pořád dokola. A také stejně vyděšená by byla. Bezpochyby ji potkalo skutečné štěstí, že ji tehdy otec zajal, odvezl a vzal si ji za vlastní ženu, i když ne zdaleka tu hlavní. Pořád jí má nesmírně rád, ze svých žen nejraději.

Lidí z matčiny rodné osady je jí líto. Avšak může se radovat.

Aspoň za svoji matku, když už se neraduje z toho, co čeká ji. A moc ji potěšilo, když se jí zmocnilo zaškytání, které sice netrvalo dlouho, zato však mělo patřičnou sílu.

34.

- Gudmegis -

Atreis Glankis odvedl Gudmegise ke svým pastýřům. Kráčeli notný kus cesty vysokou trávou, obcházeli shluky houštin a vystoupali do srázu a sešli dolů. Gudmegis nesl na zádech krosnu od Mendhise Deruchise. Palice na rameni ho tížila, avšak už si na ni dávno zvykl. Vždyť se s ní tahal pořádný kus světa. Akorát občas přemýšlí, zda ji někde nemá odložit, dokonce odhodit. Stejně mu bude překážet. Mendhis Deruchis přece říkal. Ale také řekl, že si ji má ponechat.

U dalšího vrchu se jim ukázaly rozlehlé ohrady, zrovna prázdné, a u nich dvě chaty. Dalo se hádat, že pastýři odehnali Atreisova stáda na nedaleké pastviny a vrátí se až před setměním.

„Tady budeš v bezpečí,“ ukázal Atreis na bližší chatu. „Nikdo tě nenajde a moji muži se hned tak něčeho nezaleknou.“

Vtom z chaty vyšel muž s beranicí na hlavě a v ušmudlaných hadrech. Nesl dřevěnou putnu. Atreis na něho zamával, aby k němu přišel. Muž postavil putnu na udusanou hlínu. Ochotně si pospíšil, aby velmož nečekal.

„Oikisi!“ ukázal Atreis na Gudmegise. „Tento mladý muž je mým hostem. Není tady na práci! Tak abyste všichni věděli, jak se k němu máte chovat. A hlavně se nikdo cizí nesmí dozvědět, že tady je. Rozumíš?“

Oikis ochotně přikyvoval, ale pak, když Atreis odcházel a už se dostatečně vzdálil, odplivl si: „Tfuj! Potřebujeme někoho, aby nám pomohl! A ne, abychom se o něho ještě starali.“

Gudmegis mu rozhodně nehodlal vyjít vstříc. On sám nikdy žádnou práci nedělal a o práci pastevců se nestaral vůbec.

Oikis se ale na něho obrátil s vlídnou tváří, že to ani nečekal.

„Jaké je tvoje jméno? Nebo spíše nepravé?“

„Jmenuji se Gudmegis.“

Pastýř se na něho zahleděl. Napřed s údivem, potom se mu tvář zkrivila posměšně: „Jako ten, no, ten, co rozbíjel hlavy?“

Gudmegis přikývl: „Jo, jako ten, co v Molběře...“

Ale pastýř se zahleděl na jeho palici. A zvažněl: „Snad to nejsi ty?“

Mlčky přikývl. Pastervec Oikis však znejistěl: „Ale ten přece shořel. Všichni to říkají.“

„No, jsem tady, neshořel jsem,“ usmál se Gudmegis a shodil palici z ramene na zem, takže se mu ulevilo.

Oikis na něho zíral s otevřenou hubou, skoro bezzubou. Potom přece jenom pochybovačně zakýval hlavou: „Ten Gudmegis z Molbery byl přece obr a ne jako ty. Na tebe bych si dovolil klidně i já.“

Takových už bylo, mýnil Gudmegis. A zrovna asi by s nikým nic nesvedl. Možná by se neubráníl ani tomu pastýři, kdyby náhodou došlo na boj. Bez nebeské síly a moci nesvede nic. Vůbec na nic si netroufá. Už aby ho Atreis Glankis naučil s dýkami.

Vyšel za Oikisem k chatě a nesl palici v obou rukách. I když si opravdu nebyl jistý, jestli ji někdy vůbec použije. Avšak Gudmegis bez palice? Kdo by mu uvěřil. Vždyť ani nevypadá jako hrdina z Molbery. Představují si ho úplně jinak.

35.

- Krogala -

Nakonec pochopila, že udělala moc dobře, když navštívila matčinu rodnou osadu. Aspoň si mnohé uvědomila.

Už necítila vzdor, který ji dosud ovládal. Sama se nemůže stavět proti odvěkým pořádkům. Proti otci, proti matce, proti bratrům, ani proti dohodě mezi skendským Vůdcem zástupů a stád a zdejším Velkým Meghem. Co je ona? Pouhé mladé děvče, dosud svobodné. Avšak brzy už se vdá.

Cítila se nesmírně opuštěná, i když se kolem ní pohybovalo stále víc lidí, velmi známých, méně známých i nesmírně cizích. Kromě skendského svatého muže s koňským ocasem na berle, který jí přišel slavnostně sdělit, že už přestává patřit do klanu jejího otce, se střetávala už skoro jenom se samými ženami, přesněji s ženským pokolením veškerého věku, většinou se stařenami, ale i s ženami, z nichž některé přiváděly malá děvčátka. Jenom některé ze stařen se vyšňořily, jinak všechny ostatní ženy. Těch pestrých barev najednou. Což předtím zde, ani nikde jinde cestou do této země neviděla. Ovšem na válečné výpravě se málokdy někdo vdává.

Pořád kolem sebe slyšela hlasy, vyslovené skendsky i zdejší řečí. Ani je neposlouchala, vůbec nevnímala. Nezajímaly ji. Jenom si přála, aby celý obřad proběhl co nejrychleji, i to, co bude následovat. Hlavně ať už to všechno má za sebou. Už aby to proběhlo.

Mezi stařenami ji zaujala jedna jediná tvář, která se na ni nějak podivně usmívala. Jako by odhadovala její myšlenky a nejen to. Spíše jako by o ní věděla nesmírně hodně. Dokonce víc, než ona sama o sobě, a to je co říct. Ale co když to je jenom zdání? uvažovala. Co když se tato osoba usmívá na každého? Třeba se ani jinak tvářit nedokáže.

Dlouho se v jejím stanu tlačilo několik osob, avšak najednou dvě ženy vyhnaly ven ty ostatní a zůstala s nimi sama. Hbitě si z ruky odvázala kůži s obrázky bohyně, a ukryla si ji v dlani. Se všelijakými popěvkami a

průpovídkami ji ženy zbavily šatů, celou ji omyly, včetně vlasů, které jí osušily. Oblékly ji do šatů, které nikdy nenosila, avšak padly jí dokonale. Košilku s vyšíváním samých květů. Dlouhé šaty se zlatými výšivkami. Vlasy jí učesaly zlatými hřebeny a stáhly páskou z tepaného zlatého plechu. Do vlasů jí zavěsily velké kruhové záušnice z podobného zlatého plechu. Nakonec jí nazuly sandály a dlouhé řemínky ovázaly kolem kotníků a lýtek až po kolena. Připnuly jí široký pás ze samých zlatých kroužků. Visely na něm dva přívěšky stejného tvaru, kříž v kruhu, avšak jeden zlatý, druhý stříbrný. A ona si za pás nenápadně zastrčila kůži s obrázkem bohyně. Viděla se v zrcátkách, která jí ženy neustále nastavovaly. Tvář jí vyzdobily barvičkami. Rty natřely červeně, líčka narůžovo, obočí a řasy obtáhly černí. Ještě se takto nikdy neviděla, i když se, ještě ve stepi, vždycky vyšňořila, když byla nějaká svatba, anebo při větším svátku. Ale to se pokaždé oblékala sama a kdovíjak moc se v zrcátkách neprohlížela, i když jich měla vždycky několik. Jenom někdy se do zrcátek dívala dlouze. To když přemýšlela o sobě samé, hovořila k sobě a ptala se sama sebe.

Odvezli ji na voze, seděla na sedátku vedle svého otce. Ve dvorci ji přivítaly shluky lidí. Poznala, že je tam hodně významných mužů, Skendů i místních velmožů. A nejpestřeji vyhlížel právě Lemote Alkonis, čekající vestoje před velikým domem se svojí matkou Lemotou Gedurchou a za nimi se skoro tísnila spousta žen a stařen. Ještě z vozu se ohlédla po lidech v méně pestrých oděvech, či spíše většinou ošuntělých. Stál tam i šedivý Rafis vedle té vdovy, u které bydlí a která se podobá její matce. Nejblíž u nich, skoro na ně natlačeni, postávali štíhlý mladík a dívka, tito čtyři zřejmě patřili k sobě. A zdálo se, že právě tito se neusmívají jako ostatní, nýbrž se jenom dívají skoro bez výrazu. A Rafisovy oči spíše vyjadřovaly smutek a žádnou radost. Ale co, řekla si, když za halasných ovací sestupovala z vozu a vzduchem polétávaly květiny. Mnohé jsou na tom hůř.

36.

- Krogala -

Všechno to podstoupila, aniž cokoliv pořádně vnímala. Jako by předtím dostala úder do hlavy, což se stává v boji a zasažený potom ani neví, co se s ním děje a kde je. Slýchávala o takových stavech kdysi hodně, ale že by nějaký podobný pocit čekala zrovna při vlastní svatbě, to určitě ne. Kromě toho už celá léta ani nepředpokládala, že ji vůbec někdy provdají. Vždyť se přece zasvětila. A myslela to doopravdy. A že všechno dopadlo zrovna tak, copak ona za to může? A když by se měla vdát, za koho by si přála, určitě by to nebyl zdejší Velký Megh. Avšak ten, na něhož myslí. Kdo ví, jestli se s ním ještě uvidí. Kdo ví? Kéž by. Moc by si přála.

Vlastně ani pořádně neposlouchala, co přednášel a vyzpěvoval místní svatý muž, poměrně starý a sešlý, a až natolik chabý, že se pořád musel opírat o berlu se znakem slunečního kruhu, aby nespádl. Ani opírání mu příliš nešlo. Nějak ho to táhne k zemi, zdá se. Asi už dlouho nevydrží, říká se to. Věděla, že jeho jméno zní Mendhis Menslach a je strýcem Velkého Megha. A vedle něho viděla velmi důstojně vyhlížející ženu, vysokou, pohlednou, ve splývavém rouchu s pokrytou hlavou závojem, chvílemi pozvedala paže s dlaněmi otevřenými nahoru k nebi. Už ji viděla na svatém vrchu, když si ji ta žena velmi pozorně prohlížela z dálky a pak, když zjistila, že ji Krogala zpozorovala, ztratila se mezi ženami. I teď si ji prohlížela bedlivě, ale to zrovna dělali všichni. Nevěstu si přece prohlíží každý. Všude. I ve stepi.

Několikrát měla Krogala dojem, že ta významná svatá žena promluví, ale stále mlčela a dívala se na ni. A sotva obřad skončil, už ji neviděla. Ani ve své blízkosti, ani mezi mnohými lidmi, kde by ji určitě nepřehlédla. Prostě zmizela, odebrala se beztak na svůj svatý vrch. Co když ví o ní a o Gudmegisovi? Byli přece spolu pod tím vrchem. Ale co, nikdo nic nedává najevo. Ani ona nic nenaznačila. Tak co.

Seděla osaměle na jednom ze dvou velkých křesel před dlouhými domy. Křeslo jí přinesli a postavili vedle ženichova, zrovna na konci obřadu. Takže sedí a ohlíží se. Je první den její svatby. Pohárek v její dlani je stále plný, ani nemá příliš chuť se napít. Kolem ní samé veselí, bujará nálada, zpěvy, hulákání, oplzlé výkřiky. Všem rozuměla, Skendům i zdejším. Nic z toho se jí nelíbilo. Vlastní otec ji předal, vlastně se jí zřekl. Už by správně ani neměla ctít svoji bohyni, nýbrž tu místní. Avšak do mysli, do jejího nitra, stejně nikdo nevidí, tak co.

Lidé začali tančit, uchopili se za ruce a točili kola, velká i malá. Poskakovali jako pominití. Podobně se chovají vždy, když se vystrojí za masky a všechno je dovoleno. Což je asi všude stejné. Mají náladu, ona však žádnou nemá. A určitě ani mít nebude.

Lemote Alkonis popíjí se svými kumpány, sem tam s nimi odejde do mužského domu, kde nějakou dobu setrvává, a pak zase s nimi vyjde ven. Místo vedle ní je prázdné. Ona se po svém muži sem tam ohlíží, on po ní také. Bojovníci, se kterými se jejich vůdce neustále směje, pronesou občas nějakou oplzlost a on se tomu řehotá. Chvilími se na ni zahledí i otec, Konugu Arvis, i její bratři, ale spíše se zase věnují hovoru a smíchu s těmi, kteří sedí poblíž. Jistě mají důležitější věci, než ji litovat. Vlastně si ani s nikým z nich příliš nerozuměla, jediné s matkou. Ta kdyby tu byla, určitě by seděla při ní a spolu by si něco povídaly. A pak by jí to třeba ani tak nepřišlo. Nejvíce si ji prohlížel svatý muž Mendhis Menslach, ale oči měl chabé, stejně jako nohy. Hlava mu občas málem padala, ale mermomocí se držel. Věk a nemoce se dají poznat. I na svatých lidech.

Čekala, že se jí začne škytat, čím silněji, tím lépe. A nic. Trochu se cítila zrazená. Ona přece na něho myslí pořád, pokud zrovna nespí, a pak ještě občas ne, když to opravdu nejde, když není sama. Ale jindy skoro pořád. On by také mohl. Proč ne? Co dělá takového, že na ni nemůže myslet bez přestání? Myslí na ni jen občas, někdy silněji, někdy méně. Měl by víc.

Hrozně se jí to vleкло. Čas se úplně zastavil. Ale ještě mnohem horší bylo, když Lemote Alkonis vstal, přistoupil k ní, sevřel jí dlaň a táhl ji ke vchodu svého domu. V tu chvíli se zvedl povyk a křik a pištění. Svatebčané halasili a hartusili. Něco jako povzbuzení pro Velkého Megha. Aby provedl, co se od něho čeká.

A on to tak určitě chápal. Táhl ji za sebou dovnitř, přes několik otočných dveří, které ani nezavíral. Světnice se závěsy, síťovanými záclonami a

dvěma spojenými lůžky, shora visely kahany. Postavil ji k lůžku a přímo z ní začal sundávat všechno, co měla na sobě, i ozdoby, které nechal padat na rohože stejně jako její šaty i s košilkou, které jí hodně nevybíravě přetáhl shora přes hlavu a pohodil někam za sebe, jako by ona pro něho znamenala pouze něco jako kořist, anebo ulovené zvíře. Avšak nechtěla to chápat až tak drsně. Je to asi zdejší zvyk, mínila, třebaže její hrdina ze snů by ve stejné situaci určitě takový nebyl. Avšak její hrdina přece není Velkým Meghem, tak co.

Poddávala se mu, pokorná jako nikdy předtím. Bála se, že ji to bude bolet. Trochu to bolelo, avšak jinak, než předvídala. Bylo to úplně jiné, než to, co poznala předtím. Tehdy byla se svým hrdinou skoro jako srostlá, úplně s ním splynula, jako by ani nebyla panna. Ale jako panna se cítila zrovna v tuto chvíli. Dokonce trochu jako znásilněná. Rozhodně to nebylo tak přirozené a vůbec ne hezké a milé. Skoro jako by do ní nořil zbraň z něčeho krutého a možná i kovového, a nikoli kousek sebe. Vykonal, co měl vykonat, a pak se ještě pokusil o nějaké líbání. Ale odvracela se. Aspoň zpočátku. Nakonec přece jenom jeho polibky opětovala.

Najednou od ní vstal, se samolibými úšklebky se oblékl a odešel ze světnice, tak nějak jako lovec od skolené kořisti.

Vzápětí se venku ozvalo hromové burácení. Mužské i ženské hlasy oslavovaly hrdinu. Zřejmě za to, že si v loži počíнал jako Velký Megh. Nebo jako lovec? Anebo bojovník, když znásilňuje?

Svinula se, aby byla co nejmenší. Kolena až k bradě. V podbřišku, a nejen tam, ji bolelo, jako by zrovna přišla o panenství. Ale vždyť o ně přišla. Tak to zařídila bohyně. Ne ta jejich. Ta její.

37.

- Krogala -

Hrozně moc si přála usnout, což se jí nedařilo. Zvenčí se nesly všelijaké hluky, zněly píšťaly, bubny, chřestítka i strunné nástroje. Nejvíc ale hrubé chlapské řeči i zpěvy, více či méně oplzlé, snadno přecházející do hulákání. Také ženské hlasy se přidávaly, ke zpěvům i k hulákání. O čem všichni zpívají? Hlavně o tom, co je třeba dělat s nevěstami. U nich ve stepi se zpívalo podobně, asi to bývá všude stejné. K čemu jsou nevěsty dobré? Jenom k jedné jediné věci.

Plamínky v kahanech ještě hořely. Nejraději by je zhasila, aby zavládla úplná tma. Alespoň ve světnici. Ještě by si přála ticho. Ani uši zacpat nepomůže. Kdyby šlo vrátit čas, zasnila se. Stan ve stepi, ona v matčině náručí, docela maličká. A matčin milý hlas, její vyprávění i písničky, tolik odlišné od toho, co zní tam venku. A přitom stejná krajina, odkud matka pochází. Akorát všechno jiné, než jak si vždycky představovala. Úplně jiné. Mnohem horší. Drsnější. Ale matka to viděla jinak a ona také. Matka viděla jinak i svoji osadu, i své příbuzné. Kdo ví, co se tam všechno dělo. A co se tam změnilo. Poté, co matka odtud zmizela a ocitla se tak daleko. Vždyť vyprávěla o hezkých domech a chatách, lidé byli přívětiví a usměvaví. Rádi žertovali, když měli čas a náladu. A teď? Jak vypadají obydlí v té osadě? Neúhledné, žádná pestrost jako kdysi. Zanedbané. Rozpadá se jim to tam. Úplně všechno. Chatrče, ohrady. A všichni ponuří. V beznaději. A ona? Zrovna na tom není lépe. Stala se sice ženou Velkého Megha...

Někde nedaleko se ozvaly ženské steny. Začaly znít do rytmu. Trochu podle toho, jak zpívali venku. Steny jsou zřetelnější, hlasitější a rychlejší. Není to z dálky. Je to odněkud z blízka. Snad z vedlejší světnice. Nebo z další? Ale určitě v tomto domě. Přesně jako to, co slýchávala ze stanů, a když ještě byla maličká, hrozně se bála, že se někomu něco děje. Něco zlého. Něco bolestivého. Jenomže pak pochopila. Když trochu vyrostla.

Venku řev zesílil, nejspíš někoho oslavují, pomyslela si. Zní to jako chvála.

Sténání je stále úpornější, nejspíš ho slyší i ti venku.

A proto řvou a někoho chválí.

Koho asi?

Nejspíš pochopila. Vymotala se z pokrývek, narychlo se nasoukala do košilky a do šatů. S obavou vykročila. Další světnice, dohořívala tam lampička, avšak viděla, že tam nikdo není. To hrozné vzdychání se ozývalo až z té další.

Odhodlala se a otevřela dveře.

A uviděla. Víc, než si přála. Kahany tam zářily až nadmíru. Na lůžku se zmítala dvě nahá těla. Mužské a ženské. A poznala, že ten muž je Lemote Alkonis. A tu ženu, spíše ještě holku, už viděla ve dvorci. Moc hezká. A zrovna v tu chvíli nadmíru rozvášněná, což nejen viděla, ale i vydatně slyšela.

Nenapadlo ji nic jiného, než vstoupit. Oba ji spatřili, avšak nic nepřestalo. Jenom se ozvalo jeho:

„Jen ať si zvyká!“

A pohyby ještě zrychlily, stejně jako nesmírně hlasité vzdechy.

Nevěděla, co má zrovna udělat. A dívat se také nechtěla.

Pomaloučku se odvrátila a šourala se ke svému lůžku. Jako by na ni všechno spadlo, úplně všechno. A jako by ji uvázali uprostřed domu, aby nemohla ven. A venku? Co by tam dělala. Nejraději by utekla někam dovnitř. Do sebe. A ještě hlouběji. Jenom si uvědomila, že zrovna takhle se bojovnice nechová. Ale cožpak ona je bojovnice? Podle svaté Alchavty jí zůstala. Ale teď jí to tak vůbec nepřipadá. Je slabá. Šíleně slabá. A bezradná. Ani neví, kým vlastně je. Proč tolik chtěla být pannou a bojovnicí? Vždyť žena je pro muže většinou jako věc, hračka na hraní. Nebo také jenom tupé zvíře. A proč se upnula na svého hrdinu ze snů? Protože byl jiný, než ostatní. Moc a moc si přála, aby se jí začalo škytat. Co nejvíc. Ale nějak to nešlo. Co zrovna dělá? Její hrdina...

38.

- *Matvalis* -

Jeden z mladíků, který zrovna hlídal příchod k jejich skrýši, zahlédl v údolí malý průvod jezdců. Rozeznal dhurgisy a Skendy. Doprovázeli těžký vůz se čtveřicí volů. Vůz byl shora zakrytý hrubými hadry. Avšak při občasném drkotání se ozývalo kovové cinkání a chrastění. Podle toho, jak volí táhli, se dalo poznat, že náklad je nesmírně těžký. Průvod mířil od půlnoci na západ. Zřejmě vezli spoustu železa od kovářů. Za průvodem se tryskem přihnali další tři jezdci, dva dhurgisové a jeden velmi významný muž v červeném plášti, s širokým filcovým kloboukem. Ten, sotva dostihli průvod, zpomalil a oběma dhurgisům ukazoval nahoru do kopců a také směrem k místu, odkud je sledoval mladík, stojící na stráži. Jezdci pak zastavili a ohlíželi se po stráních, obklopujících údolí, nejvíc ale tím jedním směrem. Mladík měl dokonce obavy, že ho jezdci vidí, avšak úkryt měl dobrý.

Průvod mu zvolna zmizel z dohledu, chování jezdců ale nemohl jen tak odbýt. Ihned se odebral k chatrči a spustil přede všemi, co viděl.

Matvalis se vydal za Selisem Godchalisem. Musel dlouho čekat, než vystihl chvíli, kdy se svatý kmet ocitl na denním světle.

Selis Godchalis, sotva uviděl Matvalise, zamával na něho, ať počká v křoví u cesty. Oba se tam setkali a Selis Godchalis jenom přikyvoval, když slyšel o chování jezdců: „No, myslel jsem si to, že budou chtít u nás lovit. Dál na poledni jsou samé dvorce a osady a pole. I pastviny jsou stále obsazené. A divé zvěře jen poskrovnu.“

„Myslíš, že přijdou zrovna tam, kde se ukrýváme?“ ohlížel se Matvalis.

„Hned zítra odejdete,“ pronesl kmet velmi rázně. „A vrátíte se po zimě. Až Skendové odtáhnou na západ. A s nimi i Lemote Alkonis. A ještě další.“

„Ale kam máme jít, Selisi Godchalisi?“

„Tam, kde vás určitě hledat nebudou,“ odhrnul kmet větve křoví a sledoval několik mužů, kteří scházeli po cestě dolů. „Přijďte všichni po západu slunce sem a vezměte si všechno s sebou.“

Matvalis se chystal opatrně vyjít z úkrytu. Selis Godchalis ještě zašeptal: „Je ten tvůj poklad dobře ukrytý?“

„Moc dobře.“

„Pátrají po něm. Dhurgisové i tvoji příbuzní.“

„Já vím,“ ohlédl se Matvalis po něm vděčně. Nesmírně rád, že zrovna tohle od něho slyší.

39.

- Rafis -

Viděl dost, aby pochopil, co se stalo. A bylo mu jí opravdu líto. Vždycky měl Krogalu rád. Samozřejmě mu bližší byla její matka Albecha. Vlastně obě se k němu vždycky chovaly přívětivě. A hlavně s ním hovořily jeho rodnou řečí. Když si připomene všechny ženy, se kterými strávil příjemnosti v jejich stanech, a které se mu pak z opatrnosti vyhýbaly a veřejně předstíraly, že ho neznají, pak Albecha se svojí dcerou Krogalou byly pro něho něčím mnohem víc. Ani jedna, ani druhá, se mu nikdy nevyhýbaly, spíše se s ním rády setkávaly a povídali si. Někdy ho dokonce samy vyhledávaly. Třeba když se nudily, zatímco on nevěděl, co dřív. Ale naštěstí jeho pán Okris míval pochopení. Obzvlášť když se dozvěděl, že nějaké to zdržení nastalo, právě když hovořil s Albechou či Krogalou.

Když ho předtím napadlo, že Krogalu budou chtít provdat za Lemote Alkonise, hned se mu tato představa znelíbila. No ale co, říkal si. Významní lidé se musejí prodřizovat ve významných věcech. A ona je dcerou velmi proslulého otce. A on je Velký Megh. Potud v pořádku. Jenomže. Asi se poněkud přičinila Dheilana, ta štěnice. A také sám Pán zástupů a stád, Chonši Konugu Sikela. Ten je mocnějším mužem, než Konugu Arvis, Krogalin otec. Jen tak se mohlo stát to, co se stalo. Že Lemote Alkonis odvedl do domu napřed svoji choť, aby s ní povinně zalehl, a poté svoji milenku, se kterou si velmi užil. To rozhodně nevzniklo jen tak, z jeho pouhého rozmaru.

Stalo se to, až všichni Skendové odešli z hostiny do svého tábora. Tehdy si Rafis dovolil zasednout viditelně mezi hodující a nemusel se bát, že ho někdo pozná. Všiml si, že Keslina a Bebela hovoří s nějakými významnými muži a ženami. Beztak šlo o jejich rodiče. Zato marně pátral zrakem po Atreisi Grozdisovi. Nikde ho neviděl, ani u jeho nevzhledné dcery Anguy.

Mezi hodovníky se mluvilo o krocení kobylek, jestřábí děvce a další podobné řeči. Hlavně dhurgisové takto mluvili, vykřikovali a řehtali se,

chvílemi jako pominutí. Určitě měli na mysli Krogalu. Uráželi ji, jak jen mohli. Takže si to dovolili jedině z vůle toho nejmocnějšího. Pána zástupů a stád. Jenom by Rafise zajímalo. Vyšlo to opravdu z té nejmocnější hlavy? Anebo se přičinila Dheilana?

Také Ovistra se divila. Rozpačitě se ohlížela a nechápala. On jí zatím nehodlal nic vysvětlovat. Raději, než by se prozradil. Také Gouga, její dcera, hleděla kolem sebe a divila se, jak se v té slavnostní chvíli všechno podivně zvrtno. Bhel něčemu rozuměl, něčemu ne, pro jistotu raději ani se nepokoušel na nic ptát, ani se vyjadřovat. Ústně by mu to stejně zatím moc nešlo, posuňky pak mohly být nebezpečné, kdyby někdo náhodou dával příliš velký pozor.

Pravda, Rafis sám neměl svoji jistotu, avšak Krogalu nesmírně litoval. Kdyby jí nějak mohl pomoci, udělal by to. Hned a bez přemýšlení. Jenom ať si, holka, nic neudělá. To, co se stalo, by určitě vadilo každé ženě. Natož pak holce ze stepi. A ještě k tomu zasvěcené bohyni, třebaže už určitě žádnou bojovnicí není, ani být nemůže. Což je víc než jisté.

40.

- Krogala -

Ráno po svatební noci by nejraději zůstala v lůžku. Byla naprostá tma. Zvenčí slyšela koně a mužské hlasy. Dusot kopyt se vzdaloval, až utichl. Zato se v domě ozvaly kroky a rozsvítilo se od lampiček a loučí. To za ní přišly ženy a stařeny. První vstoupila Kerchepa s rozžatou lampou a za ní několik žen a stařen. Brzy se rozsvítily kahany, visící od stropu.

„Drahá nevěsto, zve tě k sobě Lemota Gedurcha a chce s tebou promluvit, jako bys byla její dcera,“ rozplývala se stará Kerchepa. „Družky tě umyjí a oblečou, čeká tě den poznávání se samými významnými ženami.“

Stařeny odešly, zůstala jenom jedna z nich. Bokerta, která se neustále usmívala. Zato ženy a dívky zůstaly všechny, aby některé z nich vykonaly, co Kerchepa řekla. Když ji umyly a oblékly do splývavých šatů a ověsily zlatými ozdobami a jantarovými perlami, učesaly ji, vlasy jí stáhly pod sítku. Do vlasů jí zavěsily kruhové zlaté záušnice. Ještě jí obuly pozlacené střevíčky. Ženy a dívky odešly a zůstala s ní jen věčně usměvavá vědma Bokerta. Ta se ještě ohlédla, zda někdo nezůstal ve vedlejší světnici, a pak přistoupila až k ní.

„Děvenko, naše bohyně jsou sestry,“ pronesla místní řečí, „jsem na tvou straně, abys věděla.“

Krogala se zatvářila, že nerozumí, avšak Bokerta se nepřestala usmívat: „Znám Gudmegise, znám Rafise. Také o tobě vím právě od nich. Ale já nikomu nic nepovím.“

Pochopila, že s touto osobou by určitě měla vycházet.

„Pak víš o mně hodně. Věřím ti.“

„Věř mi, děvenko, věř mi, naše bohyně tě ochraňují. A něco ti prozradím. Velký Megh se potěšil s mnohými dívkami a ženami, ale jeho zrno nikdy nevzešlo. Pokud v tobě vzejde život, potom tě nebudou ochraňovat jenom obě bohyně, ale i Lemota Gedurcha bude stát na tvou straně.“

Bokerta se nepřestala usmívat, ani když obě kráčely kolem lavic a nádob a misek, dosud neuklizených po prvním dni svatební hostiny. A hodně vesele se rozesmála, když se Krogale začalo škytat.

41.

- Krogala -

„Moje milá,“ pronesla Lemota Gedurcha ve skendské řeči. „Vítej ve svém novém domově, mezi mými družkami.“

Krogala napřed zatajila dech, aby utlumila škytavku. Pomalu, jako zakřiknutá, vstoupila do místnosti s dostatkem světla z kahanů a lamp. Ale to jen proto, že se bála, aby na ní nebylo znát, že se jí škytá. Pokud ví, určitě jsou tam i vědmy, které by mohly odhalit její tajemství.

Na lavicích a stoličkách posedávalo několik žen a stařen, zatímco Lemota Gedurcha měla obsazené své okázalé křeslo naproti vchodu. Mezi ženami rozeznala Dheilanu.

„Děkuji za přijetí, Lemoto Gedurcho,“ uklonila se Krogala, vědoma si toho, že jejím skendským slovům všechny přítomné určitě neporozumí.

Všimla si Dheilana pobaveného úsměvu.

Ta určitě porozuměla! pomyslela si. Ta dokonce moc dobře ví, co se kolem ní děje a proč se to děje. To všechno. Vždyť je to její zásluha.

„Já také se přidávám k pozdravu, moje milá Krogalo,“ pronesla celá rozzářená Dheilana. „Přeji ti štěstí!“

„Také já ti přeji štěstí,“ opáčila Krogala. „Určitě si ho zasloužíš.“

Dheilana až vyprskla smíchem.

Co s tím? drží se Krogala raději zpátky. Utíkat nebude. Té vši radost neudělá.

Přeletěla očima tváře přítomných žen a stařen. Nezdálo se, že by sdílely Dheilaninu škodolibost. Zřejmě nevidí a nerozumí. Avšak některé dokoncejevily trochu lítosti, ne však nahlas, ani okázale. Ba ani Lemota Gedurcha se nezdála jako zlá, ani škodolibá. Ani veselá, ani smutná, ani nepřátelská. Spíše jako by si přála, aby zlé odeznělo co nejdříve. A bez následků.

A vědma Bokerta, která ji přivedla? Nic neřekla, avšak její úsměv jako by říkal: děvče, zvládni to. Ještě toho musíš vydržet víc.

Krogala si přisedla vedle Lemoty Gedurchy na nízkou stoličku, jako by se nic nestalo.

42.

- Krogala -

Zpátky do domu Velkého Megha ji doprovodila Kerchepa, skendská stařena. Přes volné prostranství, kde několik žen ještě stále uklízelo po prvním dni svatební hostiny, procházelo několik lidí. Všichni ji sledovali, někteří se zřetelným výsměchem, jiní se aspoň trochu snažili, aby na nich nic nepoznala. Ti opatrnější si zřejmě uvědomují, že co se zrovna nyní děje, nemusí se dít věčně. A s ženou Velkého Megha je lepší si to nerozházet.

Avšak spatřila i Vekveru, zrovna tu mrchu, co ji zastihla se svým mužem v lůžku, navíc v pořádné ráži. Vekveru očividně doprovázela její nevzhledná sestřenice Angua, která vedle ní nesměle cupitala.

Sotva svoji sokyni zahlédla, skoro se jí zatmělo před očima a do těla jako by se jí zabodlo mnoho jehel.

Tuhle by nejraději už neviděla. Už nikdy. Avšak Vekvera prudce odstrčila nemotornou Anguu z cesty a rychle si pospíšila ke Krogale, do níž se navezla hodně zprudka: „Tak co, ty namyšlená cundro? Utíkej pást krávy! Tady nepředstírej, že jsi ženou velkého pána!“

Krogala jí chtěla něco odseknout, ale to by se jen prozradila, že rozumí zdejší řeči. Zachránila ji stará Kerchepa, která se vedrala mezi ně.

„Vekvero, stejně ti nerozumí!“

„Nerozumí slovům, ale stejně ví, co myslím!“ nedala se rozlícená dívka. „Mě má rád. Ale tebe jenom krotí jako kobylu. Dobře to vím! A já mu ráda pomůžu! Abyste všichni věděli!“

Nic nového neřekla, myslí si Krogala. Pro jistotu se neohlíží po lidech kolem sebe. Jenom svírá pěsti. Tahle hezká tvářička je tolik podobná Dheilaně, až to zaráží. Akorát tamta je tmavovlasá a tato celá světlá.

Černá a bílá.

Štěstí, že tady nikdo neví, s kým se ta místní kráska chce nepřátelit. Se zasvěcenou bojovnicí! Jenom aby se nespletla. Čirou náhodou.

Vtom si stará Kerchepa sáhla pod širokou zástěru. Vyprostila odtud maličkou hadrovou loutku s vlásky bílými a spuštěnými, jaké běžně nosí mladá děvčata.

„Poznáváš se?“ ušklíbla se stařena. „Buď hodná a dělej pouze to, co se po tobě chce.“

Sotva Vekvera spatřila loutku, zkrotla a zmlkla. Poslušně se otočila a vzdálila se za svojí sestřenicí.

Loutka zmizela pod širokou zástěrou. Ti, kteří stáli kolem a všechno sledovali, se hned zahleděli jinam a dali se do pohybu, každý svým směrem.

Krogala si ještě prohlížela odcházející Vekveru. Další taková hezká! Asi platí, že čím hezčí, tím horší štěnice. A ta stará čarodějnice? Kolik asi skrývá loutek pod sukni?

Snad tam neukrývá loutku bojovnice.

43.

- *Matvalis* -

Dorazili k jeskyni nedlouho po západu slunce. Přísně vyhlížející muž, který tam na ně už čekal, je vyzval, aby vstoupili do vody a vešli dovnitř. Brodili se proti mírnému, avšak ledově studenému proudu, a sotva se ocitli ve skalní chodbě, poznali, že uvnitř planou ohně. V prostorné síni, kterou už předtím poznali a kterou si bezpochyby zapamatovali, šlehaly plameny velkého ohně. U sloupu, nahoře zakončeném hrubým náznakem dvojice lidských hlav, už postával Selis Godchalis, opírající se o berlu s bronzovým býčkem. Přívěšky z kovů i z jantaru v záři plamenů vyzařovaly a třpytily se. U jeho nohou stála proutěná klec s holubem. Ale co bylo nejhlavnější, Selis Godchalis měl na krku božský nákrčník. Takže nebude hovořit jen za sebe.

Mladíci si odložili zbraně i ostatní věci a posedali kolem ohně. Vděčně přijali dřevěné misky s polévkou, které jim rozdali dva muži. Matvalis se zahleděl na rozlehlý otvor skalního okna, kterým viděl zamračené nebe.

„Zavolal jsem vás tady,“ pronesl Selis Godchalis zvučným hlasem, „abych se s váma pro zbytek roku rozloučil.“

Takže pro zbytek roku, říká si Matvalis. A pak? Co bude potom?

„A vy se jistě ptáte, co bude potom,“ svatý kmet přesně odhadl jeho slova. „To vám ještě neprozradím. Ale celou zimu přečkáte v Dhedakmě. Uvidíte tam stopy po práci dávných předků. I vy tam budete pracovat jako kdysi dávno naši pradědové i jejich pradědové. A ve spánku vás budou navštěvovat. Tam budete pracovat po dobu několika úplňků, jako byste spali. Bude to váš medvědí spánek, i když stále od vás očekávám vlčí bdělost. A pak se tady sejdeme. A zde se z vás stanou opravdoví medvědi a vlci. A budete dýchat pro tuto krajinu. Tato země vás potřebuje.“

Vzápětí jeden po druhém usínali. I Matvalisovi vyklouzla miska z rukou a dutě zazněla na ztvrdlé hlíně.

44.

- Krogala -

Přihlásily se jí dny měsíční krve. Napřed se bála, co na to řekne Lemota Gedurcha, avšak co, pomyslela si, když se vzpamatovala z úleku. Asi by měla více důvěřovat bábě Bokertě. Vědma určitě věděla, co říká. A její úsměv? Jako z jiného světa. Takto se určitě usmívají jenom ti, kteří vědí úplně všechno.

Učinila, co bylo zapotřebí, a šla vyhledat starou Kerchepu, kterou zastihla, sotva překročila práh domu. Čarodějnice Kerchepa se rozesmála a dokonce se rozchichotala jako pomínutá, ale najednou zvažněla, dokonce se trochu zajíkla. Krogala okamžitě zjistila důvod. Z dálky, od rozevřené hlavní brány, je pozorně sledovala samotná Lemota Gedurcha. Silueta mocné ženy, budící respekt jistě u každého bez výjimky.

Když se matka Velkého Megha dozvěděla, o co jde, zachovala klid, jak se slušelo na její postavení. Obrátila se však na kolemjdoucí dívku, aby Krogalu odvedla do rudé chaty.

Rudá chata? ušklíbla se Krogala, ale nenápadně, aby neprozradila, že rozuměla. A připomínala si různé stany a přístřešky ze stepi, kde vždycky visel nějaký cár červené látky, nebo alespoň proužky, či vlněné nitě.

Ale co bylo pro ni důležité, že dívka, která ji odváděla, nemá daleko k Rafisovi, starému šedivci. Vždyť ji už tolikrát zahlédla vedle ženy, se kterou Rafis, jak tvrdil, žije pod jednou střechou.

Dívka ji odvedla k chatě, na jejíchž dveřích visel kousek červeného plátna. Ukázala na dveře a chtěla hned odejít, avšak Krogala na ni zavolala: „Laskavá! Moc laskavá! A pozdravuje doma mladé, staré! I ty, co popel hlava! A ty jméno?“

„Gouga!“ usmála se dívka vděčně. „A ten popel hlava se bude líbit!“

No, aspoň někomu se líbí, co řeknu nebo udělám, pomyslela si Krogala. A nesměle vykročila ke dveřím s kouskem červeného plátna.

45.

- *Matvalis* -

Skalním oknem se rozlehl řev ptáků, až to uši trhalo. Kdosi zacloumal Matvalisovým ramenem. Přísný muž, který je po setmění přivedl do jeskyně.

Matvalis se posadil, z ohniště příliš tepla nešlo a v jeskyni docela táhlo. Chlad, vyvěrající kdesi hluboko v podzemí, dotěrně zalézal pod kůži, dokonce i do kostí v celém těle. Matvalis raději vstal a protřepával si ruce a nohy a dlaněmi si otíral ramena. No jo, spát by tam už nechtěl. Zvláštní místo. Pro spánek i pro bdění. A pokud si něco z celé noci připomíná, pak hlavně to, co pověděl Selis Godchalis. Že budou jako medvědi a vlci. A ještě k tomu. Ale to se mu zdálo ve snu. Podivný průvod a světla ohňů. Šeptání a výkřiky, žádné normální rozhovory a řeči. Jenom šeptání a výkřiky. Ale nikoho přesně nerozeznal. Samé stíny. A plápolající ohně. Šlehající plameny. Avšak ohně nesvítily nikde kolem, jenom v sobě. Všude samá tma, ohně a stíny.

Vstávali i další mladíci, stejně prokřehlí jako on. Také oni se snažili hýbat a třepat sebou, aby se trochu zahřáli.

Přísný muž jim rozdál dřevěné misky jako večer. Do nich z kotlíku nabíral dřevěnou lžící vařené kroupy s masem. Tentokrát ale neusnuli. Spíše procitli. Teplé jídlo jim přišlo vhod. To nejlepší, co mohli dostat.

Ještě nedojedli a přísný muž postavil Matvalisovi k nohám klec s holubem.

„Tuto klec předáš Brodangisovi, svatému muži, který na holuba přidá svoji značku a vypustí ho. Až holub přiletí, poznáme, že jste dorazili na místo a jste v pořádku.“

Objevili se další dva muži a přinesli dvě krosny s jídlem. Zvlášť postavili plný měch. Jeden z mladíků ho otevřel, aby se podíval. Zrní.

„Krmení pro holuba. Zbytek pro vás, na placky,“ prohodil jeden ze dvou mužů na odchodu.

„Raději jsme krmiva přidali,“ zase se dal slyšet přísný muž. „Kdybyste se třeba hodně zdrželi. Takže napřed půjdete na západ.“

A pak zase daleko na poledne, pomyslel si Matvalis. O tom místě ví přece každý. Jenomže bude třeba se vyhnout dhurgisům i Skendům.

46.

- Krogala -

Docela jí vyhovovalo, že se ocitla mezi ženami, které si myslely, že jim nerozumí. Rozmlouvaly běžným jazykem a nikoliv tajnou řečí žen. V chatě, označené kusem červeného plátna, jich zastihla napřed pět, většinou mladé, z toho dvě svobodná děvčata. Žádnou z nich předtím neznala, ani nepotkala. Vládl mezi nimi klid a smích. Vyprávěly si neustále, pořád měly o čem hovořit. Krogala se tak většinou dozvídala o lidech, které sice neznala a jejich jména jí nic neříkala, ale samozřejmě jí všechno zajímalo. A došlo i na jednotlivé dhurgisy, dokonce i na Lemote Alkonise. A také pochopila nějaké narážky na sebe. Natolik měly jistotu, že jim opravdu nerozumí, že hovořily směle. Byla pro ně namyšlenou a rozmazlenou dcerou mocného Skenda. Dokonce i jedna ze skendských žen ji nesnáší a přeje jí nejhorsí. Lemote Alkonis tím, že se s ní oženil, jenom dělá to, co po něm chtějí nejpřednější ze Skendů. Aby ji zkontroloval. Jedna z žen sice řekla, že Krogala jí připadá jako normální mladá žena, vypadá dobře a může být docela příjemná, ale povídá se o ní, že se chová spíše jako muž, než jako žena. Ještě, že už není zasvěcenou bojovnicí. Měla by se stát matkou a porodit syna. Potom se všechno uloží zdárně.

Nesmírně si přála, aby se jí začalo škytat. Hodně škytat. Občas se nějaký náznak škytavky projevil, ale příliš slabě. Co je s ním? Co takového dělá?

Ještě toho večera slyšela ženy mluvit o rozdílných zvycích některých Atreisů, které oni sami objasňují, že si je žádají mrtví předkové. Třeba jeden Atreis nechá krutě popravit svoji ženu, přistiženou při cizoložství. Klidně poručí, ať ji nabodnou na kůl. A jiný Atreis, jehož dvorec je od toho prvního vzdálený necelý půlden cesty pěšky, zase přenechává své dvě ženy i dcery cizincům, kteří přijdou na návštěvu a on jim chce dát najevo úctu. Takový zvyk si vyžadují jeho dávní předkové a on se jim nehodlá protivit.

Na druhý den dvě ženy odešly a přišly další dvě, které hovořily ještě neúnavněji. Ale aspoň se Krogala dozvěděla o místních lidech. Akorát si

nezapamatovala jména. Stejně se jí zdálo, že kolikrát ani o jména nešlo, nýbrž jenom o jakési přezdívky. Ženy hovořily i v noci, což ji několikrát probudilo. Nelitovala, neboť se pořád něco dozvíдалa.

Třetího dne odešla obě děvčata a přišla mladá dívka, docela rázná a vcelku pohledná. Představila se jménem. Bebela. Do hovoru se s nikým nedávala. Zato za ní chodila jiná dívka, se kterou se dobře znala. Ta nesměla dovnitř, proto spolu hovořily přes pootočené dveře, anebo venku, poblíž chaty. Krogala rozhodně nemínila naslouchat, obzvláště když obě stále jenom šeptaly. Avšak zřetelně uslyšela jméno Gudmegis. Nic víc se nedozvěděla, avšak obě dívky ji nesmírně zaujaly. Určitě o něm vědí. Kde se zrovna ukrývá.

Hodně ji překvapilo, že zahlédla, jak dvě ženy přicházejí od boudy, která stála těsně u hradby. Nesly krosny, docela těžké. Prošly kolem chaty s červeným plátnem a za chvíli tudy šly zase nazpátek, ovšem krosny měly lehoučké. Nato si ženy za Krogalinými zády něco začaly povídat o holčkách, které chodí dírou v hradbě. Žádný z mužů o tom průchodu nic neví.

Skvělé! rozesmála se Krogala a snažila se, aby žádná z žen nepoznala, že jim rozuměla.

Takže díra v hradbě. A Velký Megh o ní určitě neví. Jinak by zuřil. A ještě k tomu jak!

Prostě takové malé ženské tajemství. Něco jako škytáníčko u provdané.

47.

- Rafis -

Jestli v posledních dnech někdo starému šedivci Rafisovi připadal hodně protivný, pak určitě Vekvera. Dokonce nesnesitelná. Čím víc se jí nehezka Angua kořila a poslouchala ji na slovo, tím víc si Vekvera dovolila. Nikdo neměl odvahu se jí vzpírat. A Rafis? Ani nápad! Proč by měl?

Takže něco musel udělat. Aby aspoň trochu utišil svědomí. Zastihl Anguu u jejího lůžka. Sňal si z krku jantarový náhrdelník s medvědí drápem, zmuchlal jej a vložil do dlaní nešťastné Atreisově dceři. Avšak náhle se mezi ně postavila Vekvera.

„Ukaž, co to máš!“ sebrala sestřenici náhrdelník, chvíli si ho prohlížela ve svitu zavěšených kahanů a pak si ho sama převlékla přes hlavu a zavěsila na krk. „Je můj! Líbí se mi.“

A opět protivná! Po pravdě, stejně se od ní nedalo čekat nic jiného.

Už jí nestačilo, že na ni jedinou ve světnici nebylo vidět za zástěnami, které jí musel postavit Bhel. Zrovna si vymyslela, že chce své lůžko u dveří mít zakryté. Aby už vůbec nikdo neviděl, když odchází, nebo se vrací. Kdykoliv, třeba až k ránu. Ale stejně všichni slyší, když se v noci rozléhá její sténání, vzdychání i pištění.

Nezbylo než poslechnout. Oba s Bhelem rozebrali nevyhovující zástěny a díky Ovistře si u místních vyžádali několik desek. Zrovna, když se chystali pro ně dojít ke stodolám, Rafis se ještě rozhlédl, zda nehrozí nebezpečí. Nic tomu nenasvědčovalo. Nikde nikdo cizí nechodil, ani nepostával. Jenom několik místních mužů a žen, které už dávno zná a oni znají jeho.

Hezky vyhlazené desky stály opřené o kraj slaměné střechy. Vybrali si po dvou a odnášeli si je. Jen několik kroků stačilo, ale...

„Rafis!“ ozvalo se rázně za jeho zády.

Prudce se otočil. A poznal, že je zle.

Přicházelo k němu několik mužů. Moc dobře je zná. Potkat je už nikdy nechtěl. Ani za nic.

Konugu Arvis. Bratr Okrise, jehož měl Rafis doprovázet na jeho cestě do jiného světa. A vedle něho Ormagh. Arvisův syn. Dva mocní Skendové, vůdci bojovníků.

Je zle, uvědomoval si.

Je příšerně.

Tohle nechtěl!

„Rafisi, nedoufal jsem, že tě ještě uvidím, a dokonce tady,“ Konugu Arvis ani nečekal, co oslovený řekne. „Víš, co tě čeká?“

Rafis pustí desky na udusanou hlinu, až dřevo zazvoní a zaduní. „Ale já už patřím k jinému ohni. Do klanu Atreise Grozdise.“

„Lumpe!“ zasyčel mladý Ormagh, odvazoval si od pasu tenký řemínek a zkoušel rukama jeho pevnost.

„Atreis Grozdis je významný muž,“ snažil se Rafis, aby ho nechali.

„Už není,“ ušklíbl se Konugu Arvis a kývnul, aby se ho Ormagh chopil. „Býval hodně mocný, ale už není. Ale i kdyby byl.“

Rafis by nejraději utekl, avšak dobře věděl, že by neunikl.

„Můj drahý bratr tě měl rád,“ suše pronesl Konugu Arvis. „A ty jsi zradil.“

Ormagh prudce trhl Rafisovou paží, pak druhou. Začal svazovat.

Bhel, stojící blízko, také shodil desky na udusanou hlinu. Vypadal sklíčeněji, než jeho starý druh:

„Rafisi, co já bez tebe?“

„Rychle za Krogalou,“ otočil Rafis alespoň hlavu v jeho směru. „Ona se přimluví, uvidíš.“

Bhel už na nic nečekal. Rozběhl se. V běhu se ještě ohlížel. V hrůze, že svého přítele už nikdy neuvidí živého.

48.

- Krogala -

Zvenčí dolehl dovnitř jakýsi křik. To křičela nějaká žena. Nesmírně zoufalá.

„Rafis! Skendové vzali!“

Co? Rafis! Že ho odvedli Skendové!

Krogala se vyděsila. Její vždy přívětivý Rafis. Šedivec Rafis.

Jenom si pomyslela, že už je po očištění, jinak by nesměla mezi lidi. Zanechala všeho a vyběhla před dlouhý dům. Dhurgis bránil ve vstupu ženě. Zrovna vdově, se kterou Rafis žil.

Už na vdovu chtěla zavolat v místní řeči. Nedbala přitom, že prozradí, co skrývala.

Avšak mladík vedle ní, zrovna ten, kterého už nejdnou viděla s Rafisem, spustil skoro skendsky: „Rafis nebezpečí! Odvedl Konugu Arvis!“

Můj otec? zděsila se ještě víc. S Rafisem je to hodně špatné.

Najednou ji vůbec nezajímalo, co by měla udělat. Jak se obléct, co si dát na hlavu, kým se nechat doprovázet.

Rozběhla se k otevřené bráně. Dhurgisové jí v ničem nebránili. Jenom na sebe vzájemně ukazovali rukama, že co asi měli dělat. Za ní se rozběhli Bhel i vdova. Hodně vzadu pospíchalo několik zvědavců, kteří však zůstali před táborem Skendů. Neměli odvahu vstoupit, ani se pokusit.

Zato Krogala odvahu měla, následována Bhelem a vdovou.

Skendové, postávající na stráži, ji poznali a vůbec jí nebránili vstoupit. Ani Bhelovi, ani vdově.

Zamířila přímo k otcovu stanu, opatřeném znaky klanu a důstojenství.

Otec zrovna vyšel ven, nejspíš někým upozorněný, kdo za ním přichází. Vůbec se netvářil přívětivě.

„Co tu chceš, ženo Velkého Megha?“ procedil cize skrze zuby.

„Otče, přišla jsem...“

„Už nejsem tvůj otec a ty nejsi moje dcera a tady není tvoje rodina, ani tvůj klan.“

„Já vím,“ vzdorně si dala ruce v bok. „Uctívám jiný oheň, ale za to já nemůžu.“

„Tak proč jsi přišla?“ ohlédl se velmož po svém synovi Ormaghovi, který zrovna vyhlédl ze stanu, než z něho vystoupil ven.

„Daruj Rafisovi život, prosím tě,“ nechala si ruce v bok. „Moc tě prosím.“

„Oroduješ za zrádce a přitom jsi věděla, kde je. Můj bratr Okris ho měl rád jako svoji krev. A on? A ty? Jak to, že jsi o něm nic neřekla?“

„Už na něho nemáš právo, otče,“ trvala na svém. „Patří jinému ohni a jinému klanu.“

„Půjde za mým bratrem Okrisem. Ale ne ve cti jako by šel, kdyby nezradil. Jako vyvrhel. Bude umučen a roztrhán psy.“

„Tak jeho považuješ za zrádce, přestože uctívá jiný oheň. A mě nepovažuješ za dceru, protože i já uctívám jiný oheň.“

„Dost už, Krogalo,“ s obavami se velmož ohlédl kolem dokola po zvědavcích, kterých přibývalo. „A hlavně tu nekřič.“

„Tak dobře, otče,“ přistoupila až k němu a spíše už jen šeptala. „Nepovažuješ mě za dceru. Ale já to nebyla, kdo chtěl, abych se vdala za Velkého Megha. To Velký vůdce Sikela a jeho veš Dheilana se mi pomstili a ty jsi souhlasil. Ty, ctěný Konugu Arvis. Ale abys věděl, tak Velká bohyně mě nepropustila. Pořád mě drží mezi svými družkami. Pořád jsem její lovkyně a bojovnice.“

„Ale to přece nejde,“ zůstal celý zkoprnělý. „Tak proto svatá Alchavtla rychle odjela. Ale to je děsivé, Krogalo. Já to nevěděl. Já to opravdu nevěděl.“

Chtěl se odvrátit a vzdálit, avšak ona ho pevně chytila za rukáv: „Tak teď to víš. Ani ty, ani já nevíme, co se stane. Ale teď je tady Rafis. Vždycky byl hodný na matku i na mě. Kolikrát jediný, kdo s námi mluvil. Hodně mi připomíná matku. Chci po tobě až tak mnoho?“

Hodně se sebou zápasil, což na něm poznala. Nakonec se obrátil k Ormaghovi: „Rafisovi dávám milost. Ať jde, kam chce. Hlavně ať ho už nikdy neuvidím.“

Ormagh, silně ohromený, pokynul dvěma ozbrojeným strážcům a ti z jednoho stanu vyvedli sputaného Rafise s krví ve vlasech a vousech.

Strážci mu rozřezali pouta a postrčili ho ke Krogale. Ukázala mu na jeho přítelkyni, vdovu, stojící poblíž se sepjatýma rukama a zrovna plačící štěstím.

Krogala ještě zavolala na otce: „Co moje kobyłka?“

Velmož se otočil s poněkud rozpačitým úsměvem: „Chybí ti?“

„Moc mi chybí.“

„Ty jí taky. Ani nechtěla žrát.“

„Chuděrka moje!“ povzdychla Krogala. „Kobyłka i celá step.“

„Chtěla bys ji, Krogalo?“

„Chtěla.“

„Nedám,“ rozesmál se. „Ale tady ji máš a vždycky za ní přijď. Pokaždé ji prožeh po kopcích a dolínách, ať nám tady netuhne.“

Otče...

49.

- Krogala -

V bráně na ni čekala stará skendská čarodějnice Kerchepa a odvedla ji do domu Lemoty Gedurchy. Matka Velkého Megha se zrovna zabývala barevným vyšíváním plátna, napnutého na stočeném prutu. Spolu s ní vyšívaly dvě mladé dívky. Sotva Krogala vstoupila, Lemota Gedurcha poslala obě dívky pryč, což poslušně vykonaly.

„Moje milá,“ odložila své vyšívání. „Nemůžeš si chodit ven z dvorce, jak se ti zamane. Jsi ženou Velkého Megha. To přece víš.“

„Lemoto Gedurcho, já to vím, i to, že můj odchod byl nečekaný. Avšak do tábora lidí, od nichž jsem přišla sem, mohu přece kdykoliv. Jsem tam pod ochranou významného muže. A tím je Konugu Arvis.“

Matku Velkého Megha její odpověď nenadchla: „Konugu Arvis přece nemůže chtít, abys ho poslouchala jako dcera. To se změnilo.“

„To ale nemám na mysli, on mě požádal, abych se věnovala kobylce, která mi ještě nedávno patřila.“

„Mohl ti ji přece věnovat.“

„Mohl, ale neudělal to.“

„Tak si vyber koně ze stád Velkého Megha. Má jich snad málo?“

„Ale moje kobylka je jenom jedna jediná na světě. A nesmí se utrápit hladem.“

Ani jedna, ani druhá neuhnula pohledem, dokud Lemota Gedurcha opět nesáhla po svém rozešitém plátně na stočeném prutu a dokud nezavolala na obě dívky, které způsobně čekaly za dveřmi, aby se k ní vrátily.

Rozhovor skončil. Krogala se mohla vzdálit, nikdo ji nezdržoval.

Venku před domem na ni čekal šedivec Rafis. Na jeho vlasech ani vousech už neviděla žádnou krev. Jistě se už stačil umýt.

Hleděl na ni s vděkem v očích: „Krogalo, děkuji ti. Zachránila jsi mi život. A také jsi mě uchránila od hrozného utrpení.“

„Ale já za to něco chci,“ pohládila ho po vousech.

„A copak po mně chceš?“ považoval její slova za žert. „Co ty po mně můžeš chtít?“

„Abys mi domluvil setkání s Gudmegisem,“ zašeptala, aby nikdo neslyšel, hlavně kdyby poblíž náhodou někdo rozuměl skendsky.

„Zešilela jsi?“ zděsil se.

„Zešilela!“ rázně na něho pohlédla. „Musím s ním být. Za tři dny, přesně na našem místě.“

Zíral na ni, jako by přišla z jiného světa, nebo aspoň z podzemí: „Jak to mám udělat? Nevím, kde zrovna je.“

Přitáhla ho za bradu a přiblížila rty k jeho uchu: „Někdo to tady ví, ale nikomu o mně nesmíš...“

Horlivě přikývl: „Nikdy neprozradím.“

A pak jednal podle toho, co se od ní dozvěděl. A ještě toho večera pozorovala škvírou dveří, jak obě, Keslina a Bebel, vyprovázejí mladičkého jezdce a ten venku za bránou pohnal koně do cvalu.

Takže pochopila. Rafis splnil, co měl splnit. Všechno ostatní ať podpoří bohové. Velcí i malí. Především její bohyně s vlídnou tváří.

50.

- Gudmegis -

Se zprávou přišel Atreis Glankis osobně. Gudmegis zrovna ukusoval z hroudy sýra a mezitím si přebrušoval ostří svých dýk. Když uviděl velmože, obcházejícího boudu s ohradou, a ubezpečil se, že je úplně sám, odložil dýky a vyšel mu naproti.

Pozdravili se a Atreis se ohlédl do dálky po pastýřích a stádech, dlaní si clonil oči.

„Mám zprávu, Gudmegisi. Posílá ti ji starý šedivý muž jménem Rafis.“

„Rafis?“ potěšil se Gudmegis. „Kde vlastně je?“

„Ve dvorci Velkého Megha. Patří k lidem, sloužícím Angui, dceři Atreise Grozdise.“

„Angua měla být ženou Lemote Alkonise, pokud vím.“

„Místo ní má souložnici, její setřenici Vekveru.“

Gudmegise to až zasáhlo: „Koho? Vekveru?“

Snad ne! Skoro ani nedýchal.

Velmož ale o Vekvěře moc mluvit nechtěl: „Vím, že vy dva se znáte. Ta holka Vekvera měla sloužit dceři Atreise Grozdise, ale to se obrátilo. Angua slouží Vekvěře. Ta si to zařídila. Ale kvůli tomu jsem nepřišel. Rafis ti vzkazuje, že jistá osoba, a já nevím, jestli to je žena nebo muž, se chce s tebou sejít na tom samém místě, kde jste se už setkali. Říká ti to něco?“

Byl z toho zmatený. Napřed Vekvera a potom ten vzkaz. Samozřejmě, že dobře ví, co tím ta osoba míní. Je to Krogala, nikdo jiný to být nemůže. Ale proč se s ním chce sejít? Je to nebezpečné. On se o sebe až tolik nebojí. Strach má o ni.

Ale to o Vekvěře, nikdy by to do ní neřekl. Setkávali se spolu, mysleli si, že o nich nikdo neví, ale možná se mýlili. Byly to nádherné chvíle. A vždy ve strachu, že je někdo vyruší, nebo přímo dopadne. Dosud nic lepšího neprožil, než krátké chvíle s ní. Avšak s Krogalou je to něco úplně jiného. A že Lemote Alkonis má Vekveru za souložnici? Je opravdu moc pěkná. Ale

Krogala je úplně jiná. Jiná než Vekvera, jiná než všechny dívky a ženy, které kdy uviděl. V ní je něco zvláštního. Něco, co Vekvera nemá, ani nikdy mít nemůže. Je třeba to prožít, aby člověk pochopil.

Úporně se zamyslel. Po chvíli přestal. Hodně silné škytání mu odpovědělo. Naprosto spolehlivě. Nic jiného ani nečekal.

51.

- Krogala -

Nadešel den, na který se tolik těšila. Vždyť pochopila, že už dostal zprávu. A že jí odpověděl. Nic jiného to nemohlo být. To silné škytání. Jedině on.

Tím spíš jí všechno mohlo vyjít, neboť její muž za ní dosud nepřišel. Ani nemohl přijít, neboť se svými dhurgisy navštěvuje velmože v jejich dvorcích. O čem jednají, pro ni není až natolik důležité. Zato důležité pro ni je, že jí může vyjít, co si předsevzala.

Odhadla čas, který potřebovala, a z ničeho nic se vydala sama a pěšky do tábora Skendů. A rovnou ke své milé kobylce. Ta hned pookřála, hezky se po ní dívala a příjemně zafrkala a zahrabala, napřed jedním kopýtkem, pak druhým. Všimla si, že do tábora míří kupecký průvod. Ohlížela se, jestli náhodou neuvidí kupce Odujise, který v táboře u Molbery hovořil o tom, jak snadno lze dobývat kořist daleko na západě. Avšak nikde ho nezahlédla. Ani vpředu, ani vzadu.

Vyvedla kobytku jako kdykoliv předtím za uzdu s blyštivými plíšky a s připevněnou ozdobnou dekou s trásněmi na hřbetě. Napřed ji jenom vedla. Pak teprve, až je před zvědavými zraky z tábora zakryly první houštiny, vyšvihla se kobylce na hřbet a hnala ji směrem, který nejenom znala, ale v myšlenkách si všechny podrobnosti opakovala už nejednou. Mnohokrát! Byla si jistá, že zvědavce z tábora zrovna víc zaujmou kupci, než ona.

Až konečně zahlédla ten vrch. A on tam na ni určitě už čeká.

Poháněla kobytku, aby si pospíšila, na odpočinek přece bude mít času dost.

Už je docela blízko a ona ví přesně, kde ho má hledat. Vždyť to místo poznává.

Avšak najednou. Co to je? Kdo to za ní jede?

Donesl se k ní dusot kopyt, uviděla i rozvířený prach. Na cestě, po které přijela.

Skendové! Mezi nimi poznala Ormagha, svého bratra. Je s nimi i jeden dhurgis, mladý muž.

Už přijíždějí až k ní.

Hrozná smůla!

52.

- Gudmegis -

Také on se vyděsil. Z úkrytu ji pozoroval, jak přijíždí. Moc se na ni těšil. Šíleně moc. Znovu se jí dotýkat.

Jenomže za ní se tryskem hnali Skendové. A s nimi jeden dhurgis. Poznal, že jedou za ní, že o ní moc dobře věděli, kterým směrem jede. A také viděl, jak se zatvářila nešťastně, že ji dostihli. Vždyť ona ho vyzvala, aby tam dorazil.

Z úkrytu viděl, že s Krogalou mluvil mladý Skend, podle zbroje a šatu velmi významný. Možná její bratr. On ho nezná, ani nemůže znát.

Mladý bojovník jí podle všeho vyčítal, že sama odjela tak daleko, a najednou se zahleděl směrem k jeho úkrytu.

To snad ne! Až ho přejel mráz. Ale přece ho Skend vidět nemohl, je dobře ukrytý. Křoví je husté a on je opatrný.

Mladý Skend sesedl s koně a zamířil do houští. Avšak úplně jinde, než kde se ukrýval Gudmegis. O něco dál. Takže klid. Ten jde určitě vykonat potřebu a za chvíli se vrátí ke koním, nasedne a všichni odjedou. Horší je, že s sebou vezmou i Krogalu. Kdo ví, jestli se spolu ještě někdy uvidí. Zda se ještě potkají.

Sáhl si na hrud', kde ukrývá talisman. Moc a moc si přál štěstí. Pro sebe i pro Krogalu.

Něco zaslechl. Téměř za sebou. Ani se nestačil otočit. Kdosi ho zezadu udeřil do zad a prudce ho strčil. Propadl křovím a spadl do vysoké trávy. Nad ním stál ten skendský mladík.

Určitě nešel vykonat potřebu. Nejspíš se mu zablýsklo něco z toho, co má Gudmegis na sobě. A pak ten jeho úskok. Skvělá lest. Škoda, že něco takového podcenil.

Takže už ho mají.

Pěkné štěstí! Co ten jeho talisman?

Skendové na koních přijíždějí k němu. Blíží se i dhurgis, který je s nimi. Ten si Gudmegise obzvláště pozorně prohlíží. Určitě se oba už viděli. Možná nejdnou. Ale on na těle nemá žádné tetování, proto ho jistě nebudou považovat za nebezpečného.

Vtom se ozvala Krogala. Hbitě sjela s koně a vytrhla skendskému mladíkovi z ruky řemen, kterým se podle všeho chystal Gudmegise spoutat. Cosi pověděla a jenom se ušklíbla. Skendové se rozřehtali. I mladý velmož, který ho vystrčil z úkrytu a chtěl ho spoutat.

Krogala k němu přišla a dvojitým prudkým trhnutím mu vyrvala obě dýky z pouzder. Zastrčila si je za široký pás vedle své dýky a pochvy s mečem. Pak mu svázala ruce za zády. Nejenom v zápěstí, ale i v loktech. Když se jí pátravě zahleděl do tváře, obrátila se tak, aby viděl jenom on, a sotva znatelně mrkla oběma očima najednou. Přitom opět něco prohodila hrubým hlasem, čemu se Skendové řehtali.

Zřejmě pochopil, co měla v úmyslu. Vůbec se nebránil. Na to stejně už bylo pozdě.

Porvala ho za spoutané ruce a postrčila ho mezi křoviny. Strkala ho dál. Nahoru. Skendové za ní ještě pokřikovali.

Pochopil, že ho před nimi uráží a chystá se ho těžce zřít. Avšak něco mu v tom nějak nesouhlasilo. Tušil a věřil. Že všechno je jinak.

A nespletl se.

53.

- Gudmegis -

„Křič, že tě to bolí,“ pošeptala mu zblízka do ucha, sotva jezdcům zmizeli z dohledu.

Zařval, jako by kdovíjak trpěl. Od cesty se ozval smích a řehot. Dokonce i výskot a ostré i táhlé pohvizdování.

Přetála mu pouta a vrátila obě dýky, které si chvatně zastrčil do pouzder.

Objala ho: „Milý, chci tě.“

Přisála se mu na rty. A pak mu hodně zblízka pošeptala do očí: „Chci tvé zrno. Tvoji šťávu. Hned teď. A hned tady. Možná se už nevidíme.“

Vykřikl, jak nejsilněji dokázal. Šíleně a dlouze.

Objali se. Ztratil ponětí o čase. Ocitl se úplně v jiném světě. Dokonce v takovém, o němž dosud nikdy ani neslyšel. Skoro jako by ztratil vědomí. A probírala ho až nesmírná síla, která z něho něco prudce vytrhla a nesmírnou mocí to vyvrhla ven. Jenom ho napadlo, že tak nějak zasévají své zrno bohové do božských matek.

Viděl na ní, že ani jí se nechtělo vstát. Ale musela, poněkud se jí motala hlava a nohy jí nechtěly poslouchat, ale přešlo to. Zatímco se oblékala, zašeptala: „Zakřič.“

Zařval, jako by ho řezali i s kostmi. Opět se k nim donesl veselý smích i řehot, výskot a hvízdání. Od cesty, zatím z bezpečné vzdálenosti.

Trochu se upravila a vytasila dýku.

„Milý, musím ti pustit krev, ale jenom trošičku.“

Co? Krev?

Avšak nebránil se. Nařízla mu paži pod loktem, zbarvila si dlaň jeho krví a pomazala si hlavně ústa, líce a krk. A také obě ruce. Urvala kus jeho haleny a paži mu pevně stáhla a zavázala.

„Křič,“ zašeptala ještě.

Zařval a od cesty opět zaznělo veselí.

„Krogalo,“ sáhl jí na ruku. „Uvidíme se ještě někdy?“

„Já tě vidím pořád.“

Už nevyhlížela, jako před pouhou chvílí. Tak něžně a odevzdaně. Spíše jako pravá bojovnice, odhodlaná, dravá a krvelačná. Až taková, která krev nejenom pouští z žil, ale i radostně chlemtá.

„Jenom na tebe jsem hodná, a na ostatní zlá,“ odvrátila se a pochopil, že najednou je z ní úplně jiná bytost, než jak ji sám poznal. A než jaká byla před docela malou chvílí.

Sotva rozhrnula křoví a ti u koní ji uviděli, začali rvát a běsnit úžasem.

Tak přece jenom štěstí! Talisman, skvělý. Moc skvělý!

Gudmegis se snažil ještě stáhnout obvaz, který zcela prosákl. Ale zdálo se, že tok krve se zastavil.

Krogala hrdě nasedla na koně a v čele jezdců se vzdalovala tam, odkud přijela. Jezdci se usmívali, řehtali se a výskali a něco mezi sebou provolávali. Akorát dhurgis, jediný mezi nimi, se ohlížel zpátky, někam k jeho úkrytu. Jako by se mu na tom všem něco nezdálo.

Náhle měl pocit, že ho někdo sleduje. A hodně zblízka. Dokonce tři postavy. Temné v pláštích s kapucemi. Že stojí stranou a dívají se. Ohlédne se. Nikde nikdo. Zase ten pocit! Ale teď už ví, kdo jsou ti tři. Vytáhl to přece z Mendhise Deruchise. Tři tajemní svědkové, kteří se objeví, zrovna když se přihodí něco mimořádného.

54.

- Gudmegis -

Právě dhurgis, který předtím přijel se Skendy, se po chvíli blížil po cestě. Hnal se, až prach stoupal od kopyt koně. Přijel přesně tam, kde předtím zastavili Skendové. Sesedl s koně a se sekerou v ruce se vydal do houštin. Mířil tam, kde se stále ještě ukrýval Gudmegis.

A ten už se chystal na střet. Jenom si nebyl jistý. Vůbec si nebyl jistý. Vždyť palici nechal u pastýřů. Dýky v jeho rukách, uvidí se. Jenomže on s nimi ještě neumí. Dosud se nic nenaučil. Zná jen to, co mu poradil Mendhis Deruchis.

V sázce je příliš. Nejenom jeho vlastní život. Ale i osud Krogaly. Hlavně její osud.

Pokud dhurgis nenajde tělo, nebo aspoň spoustu krve. Nebo něco jiného. Potom může být s Krogalou hodně zle.

Avšak to on nesmí dopustit! Opět si sáhl na hrud', kde ukrýval talisman. A přál si, ať to přežije. On, ale i ona. Oba.

Co mu poradil moudrý Mendhis Deruchis? Odříznout nepřítele od vzduchu, od země, od světla.

A on? Utéct nemůže. Nemá kam. Za jeho zády je svatý prostor. Tam nesmí. Na větvích visí kůstky, označující hranici. A před ním? Křoviny, tu hustší, tu řidší, i pásy vysoké trávy.

Zařídí se přesně podle rad moudrého kmeta Deruchise. Tak snad ten děd, co vyskočil z muchomůrky, nepřeháněl.

Stejně mu nic jiného nezbyvá. A dhurgis se přibližuje. Skoro jako by ho přímo viděl.

Vyšel mu vstříc. Naproti osudu. Svému i osudu Krogaly.

Dhurgis ho uviděl, zastavil se a k sekeře vytasil ještě dýku, jejíž čepel se až zasvítla.

Byl to jeden ze dvou dhurgisů, kteří se k němu vrátili zpět, aby si ho prohlédli pořádně, když se vezl na korbě vozu se dvěma kováři. Tehdy ho nechali jít. Teď už je to jiné. Už se blíží.

Takže teď.

Udělal přesně to, co si mnohokrát představoval. Zakroužil dýkami a přesně se díval do míst, která na dálku jakoby odřezával od přicházejícího muže. Zdola, shora, z boků, i za ním i zpředu.

Přicházející dhurgis hleděl s vytřeštěnýma očima. Zřejmě si nevěděl rady s tím, co vidí. Zdálo se, že nějak váhá a dokonce i slábne.

Už mu zbývalo jen několik kroků. Zastavil se.

Gudmegis pohlédl nahoru k mrakům, kde něco problýsklo. Nadechl se a mermomocí se snažil vydat ze sebe co nejhroznější řev. Nešlo to.

Přesto dhurgis klesl na kolena, jeho zbraně padly do vysoké trávy, a s vypoulenýma očima zasípal:

„Gudmegis sun Bergh.“

„Ano, jsem to já,“ řekl Gudmegis a vykročil k němu. Použil dýku, aby toho muže zbavil života.

Jedním jediným řezem pod bradou.

Co mu zbývalo? Jenom si nebyl zrovna jistý, odkud pramenila síla a moc, která mu právě pomohla. Zda vězela v talismanu, nebo v dýkách. Nebo snad v muchomůrkách?

Ohlédl se po třech svědcích, zda je náhodou neuvidí. Určitě tady někde jsou! řekl si. Ale neviděl je. Ani ten pocit se mu nedostavil, jako předtím. Přitom se opět stalo něco nebývalého.

55.

- Krogala -

Noc strávila opět sama, což jí přišlo vhod. Stále u sebe cítila svého miláčka. Také cítila jeho myšlenky. Štěstí, že to vyšlo. Vypadalo to hrozně. Nejhuř, jak to vůbec mohlo vypadat. Ona to zvládla. Přímo božsky to zvládla. Úplně jako jedna slavná bojovnice ze zkazek. Provedla přesně to samé. Pouze ji napodobila. Svého milého vydávala za nepřítele a přitom s ním prožila něco úžasného. Přesně to se stalo. Určitě nikdy nezapomene na chuť jeho krve. Docela by ji zajímalo, jak chutná krev někoho jiného. Některých žen, některých mužů, některých dětí. Okusí ještě vůbec někdy nějakou krev? Nejradyji opět tu jeho. Kéž se s ním ještě někdy setká! Moc si přeje.

Akorát se necítí příliš dobře, dokonce jí zabylo tak špatně, že vyzracela celou večeři. A zrovna když zracela do mísy, kterou měla vždy připravenou pro každý případ, z ničeho nic se vedle ní zjevila vědma Bokerta. I v chabém svitu dohořívajících kahanů si všimla jejího úsměvu, který, jak se mohla přesvědčit, ji nikdy neopouští.

Stranou se zčistajasna objevily tři postavy žen, v temných pláštích s kapucemi. Ohlédla se po nich, ale nikoho neviděla.

Bokerta se nejenom usmívala, ale také tiše řekla: „Budeš mít dvojčátka, vím to. Děvčátko a chlapečka.“

A sotva to doznělo, bába se ztratila, jako se dým po rozplynutí ztrácí v jiném světě.

Vlastně tam ani ve skutečnosti nemohla být. Jak by odešla? Vždyť otočné dveře se ani nepohnuly. Ale tomu, co bába Bokerta pověděla, by ona věřila. Vždyť včera Gudmegis, a dnes...

Když pak dopoledne potkala bábu Bokertu před domem Lemoty Gedurchy, pozorovala na ní stejný úsměv jako vždy, akorát řekla něco jiného, než předtím: „Děvenko, své tajemství si hlídej, dokážeš to.“

Raději se jí ani na nic nezeptala. A navíc, docela to do sebe zapadá. Úplně všechno.

A ke všemu ještě se jí škytlo, a ještě několikrát. Upřela myšlenky, aby odpověděla.

Potom ještě čekala na další sen. Uvidí ještě tu zrzku? Tu z Molbery? Té noci žádný takový sen nepřilétl. Zato v ústech pocítila chuť krve.

56.

- Krogala -

Doléhaly k ní vzdechy, které tolik nesnášela. Přestože si zakrývala uši dlaněmi, stále je slyšela. Nepomohlo ani, že si všechny pokrývky nahrnula na hlavu. Nejraději by někam utekla. Ale kam? A zrovna teď, v noci? Jako by byla přivázaná, nebo zavřená v ohradě. Nebo zasypaná v hrobě. Avšak jedno ji těšilo. Jedno jediné. To, že v ní něco ožívá. Teď už nepochybuje. Akorát se zatím nikoho nemůže na to zeptat. Žádné zkušené ženy, žádné stařeny. Nikoho na světě. Musí si střežit své tajemství a raději se nezeptá ani báby Bokerty. Jistota je jistota. Přes to, co jí bába pověděla.

Ty vzdechy jsou strašné!

Že se ta ludra aspoň trochu nedrží!

Nejraději by je oba probodla oštěpem, aby to konečně přestalo. Zrovna jako jedna bojovnice ze zkazek. Avšak ona se k ničemu podobnému neodhodlá.

Ona má přece svůj záměr. A ten by jí měl vyjít. Třeba ještě tuto noc. Možná by to bylo nejlepší. Ať už to má konečně za sebou.

Jen trpělivě čekat.

Vzdechy ustaly a příchod Velkého Megha na sebe nedal dlouho čekat. Z ničeho nic se dveře pohnuly. Ani se neohlédla, jestli je to on. Kdo jiný by to byl? Na jeho nahé hrudi uviděla jantarové slunce na řemínku. Takové už předtím viděla. Na hrudi svého hrdiny. Vlastně ji ten kousek jantaru ani nepřekvapil. Vždyť jí Gudmegis zašeptal, že on a ne Velký Megh, je pravým synem Lemote Alkonise, zabitého v bitvě se Skendy.

Z Velkého Megha čpěl pot, jeho i té děvky, od které zrovna odešel. V životě se necítila hůř. Poddávala se mu, avšak připadala si spíše jako by do ní strkal nějaké věci, snad rukojeti dýky. Anebo dřevěné kolíky. I jeho samého pociťovala jako věc. A že by hekala a vzdychala, to by se jí hnusilo. Avšak věděla, že to tak musí být. Ku podivu ho její téměř netečná poddajnost vzrušovala, snad si připadal, jako by ji znásilňoval. Ale i jí to tak

připadalo. A poté, co musela poslouchat tolik vzdechů té štěnice, ji udivilo, že v sobě měl ještě nějaké zrno. Ale stejně jí to spíše připadalo, třebaže jen velice krátce, jako by se do ní vymočil, možná i vykálel, nebo vysmrkal. Nic z toho, co dvakrát prožila u svatého vrchu, se u ní neprojevalo. Vůbec nic. Vždyť její hrdina je úplně jiný. Jeho tělo bez tetování, jako u nějakého výrostka. Zatímco Velký Megh je celý potetovaný. Jako by pořád jen válčil. V bitvě, v souboji, i v lůžku se svojí ženou. On možná bojuje i se sebou samým.

Když vykonal své, lehnul si na záda. Mlčeli oba. V matném světle viděla jeho samolibou grimasu, která vlastně ani grimasou nebyla, nýbrž to byl jeho běžný výraz od chvíle, kdy ho uviděla poprvé. Tehdy se jí docela líbil. Tehdy. Ale její opravdový idol stál na jiné straně. Tam na východě i zde, na západě.

Chtěl po ní, aby si na něho sedla. Poslušně nasedla jako na koně. Pořád byl silný, snad nezdolný. Začala se posouvat jako po hřbetě koně dopředu a dozadu. Něco nesmírně příjemného ji začalo ovládat, až se toho zalekla. I na něm viděla, že si to užívá. Odněkud jí přilétla vzpomínka, jen útržek vzpomínky. Zkazka o prokleté. Zrovna, když se takto projížděla po muži, který ponižoval nejenom ji, ale i ostatní ženy a trýznil je, uškrtla ho. V tu chvíli pochopila, jak to v té zkazce doopravdy bylo. A že se to bezpochyby opravdu stalo. Muselo se to stát!

A teď se to také stane! Právě tak by se zachovaly Avdnoka a Ferchava, temné mstitelky.

Hbitě obemkla oběma rukama jeho krk a mačkala vši silou. Palci na ohryzek. Zdálo se, že celý tuhne, avšak brzy se začal zmítat. Držela ho a mačkala, jak nejsilněji mohla. Nedokázal odtrhnout její ruce od svého krku. Udeřil ji do tváře, až sletěla na rohože. Vrhł se na ni a začal ji mlátit pěstmi a kopat do ní. Zkroutila se a snášela jeho údery a kopance. Ryčel jako posedlý. Zmáčknuté hrdlo mu zřejmě nedovolilo pořádně ani hlesnout. A vůbec ze sebe nedokázal vydat slova, kterým by se dalo rozumět.

Už ani necítla žádnou bolest, jenom tupé údery. Z nosu ji vytékala krev, což poznala podle toho, že zprvu byla teplá a pak chladila. Olízla svoji krev. Chutná stejně jako jeho, Gudmegisova.

Přiběhli tři dhurgisové a společně ji spoutali na lůžku.

Nahý Velký Megh si prohmatával krk a pak jí zblízka křičel do potlučené a zakrvavělé tváře:

„Jestřábí děvko! Já tě naučím! Ještě budeš prosit!“

Ale ona se zrovna viděla v křoví pod svatým vrchem. O tom, že by ho někdy prosila, ani neuvažovala. Něco udělala, něco se stalo. A určitě se ještě něco stane. Prokletá z prastaré zkazky svůj čin krutě odnesla. Následky zde ponese Krogala. Opravdu nemohla jinak. Úplně všechno se v ní vzbouřilo, že to udělat musela. A to, že se jí několikrát škytlo, ji přimělo k úsměvu.

Navzdory ranám, které utržila.

57.

- *Matvalis* -

Drželi se směrů a trasy, kterou jim navrhl Selis Godchalis. Plížili se obezřetně. Jako vlci. Aby je neviděl žádný člověk, ani neucítil žádný pes. Tak se dostali do Dhedakmy, neboli do místa kamenů dávných předků. Už jenom samotný pohled ohromuje každého, podobně jako je tomu u Býčí jeskyně. Na kopcích i mezi nimi se už v pradávných dobách navršily hromady. Přímo haldy opracovaných kousků pazourku, většinou kolem jam, některých už kdysi zasypaných. Ale i haldy jsou částečně pokryté hlínou, z níž vyrůstá tráva. Matvalis i jeho druhové mnoho slyšeli o těchto těžebních jamách, avšak žádný z nich tam dosud nebyl. Vždyť o tom, který klan tam vyšle své muže, nerozhodují obyčejní lidé. Vždy jenom svatí muži. Hlavně Brodangis, zrovna ten, za kterým je poslal Selis Godchalis.

Neměli ani trochu odvahy se pustit mezi haldy a odkryté jámy. Muži, kteří tam posedávali na kamenech a štípali a otloukali kousky pazourku, si vůbec nevšimli, že někdo přišel. Hleděli si svého a bezesporu si svoji práci užívali, což Matvalis samozřejmě chápal. Vždyť se povídá, že takových míst je málo, kde je člověku dovoleno dotýkat se obyčejných věcí, kterých se v dávných dobách dotýkali předkové. Zrovna ti, po kterých zůstalo tolik kamenů a hlíny. Tolik úmorné práce, dřiny a umu. Nebylo těžké pochopit, že tito muži si připadají jako v jiném světě. Každý, kdo tam někdy pracoval, aby na místě zanechal své, byť jen nepatrné stopy, nikdy nezapomene. Vždyť nejenom jemu se naskýtá možnost vnímat práci předků. Také ti, kteří přijdou po generacích, budou vnímat i jeho práci. Vždyť i pro ně se stane jedním z těch, jimž náleží bezmezná úcta.

Zamířili k osadě z několika obydlí, odkud jim už přicházeli vstříc dva muži v dlouhých řízách s berlami se znaky slunce. Kráčeli důstojně, vědomi si svého významu.

Matvalis se postavil do čela mladíků a už z dálky mával rukama, že přišli v míru. Oba důstojní muži jim blahosklonně pokynuli s úsměvy, jako že ani žádné nepřátelství neočekávali.

Jeden ze slovutných svatých mužů se představil jménem Brodangis. Právě na něho je předtím odkázal Selis Godchalis. Jeden z mladíků podal Brodangisovi proutěnou klec s holubem a Matvalis mu sdělil, že má odeslat svůj vzkaz. A oni tam mají zůstat do jara.

„Do jara, povídáš?“ usmál se Brodangis a pohlédl úkosem na druhého muže. „Tak tedy pošleme našemu příteli vzkaz, že jste dorazili v pořádku. Já stejně tušil, že prorok chystá velké věci.“

Matvalis s ostatními mladíky nevěděli, co si mají myslet. Vždyť svatí muži vždycky konají něco velkého. Už jenom tím, že jsou.

Rejstřík jmen a názvů

Jména a názvy byly pro potřebu příběhu převzaté a volně upravené z indoevropštiny, což alespoň hodně vzdáleně může připomínat řeč dávného obyvatelstva střední Evropy.

Alchavtla – (bílá kobyla běží stepí) – velekněžka skendské Velké bohyně Machkaby

Angua – (vůně dobytka) – zaslíbená nevěsta Lemote Alkonise, dcera Atreise Grozdise

Atreisové – (otec oráčů) – čestné názvy velmožů, kteří stojí v čele svých klanů

Atreis Grozdis – (stahující se mraky) – mocný Atreis, otec Anguy, zaslíbené nevěsty Velkého Megha

Avdnoka – (uzda noci, pouta noci) – noční ženský zjev

Bebela – (silná včela) – Matvalisova přítelkyně z osady vojků, pomohla zachránit Tekase před Rivakisovou lstí

Bhel – (spadlý list) – chlapec z lesní osady u Molbery, doprovází Rafise

Bokerta – (čarující bába) – vědma, čte myšlenky

Brodangis – (bratr nebe) – předák posvátného okrsku v Krumlovském lese – v Dhedakmě

Dhedakma – (kamery předků) – doly na pazourek v Krumlovském lese, posvátný okrsek

Dheilana – (dítě stepi) – bojovnice, bývalá Krogalina družka, souložnice Velkého vůdce Skendů, velká intrikánka, nenávidí Krogalu

dhurgisové – (druhové ve zbrani) – bojovníci Velkého Megha

Dukana – (dcera kuny) – sestra Burkise a neteř báby Bokerty, obětována v Molbeře

Eremiš – (jarní spěch) – bojovník, který zradil svého dobrodince Velkého Megha, zabil ho dhurgis Chubis

Ferchava – (přepadávající v noci) – noční ženský zjev

Gludis – (hlubiny otevírající) – hlavní kovář, dohlízející i na těžbu a zpracování rudy v Moravském krasu

Gouga – (mluvící jahoda) – dcera vdovy Ovistry, Bhelova milá

Gudmegis sun Bergh – (drtící palice, syn rozbřesku) – hlavní postava příběhu, nové (hrdinské) jméno Tekasovo

Chonši Konugu Sikela – (vůdce nejvyšší zrozený pro boj) nejvyšší vůdce skendských klanů, nomádů z maďarských stepí

Chubis – (bosý zápasník) – nejvěrnější bojovník Velkého Megha, nechal pobít Matvalisův rodný klan

Karmegh – (zázračný krahujec) – starší Krogalin bratr, bojovník

Kerchepa – (černý čepec) – skendská čarodějnice, žijící v přízni Lemoty Gedurchy

Keslina – (česání lnu) – Matvalisova přítelkyně z osady vojků, dcera Atreise Glankise, pomohla zachránit Tekase před Rivakisovou lstí

Konugu Arvis – (vůdce, důvěřující orlu) – vůdce klanu nomádů, otec Krogaly

Krogala – (krahujčí hlas) – druhá hlavní postava příběhu, dcera skendského vůdce klanu Konugu Arvise, zasvěcená bojovnice

Lemota Gedurcha – (z hradeb, mocná bojovnice) – matka Velkého Megha, Lemote Alkonise

Lemote Alkonis – (z hradeb, bílý kůň) – Velký Megh, vůdce klanů v okolí dnešního Brna

Matvalis – (lovecká palice) – třetí hlavní postava příběhu, syn významného velmože, přítel Gudmegisův (Tekasův), psanec, vůdce strážců ohňů, zachránil Tekase před Rivakisovou lstí

Medlegis – (med lízající) – starý kovář, žijící na samotě nedaleko Býčí jeskyně, také zručný řezbář

Megh – (mocný) – titul nejmocnějšího z Atreisů v krajině (Velký Megh)

Mendhisové – (moudří) – předchůdci druidů

Mendhis Deruchis – (moudrý, řeč předků) – mudrc, který pečuje o Tekase od narození

Mendhis Menslach – (moudrý, vzývající měsíc) – nejvyšší svatý muž v krajině, strýc Velkého Megha

Molbera – (hradiště bojovníků) – hradiště Molpír na jz. Slovensku

Odujis – (hbitý jazyk) – skendský kupec, nabádající k výpravě na západ

Okris – (brázdící vodu) – Krogalin strýc, Rafisův pán a dobrodinec, po jeho skonu Rafis uprchl, aby ho nemusel následovat

Ormagh – (zázračný orel) – starší Krogalin bratr, bojovník

Ovistra – (ovčí stříž) – vdova z dvorce Velkého Megha, s Rafisem jsou si blízcí

Rafis – (vzpurňý červ) – čtvrtá hlavní postava příběhu, uprchlý skendský otrok, žije ve dvorci Velkého Megha

Rivakis – (člověk od řeky) – vůdce mladých lupičů, vojků, věrný Lemote Alkonisovi

Sartakis – (hovořící v běhu) – thrácký kupec, přítel Selise Godchalise

Selis Godchalis – (věštec, hadí hlas) – svatý muž od Býčí jeskyně, chystá odboj proti Velkému Meghovi a Skendům

Serchis – (dobyččí strouha) – dozorce prací u Lemote Gedurchy

Scholtové – skythský kmen, zaměřující své výboje na území střední Evropy

Skendové – (jízdni lučištníci) – název národa kočovných pastevců z maďarských stepí

Tekas – (zaječí úprk) – původní Gudmegisovo jméno

Vekvera – (veselá veverka) – Tekasova milá, než odešel z domova, také sestřenice Anguy, zaslíbené nevěsty Velkému Meghovi

Velký Megh – (velký mocný) – titul vůdce Atreisů

vojkové – (vlčí srst) – mladí lupiči (obdoba keltské fiany)

O knize

Jan Padych: Prastará tajemství 4. díl – Jestřábí děvka

Střední Evropa v 6. století př. n. l. Velmožská vrstva bohatne a ostatní obyvatelstvo chudne. Na hradištích a dvorcích se střídají kupecké karavany, putující po tzv. Jantarové stezce. Kupci přivážejí všelijaké luxusní zboží a odvádějí si zástupy budoucích otroků. Pořádají se nákladné hostiny, hrdinské zpěvy o předcích, velkolepé velmožské pohřby. A tehdy ze stepí od Dunaje i od Černého moře přicházejí loupeživé oddíly i armády velmi bojeschopných jezdců, kočovných pastevců, které zlákala vidina poměrně snadné kořisti. Místní klany a kmeny, ovládané elitními vrstvami bojovníků, a navíc často ještě vnitřně i z vnějšku znesvářené, nemají schopnost patřičně vzdorovat početným a skvěle organizovaným nájezdům. Když navíc ziskuchtiví velmoži se nezřídka přidávají i k drancujícím nepříteli. A tehdy vezmou věc do rukou moudří svatí muži, kteří si velmi dobře uvědomují příčiny. Připomínají si prastaré bohy, jejichž rituály jsou nesmírně kruté. Avšak účel v jejich očích tyto prostředky posvěcuje. Svá velká tajemství mají i svaté ženy. Také ony dokáží hodně překvapit a zasáhnout do osudů živých i mrtvých.

Hlavní hrdinové románu, okolnostmi vtažení do her mocných, musejí nezřídka podstoupit krutý boj o život a svobodu. Také o svoji čest a hrdost. V příběhu není nouze o hrdinské činy, ani o zradu. Vedle zarytého nepřátelství v něm nalezneme také přátelství na život a na smrt. Rozhodně i lásku, velmi silnou a plnou rozporů. Lásku s poněkud jiným završením, než bývá obvyklé.

Některá místa, kde se odehrává děj tohoto šestidílného příběhu čtyř hlavních postav, velmi připomínají některé významné pravěké lokality z doby halštatské i historické události s nimi spojené (např. Molpír na Slovensku, Býčí skála a Krumlovský les na Moravě, Biskupin v Polsku).

O autorovi

Jan Padych je autorem příběhů z nejstaršího dávnověku i ze současnosti.

Narodil se 8.3.1954 v lázeňském městě Jeseník. Mládí prožil v Havířově, od r. 1989 žije a pracuje v Ostravě. Po absolvování střední ekonomické školy pracoval v obchodních organizacích v kontrolních a řídicích funkcích na krajské i podnikové úrovni. V porevolučních letech působil převážně v pojišťovnictví, v letech 1994-1995 také jako jazykový redaktor v knižním nakladatelství Optys v Opavě. Od r. 2006 pracuje v bezpečnostních agenturách.

Publikovat začal v dospělém věku ojedinělými povídkami a fejetony (hlavně v Čs. rozhlasu). V roce 1988 vyhrál celostátní soutěž GENERACE 88 v oboru próza. Od r. 2001 členem Obce spisovatelů.

V prvních porevolučních letech (1991 – 1992) psal velkoplošné články (eseje) do Ostravského večerníku. Zprvu pod pseudonymem Samuel Dan články („Současný démonismus“, „Padlý anděl Satan“, „Vděk starých bohů“), v nichž uplatnil své znalosti jak z prostředí křesťanských denominací, tak rovněž z okultní literatury. Později (1992 – 1993) vydával články již pod svým jménem a jejich obsah zaměřil především na pravěkou archeologii („Svědectví Býčí skály“, „O bronzových pokladech“, „Mystéria pravěkých nádob“). Následovaly knižní publikace (viz dále).

V roce 2004 společně se synem Danielelem založili nakladatelství (nakl. Daniel Padych), kde vydal román „Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román“. Kniha byla vybrána Českou televizí jako námět k natočení celovečerního filmu „Každý den karneval“ (2005) s Pavlem Zedníčkem v hlavní roli, dále s Jitkou Asterovou, Michalem Dlouhým a dalšími populárními herci. (Scénář k filmu zpracovali Martin Fahrner, Michal Josef Przebinda a Aleš Jurda). Další kniha v tomto rodinném nakladatelství vyšla v r. 2013 elektronicky (na www.padychbooks.com) pod názvem „Pravěké ženy a jejich velké tajemství“.

Jan Padych od mládí tíhnul k nejstarším dějinám a reáliím nejstarších kultur. Velmi se zajímal o starověké dějiny, také o pravěk střední Evropy. Odtud jeho zájem o nejstarší dějiny náboženství, včetně dějin magie a pověr. Vztah k pradávne historii vedl Jana Padycha k samostudiu. Svě vědomosti doplňoval i dlouholetými diskusemi a korespondencí s odborníky. Jedním z nejvýznamnějších byl Profesor Rudolf Mertlík, klasický filolog, spisovatel, básník a překladatel, jeden ze zakladatelů Antické knihovny, se kterým se setkával v letech 1972 – 1985 (antická literatura, dějiny, reálie). Mnoho poznatků získal rovněž od PhDr. Jiřího Pavelčíka, CSc, archeologa a etnografa (1993 – 2009). Také od Mgr. Martina Golce, Ph.D., archeologa a speleologa (2004 – 2008 a v r. 2016).

Knižní publikace

Sibyla a démonismus (1991, vydalo nakl. Petit družstva Sampex Ostrava)

Fotbalový generál (1995, vydalo nakl. Optys v Opavě)

Krysa v hlavě (1996, vydalo nakl. Sena v Ostravě)

Z pravěkých ság – Nesmrtelný (2000, vydalo nakl. Alpress ve Frýdku Místku)

Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román (2004, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Čas vlků (2007, vydalo nakl. Alfa Publishing v Praze)

Pravěké ženy a jejich velké tajemství (2013, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Filmový námět

Námět celovečerního filmu „Každý den karneval“, natočila Česká televize v r. 2005 podle knihy Jana Padycha: „Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román“.

JAN PADYCH

Prastará tajemství

Jestřábí děvka

4. díl

Grafika Daniel Padych
Odpovědný redaktor Daniel Padych
Vydalo Nakladatelství DANIEL,
V. Vlasákové 934/1, Ostrava
roku 2016 jako svou 4. publikaci

ISBN 978-80-88205-09-8

www.padychbooks.com